

CESTA K SOBĚ

1 — 3×3 — 6

2 — 3 TUBUSY — 14

3 — SRDCE KAMPUSU — 22

4 — CESTA PO PŮDORYSECH — 30

5 — HAD — 38

6 — ARCHIKRAJINA — 46

7 — PROVÁZEK — 54

8 — NET WORK — 62

9 — ZASTAVIT, STÁT — 70

10 — KROK ZA KROKEM — 78

11 — CESTA LESEM — 86

12 — NANUK — 94

13 — HLEDÁNÍ TĚŽIŠTĚ — 102

14 — KOŘENY — 110

15 — PROSTĚ FIALOVÁ — 118

16 — PROSTOREM K SOBĚ — 124

17 — JDEME VEN — 132

18 — PO CESTĚ — 140

19 — INTERLINE — 148

20 — LEPORELO — 156

21 — CESTA JAKO GESTO — 164

22 — ROZPAD — 172

23 — SÍTĚ — 180

24 — RETOK — 188

25 — SLOUP HOUP — 196

26 — SPOJENÍ — 202

27 — PATH & PLACE — 210

28 — KANÁL — 216

29 — ÁČKO — 224

Právě jste otevřeli sborník, který má ambici být víc. Nechce být „jen“ souhrnem návrhů studujících naší fakulty, ale prvním výkřikem naděje. Než se ale dostaneme k samotnému workshopu – jeho myšlenka mi v hlavě zrála už delší dobu. Až jednoho dne se proměnila ve skutečný plán...

Každý semestr zvu do filosofických předmětů někoho „zvenčí“, abych studujícím rozšířil obzory a ukázal jim, že rozhodně nejsem schopen říct vše o filozofii, životě a světě. Na podzim roku 2023 jsem pozval svou kamarádku Safiyu, která vyučuje architekturu v marockém Rabatu. Po skončení její přednášky jsem se studentů zeptal, zda by si znovu vybrali studium v Praze, nebo by dali přednost Rabatu, kdyby měli možnost volby. Odpověď byla téměř jednomyslná: Rabat.

Po dlouhých diskusích jsem pochopil proč – Safiya nám vyprávěla o praktických workshopech, o tom, jak je hlas studujících slyšet a jak tvoří silnou komunitu. To všechno na naší fakultě chybí, slyšel jsem. Později v tom samém semestru jsem měl přednášku o existencialismu a absurditě jako jeho klíčovém prvku. Říkal jsem studujícím, že jediný způsob, jak s absurditou bojovat, je hlasitě na ni poukazovat. V tu chvíli jsem se jich zeptal, jestli jim nevadí blátivá cesta vedoucí na fakultu a zpět. Odpověděli, že ne. „Není absurdní, že studující Fakulty architektury chodí každý den po takové cestě?“ zeptal jsem se. „To je absurdní! Pojdme na to upozornit – ale v pozitivním smyslu!“

Tak vznikl tento workshop. Měl jsem zároveň štěstí, že se pro nápad nadchli i další pedagogové, kteří jsou přímo definicí mezioborové spolupráce! Hlavní myšlenkou workshopu bylo totiž mimo jiné propojit studující tří různých programů, kteří se dosud neznali a často ani netušili, na čem ti druzí pracují. Zadání tedy bylo jasné: pokud se chtěli studující zúčastnit soutěže, museli vytvořit týmy – v každém týmu měl být alespoň jeden/na studující z každého programu. Museli se poznat. Museli spolupracovat. A možná se i spřátelili?

Jak se jim to podařilo, dokládá právě tento sborník. A za všechny účastníky workshopu doufám, že tímto sborníkem to nekončí. Má přeci jen ambici být víc... :)

ING. ARCH. ŠÁRKA MALOŠÍKOVÁ

/ doktorandka na Ústavu navrhování II. Věnuje se design-build projektům, které podle aktuálních možností vyučuje, koordinuje či zkoumá. Aktuálně se také podílí na revizi studijního plánu Architektura a urbanismus, při níž se skrze procházení studijních materiálů vrací do svých studentských let.

Na začátku stálo nadšení filozofa, který chtěl propojit všechny obory na Fakultě architektury – jak jinak než společným přemýšlením. Přemýšlením nad tím, jak uchopit prostor, ke kterému mají všichni blízko, ale který při každodenním procházení zůstává stranou jejich myšlenek, zatížených povinnostmi. Cesta k sobě, jejímž cílem bylo najít řešení prostoru mezi Fakultou architektury a Národní technickou knihovnou, byla především výzvou k zastavení a rozhlédnutí se kolem sebe.

Prvním velkým překvapením pro nás vyučující, kteří jsme se k Vladanu Klementovi v jeho úsilí připojili, byl počet studujících na úvodní společné schůzce. Přišli kvůli zadání, nevšedním filozofickým přednáškám, nebo snad kvůli malé odměně ve formě kreditů? Pravděpodobně od každého trochu. Věřím však, že hlavním motivem byla chuť poznat nové zajímavé lidi a jejich způsob uvažování.

Součástí vzdělávání na Fakultě architektury totiž není jen naučit se hledat řešení pro zadaný úkol, ale také prostřednictvím vlastní práce i práce druhých postupně objevovat, co je a není dobrý návrh. Jak tvrdil jeden z předních představitelů pragmatické filozofie a reformátor vzdělávání John Dewey: Neučení se neděje samotnou zkušeností, ale přemýšlením o ní.

Tato brožura je určena především studujícím, kteří chtějí přemýšlet o své zkušenosti – ať už jako příímí účastníci workshopu Cesta k sobě, nebo jako ti, kdo denně používají blátivou stezku na cestě za vzděláním.

ING. ZUZANA ŠTEMBEROVÁ

/ krajinářská architektka, balancující mezi výukou, praxí, odrůstajícími dětmi a vedením ústavu krajinářské architektury. Řídí se vizí, že krajina není jen to, co obklopuje město, ale že město je nedílnou součástí krajiny.

Workshop na fakultě byl neočekávaně dynamický, zábavný a velmi inspirativní. Překvapila mě energie, kterou studující věnovali návrhům, jejich nápaditost a výsledná rozmanitost návrhů. Za mě bylo jedinečné propojení studujících z různých oborů navzájem a jejich hledání dialogu během procesu.

MGA. JITKA ASLAN, PH.D.

/ designérka a pedagožka na Ústavu designu na FA ČVUT. V roce 2024 zde získala doktorský titul pod vedením Josefa Šafaříka a nyní se věnuje zejména výzkumu výuky designu a jeho soudobých tendencí.

Projekt Cesta k sobě byl pro mě zajímavou zkušeností nejen z hlediska práce se studenty, ale i kvůli možnosti spolupráce s kolegy z jiných oborů. Hlavní myšlenkou bylo mezioborově propojit studenty tří oborů (Architektury, Design a Krajinářská architektura), podpořit nové profesní i osobní vazby a umožnit jim nahlédnout do přístupů k návrhu v jednotlivých disciplínách. Nicméně projekt propojil i nás jako zástupce jednotlivých oborů a bylo inspirující sledovat kolegy a jejich přístupy k výuce, konzultacím a hodnocení návrhů.

Během projektu se objevila řada originálních a promyšlených návrhů. Vzhledem k většímu počtu týmů se některé nápady opakovaly, což ale paradoxně ukázalo na klíčová témata a potřeby prostoru. Zároveň mě překvapilo, jak různorodě studenti interpretovali zadání – i když pracovali s podobnými výchozími daty, jejich návrhy se lišily v důrazu na estetiku, funkčnost nebo ekologické aspekty.

Největší výzvou bylo poskytovat všem studentům kvalitní zpětnou vazbu. Kvůli velkému počtu týmů bylo obtížné věnovat každému dostatek času v rámci konzultací i zpětné vazby a vnímám to jako klíčovou oblast pro zlepšení organizace podobných iniciativ v budoucnu.

Projekt mě však utvrdil v tom, jak důležitá je mezioborová spolupráce. Propojení architektury, designu a krajinářství je v praxi nevyhnutelné, ale v akademickém prostředí se tyto disciplíny často vyučují odděleně. Myslím, že by mělo být naší snahou hledat cesty, jak mezioborovou spolupráci systematicky zapojit do výuky. Věřím, že projekt Cesta k sobě by mohl být prvním krokem k tomu, jak tento proces podpořit.

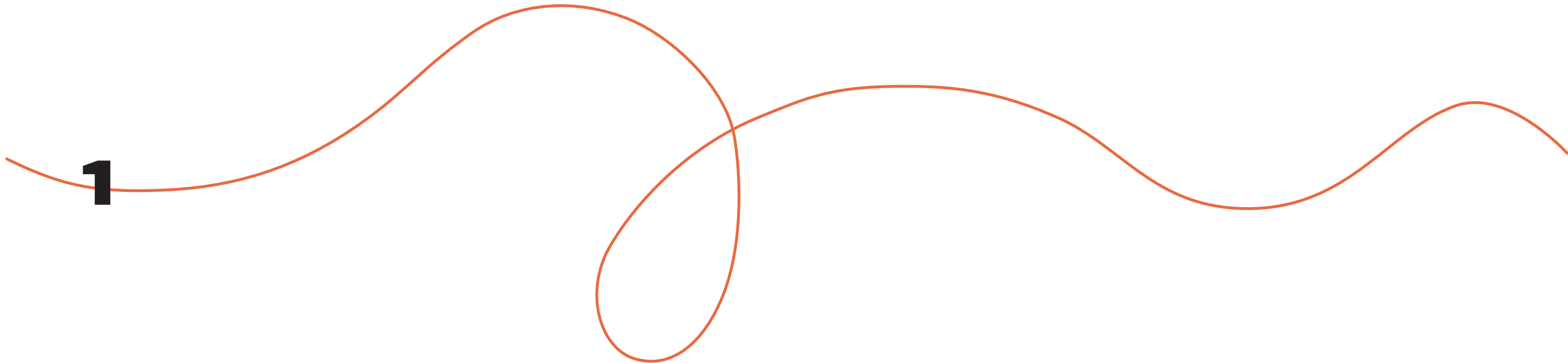
MGA. JAN FABIÁN, PH.D.

/ konceptuální umělec, architekt a stavitel, který uvažuje o prostoru a o hmotách v prostoru – jak v abstraktní rovině, tak s ohledem na život v nich. Na FA působí v rámci Ústavu výtvarné tvorby.

CESTA

1

K SOBĚ

3x3

AU VENDULA VESELÁ
HANA REPOVÁ
ADRIENNE BUREŠOVÁ
KA ANNA SOUKUPOVÁ
LUCIE PÍCHOVÁ
NATÁLIE TUČÍMOVÁ

CESTA K SEBE

Každý z nás ju pozná – vyšľapanú cestičku uprostred stromov, spoza ktorých vykúka kaviareň Priestor. Pre niekoho je to len skratka, vďaka ktorej si môže rýchlo skočiť na pivo či obed, pre iného škaredá „jazva“ uprostred trávniku.

Prečo však tejto frekventovanej ceste nevenuje nik pozornosť? Keď po nej kráčame, vidíme šlapaje ľudí, ktorí po nej išli pred nami. Prečo si zvolili práve túto cestu? A prečo ich ostatní nasledujú? Je to iba prejav ľudskej pohodlnosti, alebo je to výsledok akéhosi „spontánneho poriadku“, ktorý sa vzpiera všetkým nalinajkovaným pravidlám?

Potom sa pozrieme dole na svoje topánky a zistíme, že sú celé od bahna. Sychravé jesenné počasie mení udupanú hlinu na mazľavú bažinu a my musíme opatrne našlapovať, krok po kroku, aby sme nespadli.

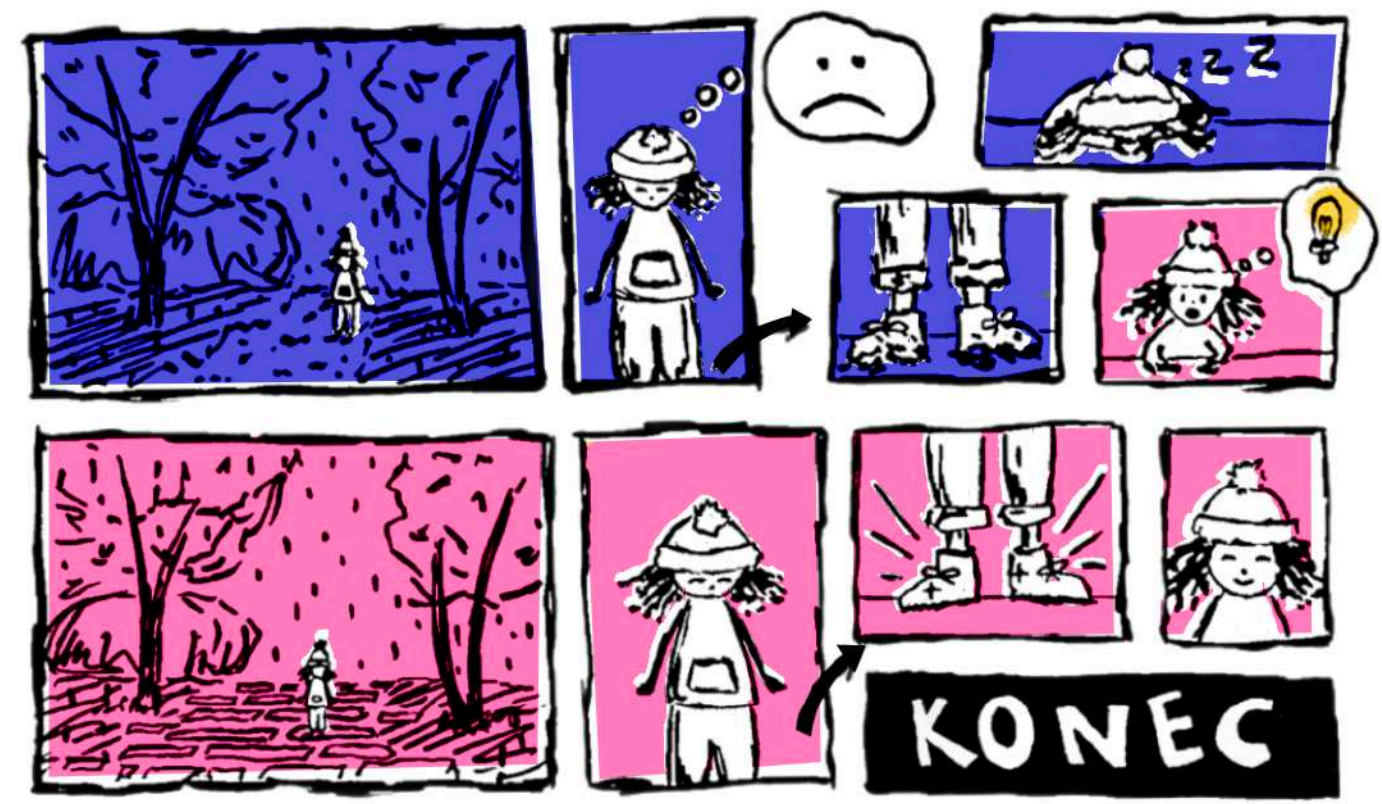
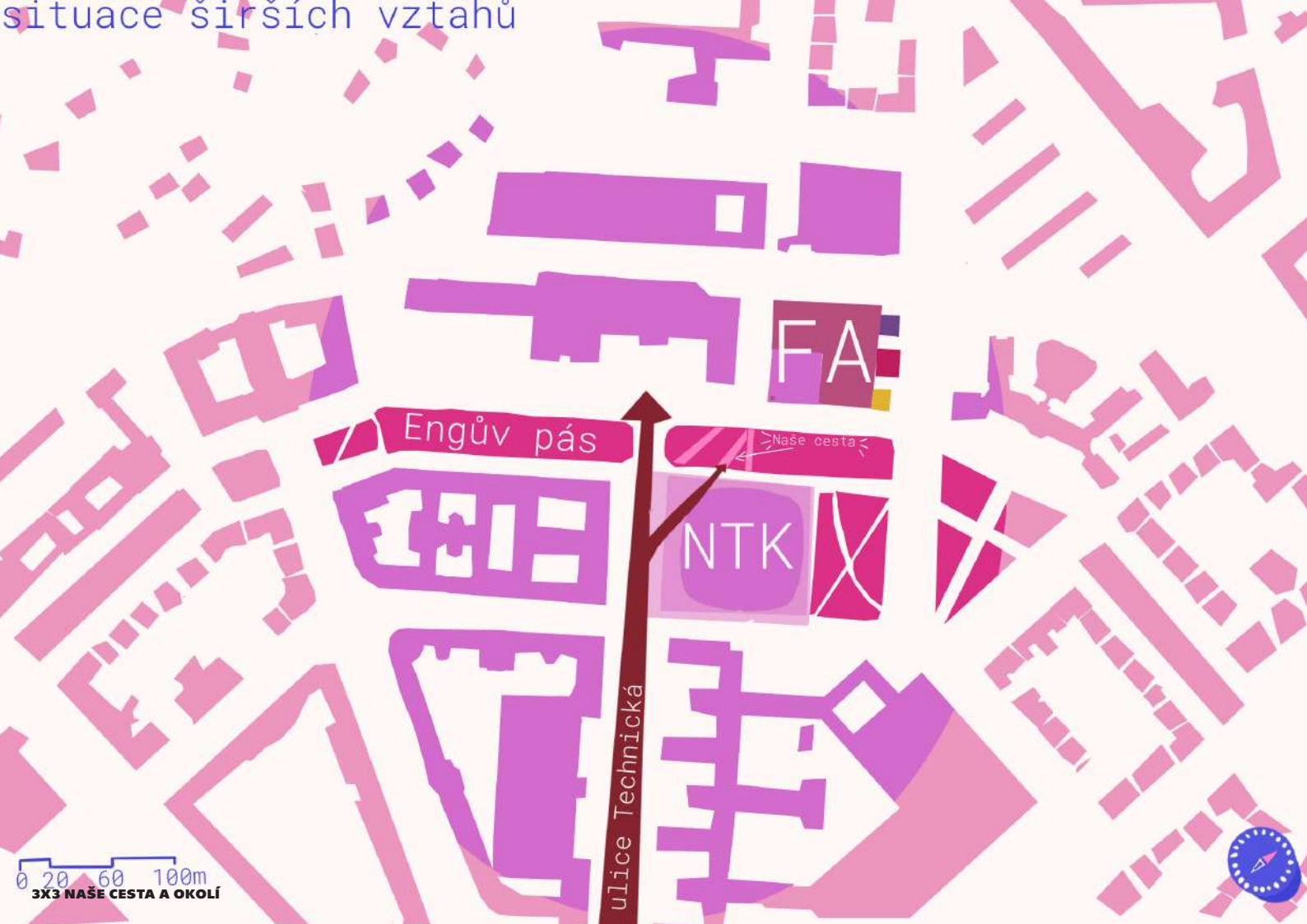
Túto cestu by mnohí označili ako desire path, fenomén, kedy si ľudia vytvárajú chodníky mimo tých už existujúcich, pretože im nevyhovujú či predlžujú cestu. Tieto „pěšiny“ ziaľ bývajú neupravené, čakajúc na „spasiteľa“, ktorý však pravdepodobne nikdy nepríde.

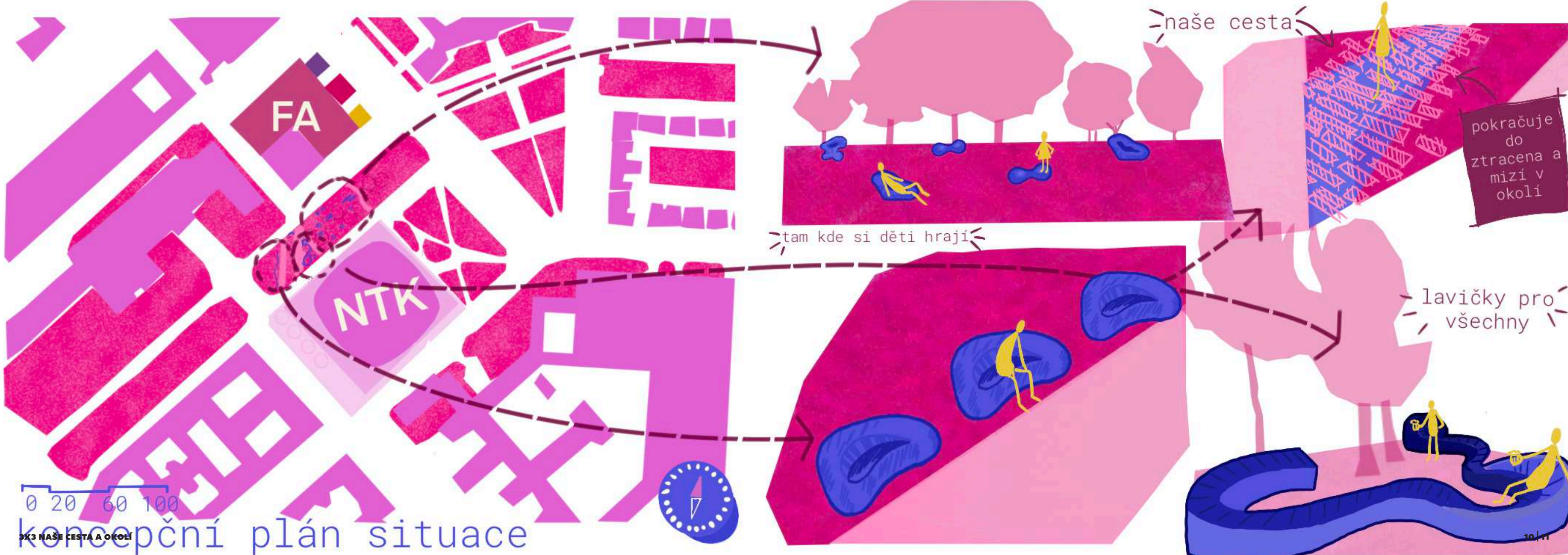
Aj my cítime, že táto cesta potrebuje zmenu, a preto sme sa rozhodli zapojiť do tohto projektu s nádejou, že jedného dňa nebudeme „blatošlápky“. Sme síce len prvé, no pociťujeme potrebu zapájať sa do života v kampuse, ako aj do jeho zlepšenia pre každého v ňom. Vidíme to ako možnosť spojiť sa s našim okolím a vytvoriť priestor, ktorý túto možnosť dá aj ostatným študentom. Priestor s prívetivou atmosférou, bez špinavých topánok, či modrín.

V priebehu posledných mesiacov sme si všimli deti z miestnej škôlky, ktoré cestičku často navštevujú. Niekedy zájdu aj na trávnatú plochu po jej ľavej strane. Chceli by sme vylepšiť aj toto miesto, aby sa mohli hrať a oddychovať bezpečne, obklopené prírodou.

Ako už bolo spomenuté predtým, cestu obkolesujú stromy a kriky. Podaktorí ich vnímajú ako prekážku, niečo, čo zavadzia v priechode, no je to naozaj tak?

Prostredie tejto cesty žije svojím životom a rozvíja sa v súlade s okolitými podmienkami. Preto nechceme tento proces narušať, ale pomôcť spojiť jeho funkciu s tým, čo je preň prirodzené. Naším cieľom nie je vytvoriť niečo kompletne nové, no vylepšiť to, čo tu už existuje. Chceme vytvoriť harmonické a symbiotické miesto, ktoré bude vyhovovať potrebám všetkých – či už študentov, alebo ostatných návštevníkov – a zároveň rešpektovať pôvodné rastlinstvo a štruktúru. Nesnažíme sa o radikálnu zmenu, no o jemné doplnenie, zohľadňujúce naturálne a sociálne aspekty priestoru.

FA

NTK

naše cesta

tam kde si děti hrají

pokračuje do ztracena a mizí v okolí

lavičky pro všechny

0 20 60 100

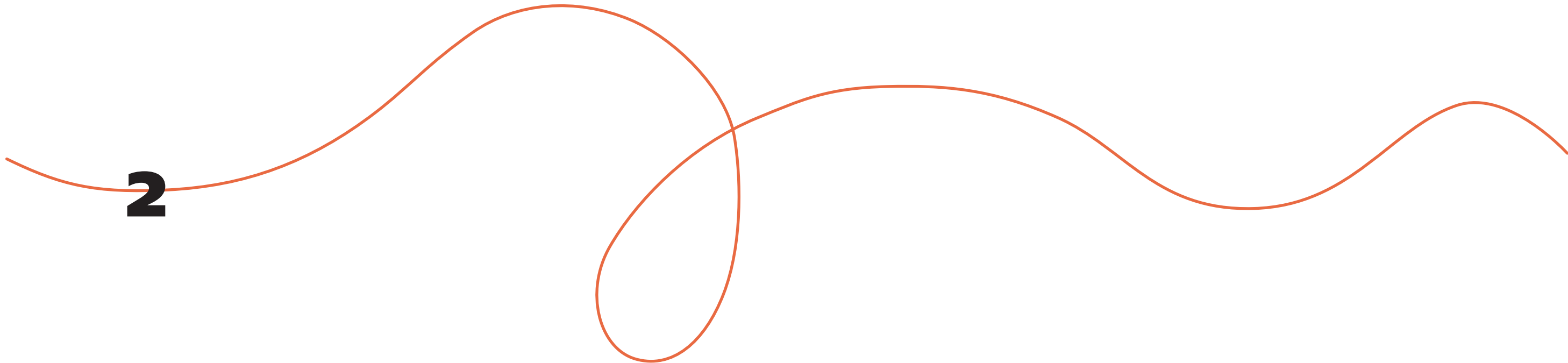
konceptní plán situace

3x3 NAŠE CESTA A OKOLÍ

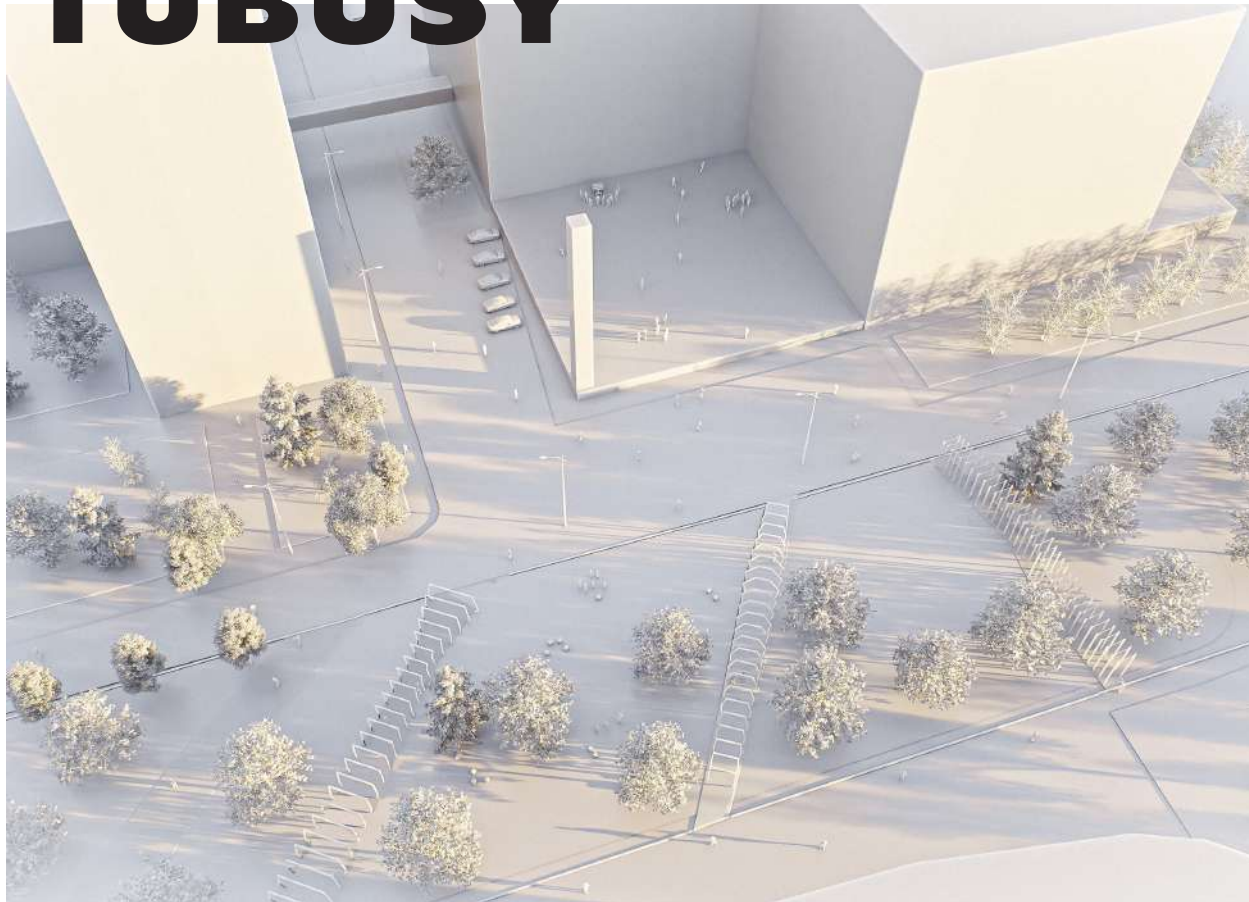
CESTA

2

K SOBĚ

3 TUBUSY

AU NATÁLIA HENSELOVÁ
KATEŘINA CHEJNOVÁ
ZLATA MASLIANA
D ANNA IZABELLA LOZSI

V rámci našeho návrhu se zabýváme úpravou dvou vyšlapaných cestiček vedoucích z FA. Tyto cestičky, jež vznikly přirozeným způsobem na základě reálných potřeb uživatelů prostoru, vnímáme jako organické prvky urbanistické krajiny. Rozhodly jsme se tuto přirozenou, spontánní povahu cest respektovat a dále ji rozvíjet.

Areál mezi Fakultou architektury a NTK využívají zejména studenti. Zdaleka však nejsou jedinou skupinou obývající tento prostor. Často se tu setkáváme s dětmi, rodiči, profesory, seniory, zkrátka lidmi všech věkových kategorií. Jedná se o rozmanitou skupinu, na což reagujeme otevřeností našeho návrhu. Mobiliář nemá přesně definovaný účel, cesty nemají jedinou možnou trasu. Tím nabízíme širokou škálu možností využití prostoru a objektů v něm. Co se někomu jeví jako lavička, druhému může připadat jako prolézačka či značka. Někdo se opře, někdo posadí, jiný si lehne a další si může hrát. Fantazii se meze nekladou.

Náš návrh reflektuje přirozené potřeby uživatelů prostoru a současně přidává konceptuální hodnotu, která podtrhuje charakter Fakulty architektury a jejího propojení s kampusem. Klíčovou součástí našeho přístupu je snaha zajistit, aby navrhované cesty byly plně bezbariérové a přístupné všem, včetně osob s omezenou pohyblivostí.

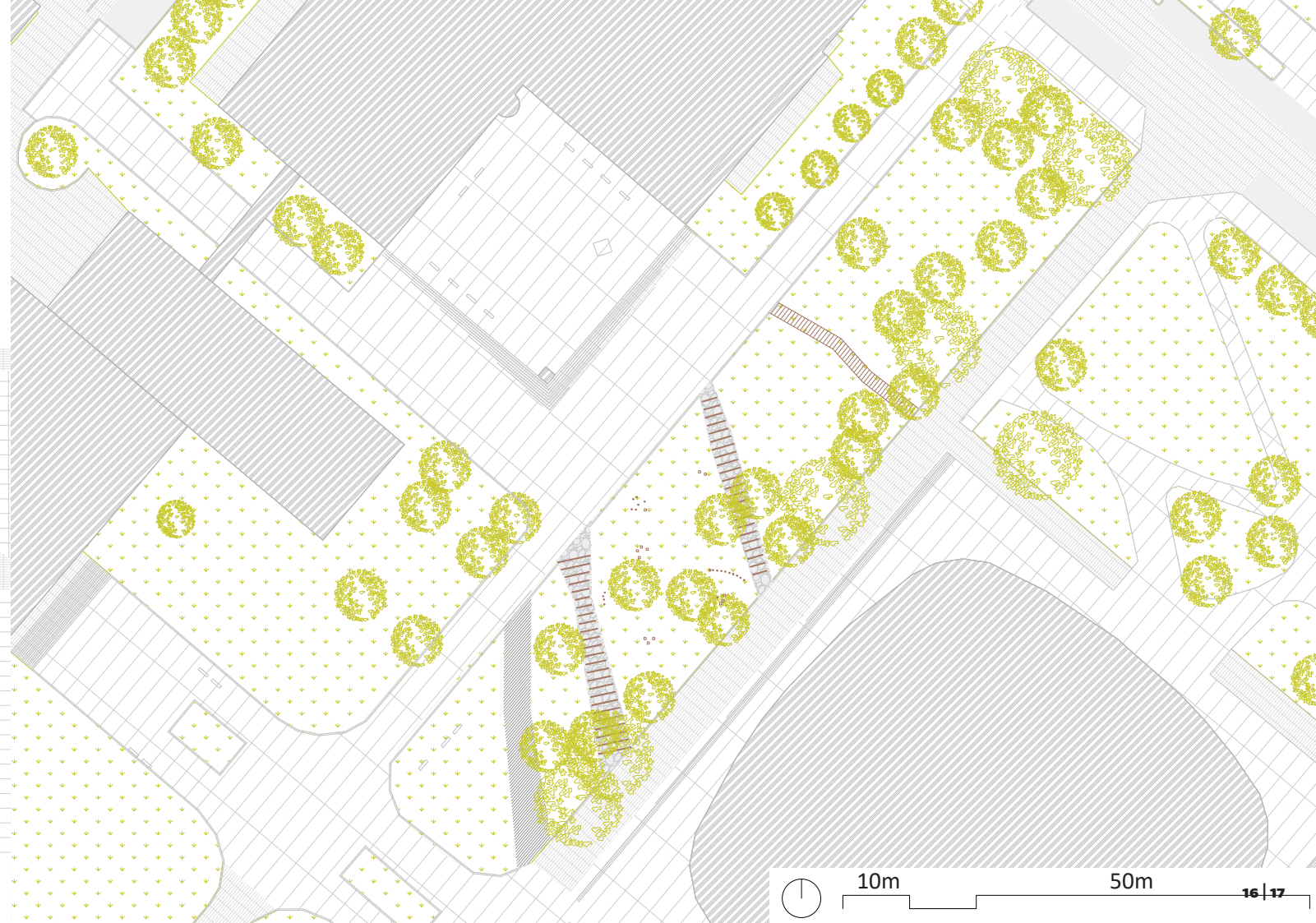
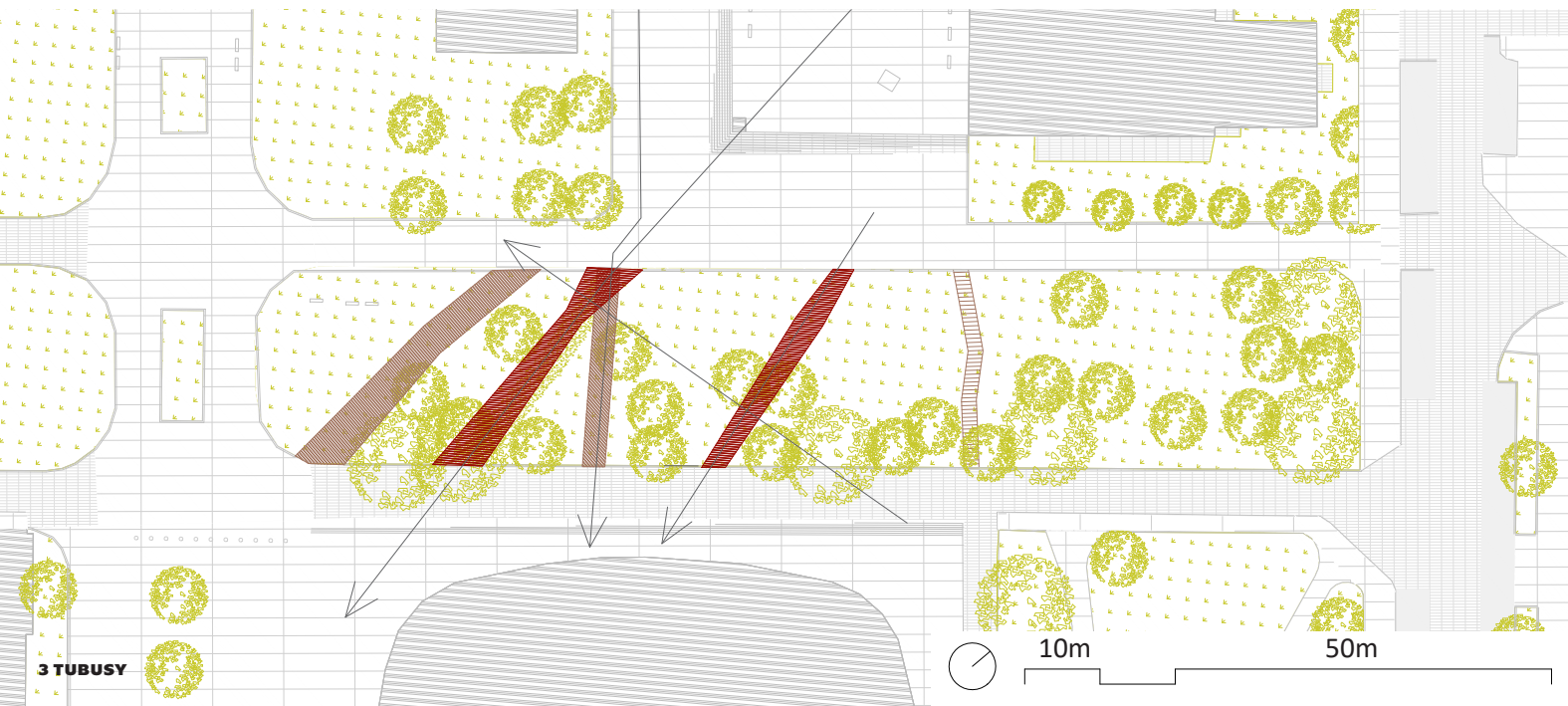
Prostoru mezi NTK a FA vládne chaos. Nynější cesty se marně snaží jej usměrnit, chaos je však nepředvídatelný. Rozhodly jsme se, že chaos nechceme eliminovat. Chápeme ho jako přirozenou součást lidského jednání, na kterou by prostor měl být schopen reagovat. Pokusily jsme se chaos pochopit i s jeho dočasností a nepředvídatelností a navrhnout cesty jemu přizpůsobené a taky tak trochu dočasné a flexibilní. Připravené reagovat na změny v užívání prostoru a uživatelích samotných.

Význam chaosu v návrhu však nekončí pouze v jeho formálním rozpoznání. Chaos je zdrojem kreativity a nečekaných interakcí mezi uživateli. Vytváří příležitosti pro spontánní setkávání, alternativní způsoby užívání prostoru a podporuje dynamickou atmosféru, která odpovídá charakteru akademického kampusu. Příkladem mohou být cesty, které se rozvětvují, znovu spojují a nechávají tak prostor pro volbu a objevování. Tento prvek interaktivity a variabilnosti přispívá k pocitu svobody a přizpůsobení prostoru konkrétním potřebám jednotlivců.

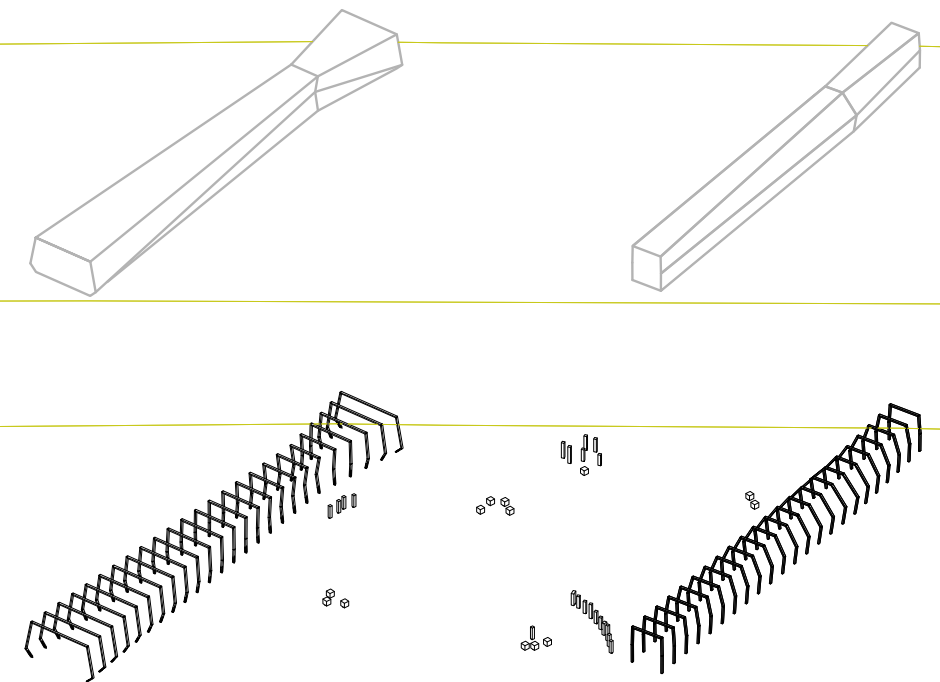
Navíc chaos funguje jako metafora života ve společném prostoru, kde nešablonovité chování není hrozbou, ale příležitostí k tvorbě nových vzorců a vztahů. Tím, že prostor navrhuje cesty, které nenásilně sledují stopy chaosu, nabízíme uživatelům nejen fyzický přechod mezi budovami, ale také prostor pro individuální interpretaci a osobní zapojení. Výsledkem je prostor, který je vždy trochu jiný, a přesto intuitivně známý – prostor, který reflektuje své uživatele a částečně se stává jejich obrazem.

Cestu vedoucí ke kampusní ulici Technická navrhujeme rozšířit ve směru od fakulty směrem ven a naopak zúžit směrem k budově fakulty. Tento přechod vytváří symbolický i funkční moment: studenti, kteří spěchají do školy, vstoupí do prostoru rámové konstrukce, která se postupně zužuje a směřuje k fakultě, čímž podporuje koncentraci a zaměření jejich myšlení. Při výstupu z tohoto zúženého prostoru však uživatele čeká „velký nádech“ – otevřený a vzdušný prostor, který poskytuje pocit volnosti a nové perspektivy. Naopak v opačném směru je cesta navržena tak, aby se směrem od školy postupně rozšiřovala. Tím chceme studentům po náročném dni nabídnout prostor k relaxaci, uvolnění a přechodu do navazujícího prostředí kampusu. Rozšířený prostor symbolizuje možnost „rozlétnutí“, uvolnění tlaku a volbu dalších směrů pohybu.

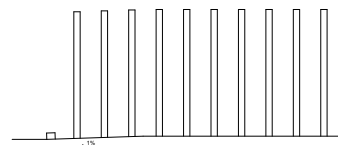
Cestu vedoucí z Fakulty architektury zužujeme v prostředku a rozšiřujeme na jejích koncích. Chceme tak docílit plynulého přechodu mezi dvěma akademickými budovami. Studenti většinou mezi budovami přebíhají, jdou si koupit něco do Modelova, vypůjčit knížku a často se po chvíli zase vrací tou samou trasou. Zúžení má studenty vizuálně a pocitově zrychlit při tomto přesunu.

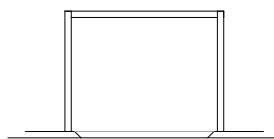
Tvarově vycházíme z již existující cesty tvořené dřevěnou rámovou konstrukcí, která vznikla v roce 2017 na místě bývalé vyšlapané cestičky. Naším cílem je princip stávající cesty nejen umocnit, ale také funkčně a esteticky obohatit, čímž vytvoříme plynulý a přívětivý přechod mezi fakultou a širším areálem kampusu.

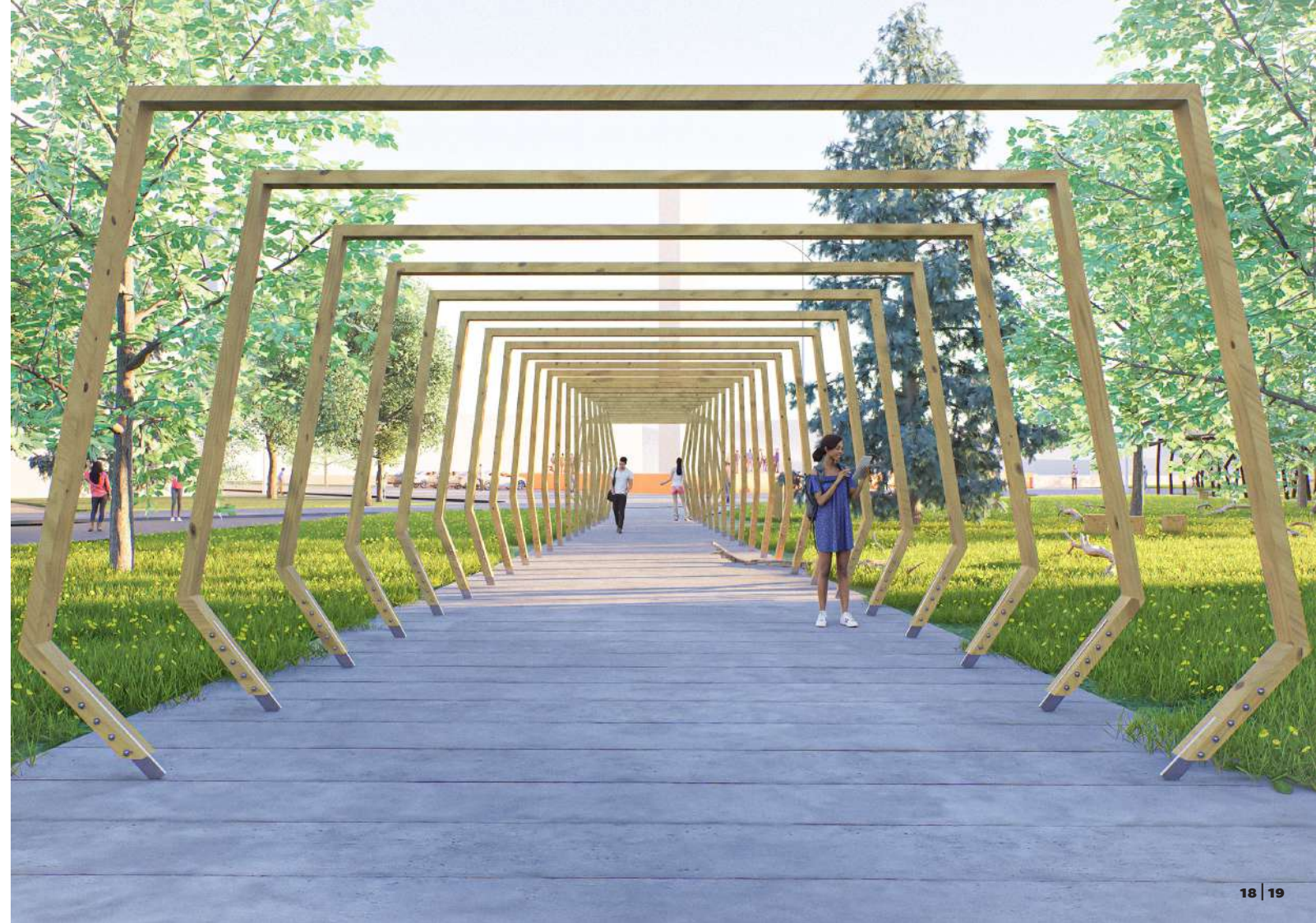
Půdorys

Boční pohled

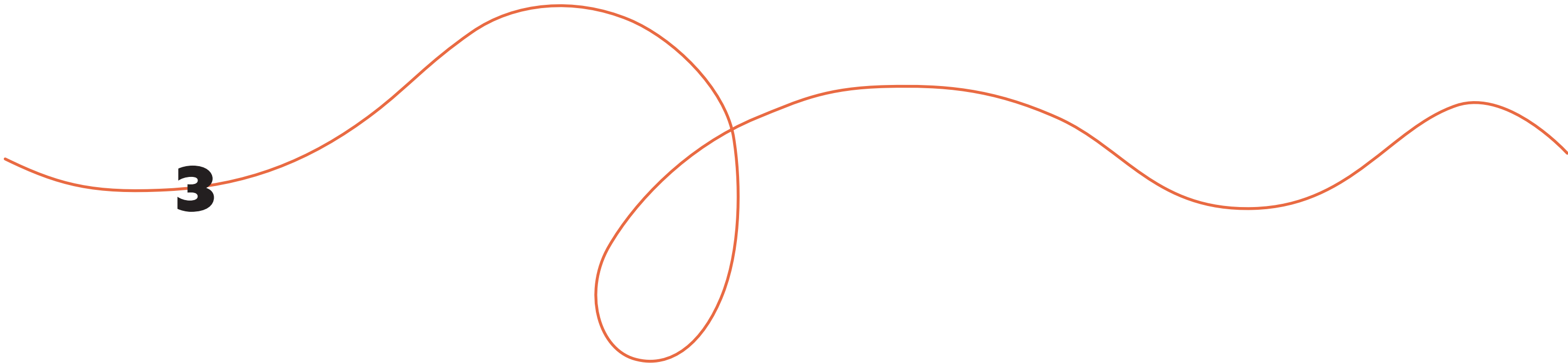
Přední pohled

CESTA

3

K SOBĚ

SRDCE KAMPUSU

AU DANIEL MYSLIVEC
IVA FILIPOVÁ
TOMIRIS SADYKOVA
A AGÁTA ŠPERGEROVÁ
ZUZKA VOTÍPKOVÁ

Cesty se vinou jak tepny žhavé,
skrze prostor, co životem plane.
Studenti proudí jak krev v žilách,
nesouce sny v křídlech tkané.

Stromy šeptají, lavičky lákají,
aby se zastavil ten, kdo spěchá.
Nejen cesta, ale i zastavení
zde útěchu v Tobě nechá.

pozastav se, naslouchej srdci kampusu

odtok dešťové vody do záhonů

houpací síť mezi stromy jako
místo pro odpočinek

lavice pro posezení

postupný přechod mezi
chodníkem a vegetací

clustery extenzivních trvalek

lavička kolem stromu

mlat

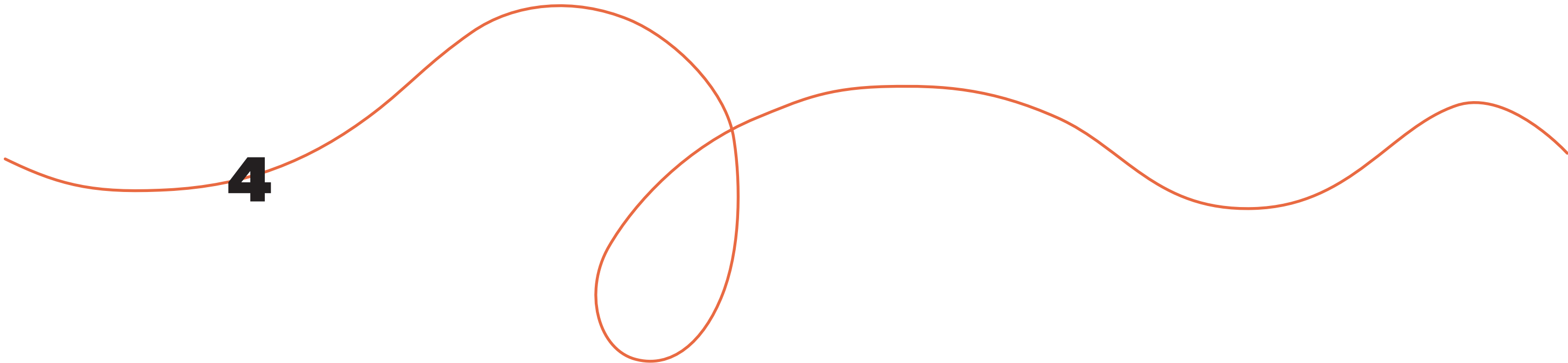
SRDCE KAMPUSU

CESTA

4

K SOBĚ

CESTA PO PŮDORYSECH

AU **SOFIA BOLEGOVÁ**
SÁRA KONEČNÁ
ZUZANA JUSTÝNA VEČEŘOVÁ
D **VERONIKA KULATÁ**

KONCEPT

Jednou ze základních lidských vlastností je, dělat věci tak, abychom z nich co nejvíce profitovali, abychom ušetřili třeba i pár vteřin. Rádi si ušetříme čas, i když to znamená projít parkem mezi stromy po blátivé cestě. Náš návrh tento lidský instinkt respektuje.

Většina studentů ráno nestíhá, chtějí se co nejrychleji a nejefektivněji dostat do školy. Hlavní dopravní tepna pro většinu studentů FA je zastávka autobusu, tramvaje, či stanice metra. Trasa od každé z těchto zastávek vede kolem NTK, přes park I. Gándhiové až do naší FA.

Nyní se v parku nachází blátivá cesta. Tato cesta byla časem vychozena studenty, kteří poslechli své instinkty a ušetřili si čas tím, že prošli mezi stromy, přes park. Je to přirozené. Tato blátivá cesta je naše nejrychlejší.

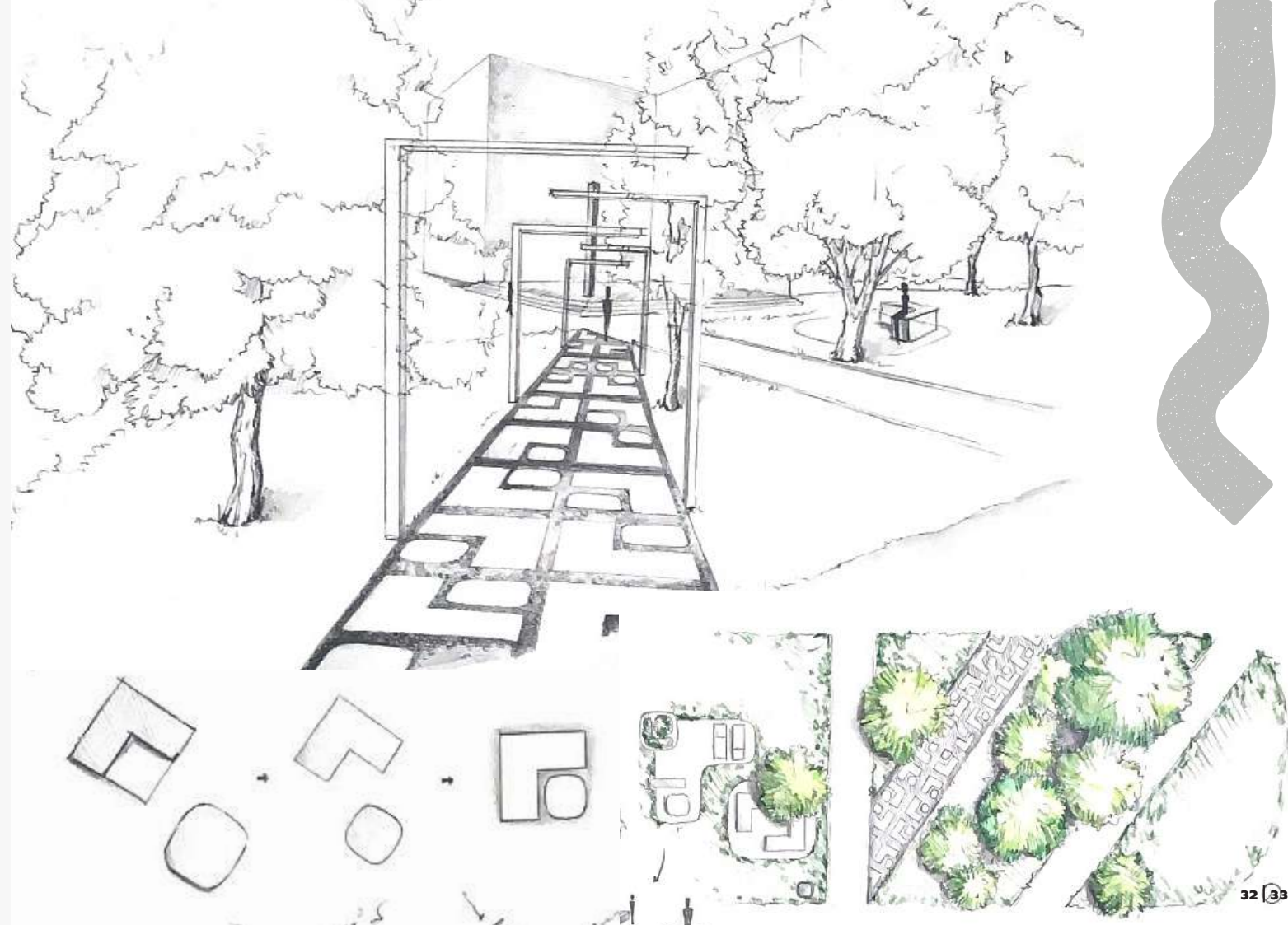
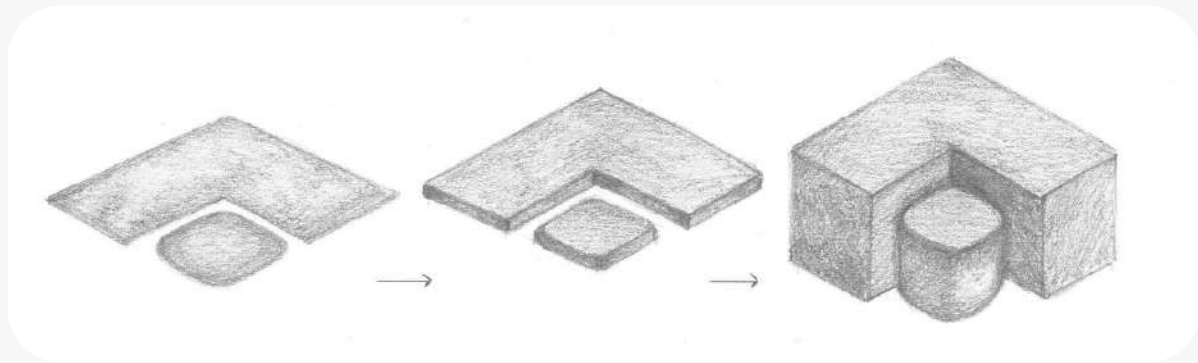
Cesta vedoucí parkem je přirozeně vytvořena studenty, proto její místo zanecháme. Náš nápad na přestavbu blátivé cesty, spojující FA a NTK, je spojuje jak fyzicky, tak významově. Velmi specifickými aspekty obou budov jsou jejich půdorysy. Výrazný půdorys ve tvaru “L” FA, a půdorys ve tvaru zaobleného čtverce NTK. Tyto dva tvary do sebe zapadají a interagují spolu, a proto jsme je zakomponovali do našich návrhů.

Kamenné dlaždice by byly zapuštěné do země a obrubníky by byly zrušeny. Vydláždění by bylo celé plochy chodníku s minimálními spárami vyplněné štěrkem.

Cesta přes park I. Gándhiové mezi FA a NTK není nijak osvětlena a v dobách kdy je tma, nemusí být cesta přes šeré místo příjemná, proto jsme se rozhodly také navrhnout k cestě osvětlení, které do jisté míry napodobuje dřevěnou cestu, která vede přes tentýž park o pár metrů dál. Světlo, které navrhujeme vytváří iluzi tunelu, který přirozeně dodává pocit jasného směru a rychlosti. Dostatek světla odstraní pocit stísnění, které doposud cesta evokuje.

Náš návrh na cestu mezi FA a NTK chce zlepšit studentům pohyb mezi těmito dvěma důležitými a vysoce využívanými budovami.

KONCEPČNÍ SCHÉMA

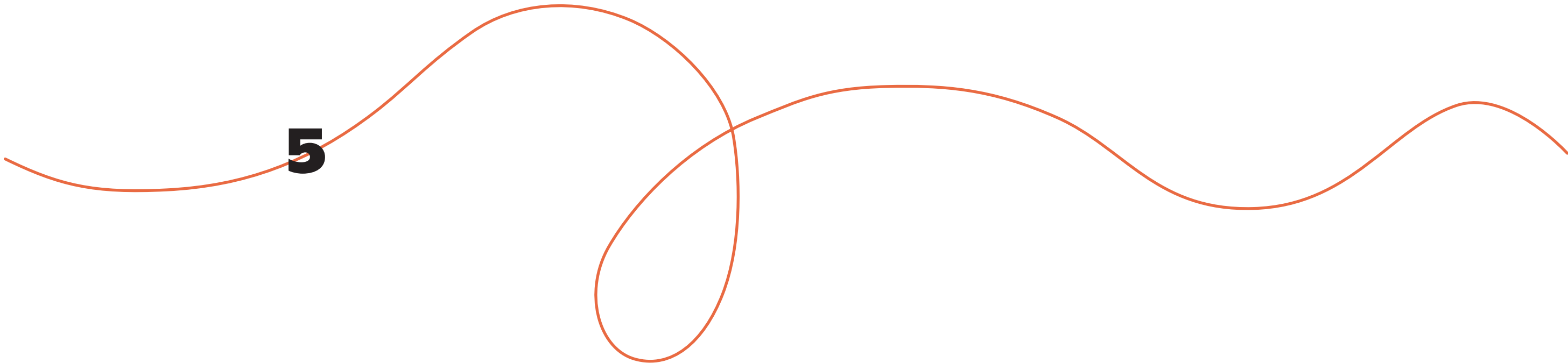
CESTA PO PŮDORYSECH

CESTA

5

K SOBĚ

Tým složený ze studentek architektury, krajinářské architektury a designu vytvořil v rámci workshopu Cesta k sobě návrh zaměřený na revitalizaci veřejného prostoru Engelova pásu mezi Národní technickou knihovnou (NTK) a Fakultou architektury ČVUT (FA). Oblast tvoří zatravněná plocha protkaná vyšlapanými cestami, které místy přecházejí v blátivé stezky. Tyto přirozeně vzniklé trasy se staly důležitým inspiračním bodem pro návrh, jehož cílem bylo nejen esteticky kultivovat dané místo, ale také vytvořit prostředí pro relaxaci, studium, hry a setkávání. „Přirozené cesty jsme využily jako základní strukturu návrhu a doplnily je funkčními i hravými prvky,“ popsala Tereza.

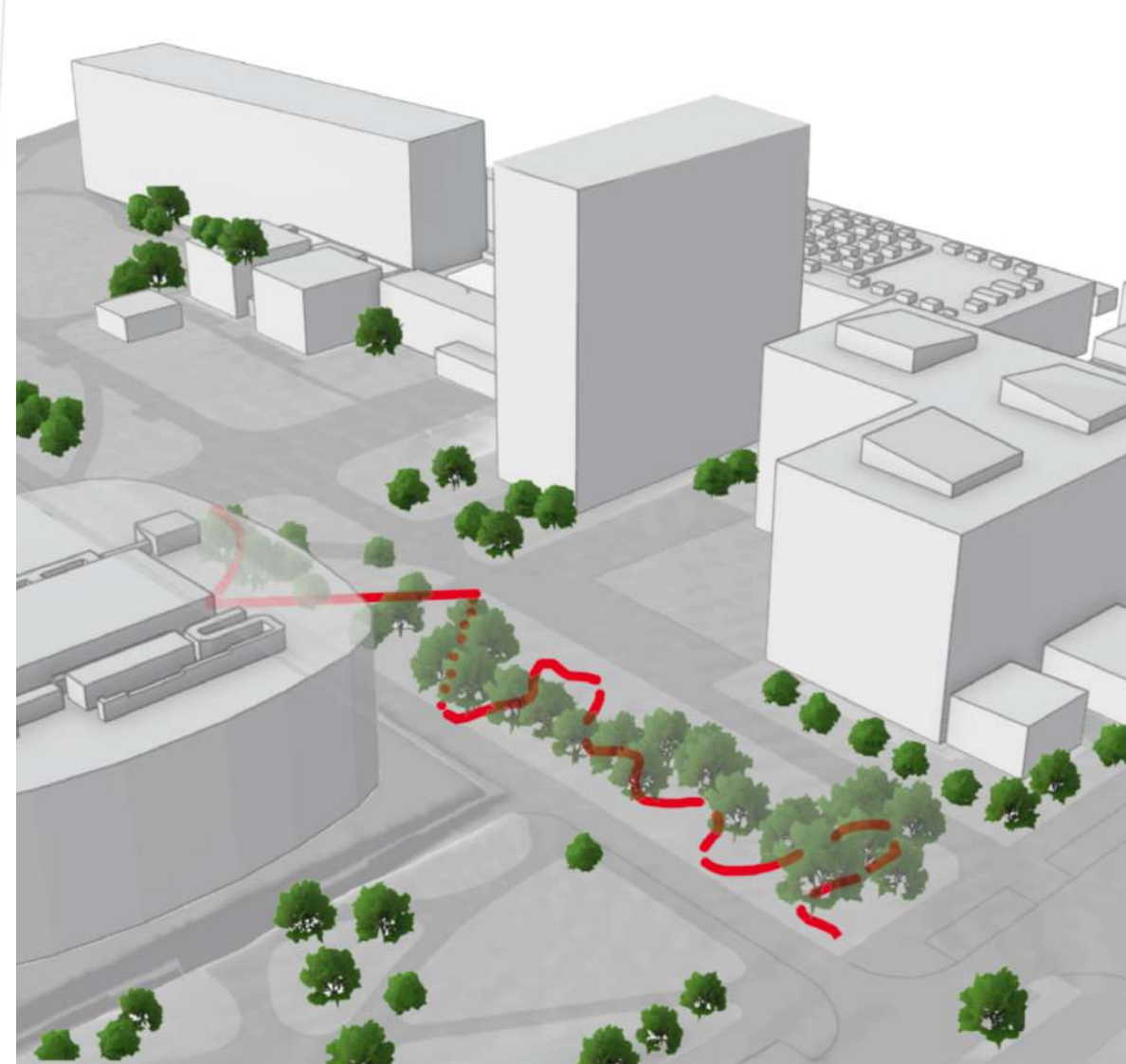
Klíčovou součástí procesu bylo zkoumání, kdo prostor využívá. Analýzy zahrnovaly osobní pozorování a data z aplikace Strava, která odhalila nejfrekventovanější trasy. Tyto informace nám umožnily umístit prvek tam, kde lidé přirozeně procházejí. Rozmanité spektrum uživatelů zahrnuje studenty, rodiny, žáky z blízkých škol i zaměstnance okolních budov. „Snažily jsme se vytvořit prostor, který bude sdílený a přístupný pro všechny – od studentů přes rodiny po děti z mateřských škol,“ uvedla Anna.

Hlavním prvkem návrhu se stal „had“ – lineární struktura propojující různé části prostoru. „Hada jsme navrhly tak, aby nejen propojoval, ale také přinesl hravost a nové možnosti pro pohyb i odpočinek,“ popsala Julie. Tato červená linie tvoří kontrast se zelení, čímž prostor vizuálně oživuje. „Červená barva přitahuje pozornost, přidává hravost a zároveň podporuje interakci uživatelů s prostorem,“ doplnila Jolča.

Hada považujeme nejen za fyzické propojení, ale také za metaforu spojení různorodých skupin, které v městském prostředí koexistují. Jak řekla Julie: „Vždy, když vidím na zemi dětské kresby, mám radost. Doufám, že náš návrh by vyvolal podobné pocity.“

Naše úvahy překročily hranice tohoto konkrétního místa. Navrhujeme rozšíření lineárního prvku na celý Engelův pás až k Pražskému hradu.

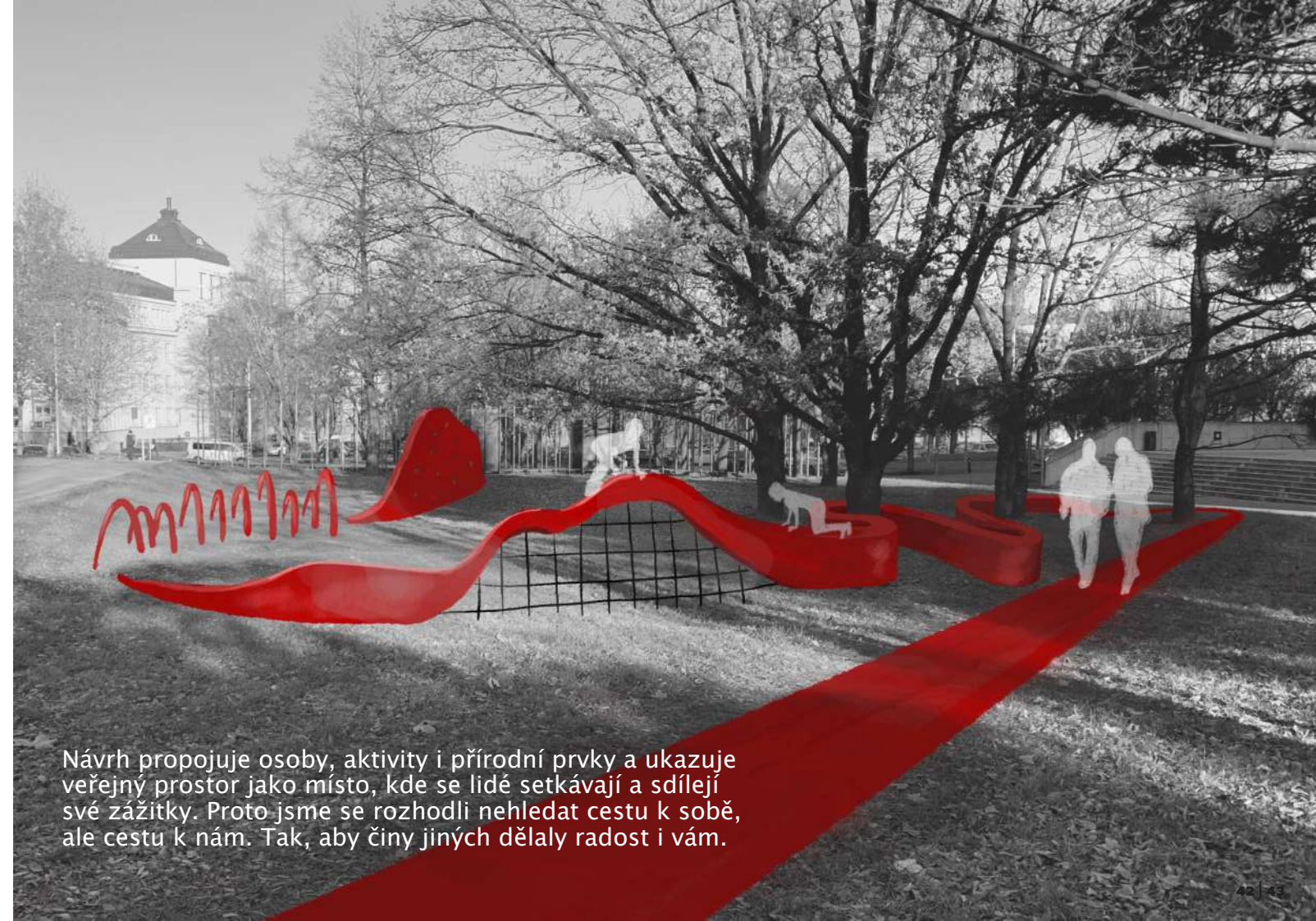
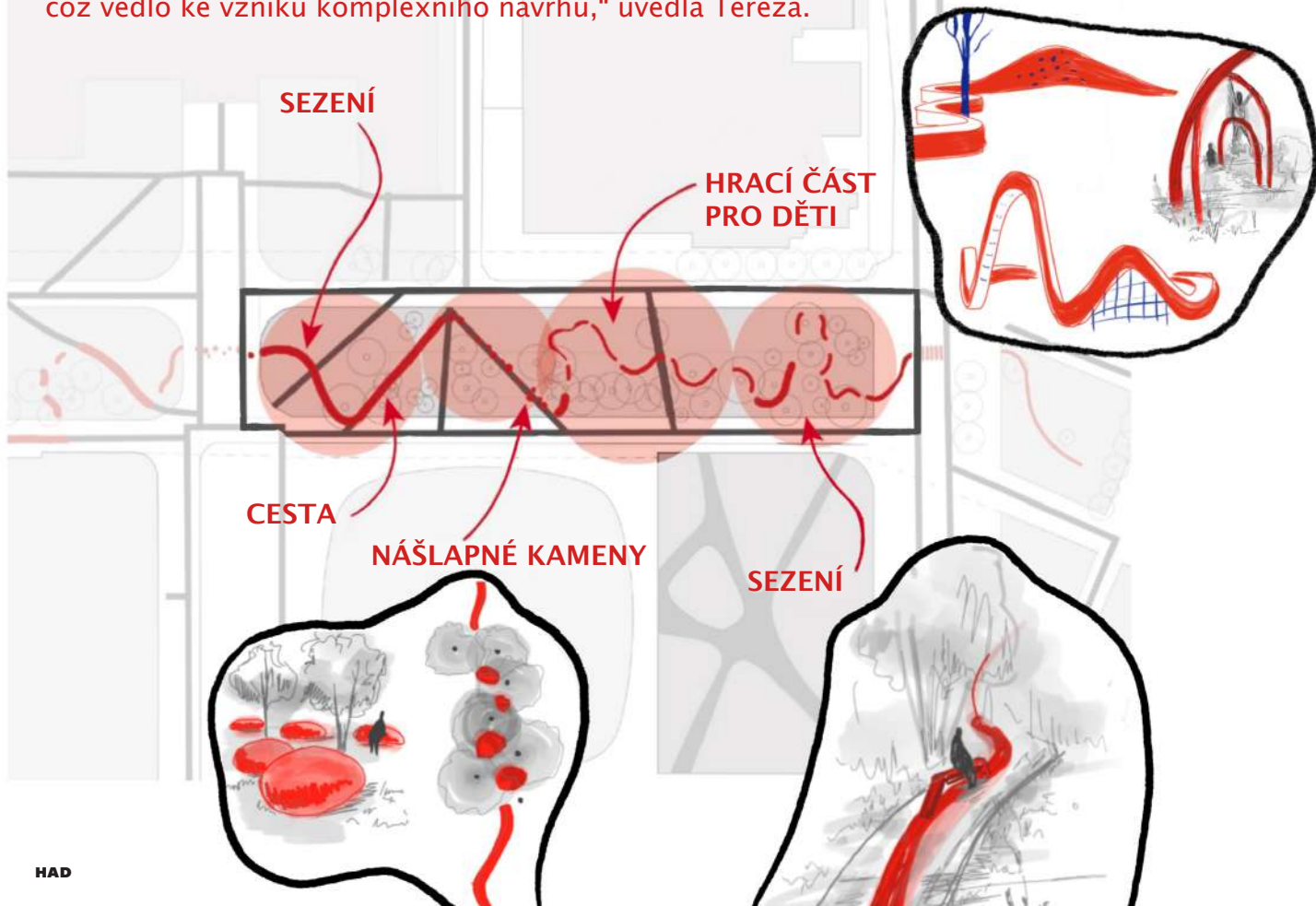
„Tento koncept umožňuje propojit různé části města a symbolicky sjednotit generace a komunity,“ popsala Jolča.

Jednou z největších výzev byla modelace a práce s „výškou hada“. Při brainstormingu jsme diskutovaly možnosti, jak hada přizpůsobit různým částem území. Zvýšení nebo snížení linie mělo za cíl vytvořit prostor pod konstrukcí i na ní, například jako přístřešek (bránu) či tribunu (lavičku).

Tento postup umožnil maximální využití prostoru při zachování jeho plynulosti. Současně jsme se zaměřily, aby byla konstrukce vhodná pro uživatele všech věkových kategorií.

Důležitou součástí práce byl proces týmové spolupráce. Návrh vznikl postupně – od skic jednotlivých členek týmu až po jednotnou koncepci. Brainstormingy hrály zásadní roli při hledání řešení, které by respektovalo přírodní i urbanistické podmínky. „Každá z nás přispěla svými zkušenostmi a odborností, což vedlo ke vzniku komplexního návrhu,“ uvedla Tereza.

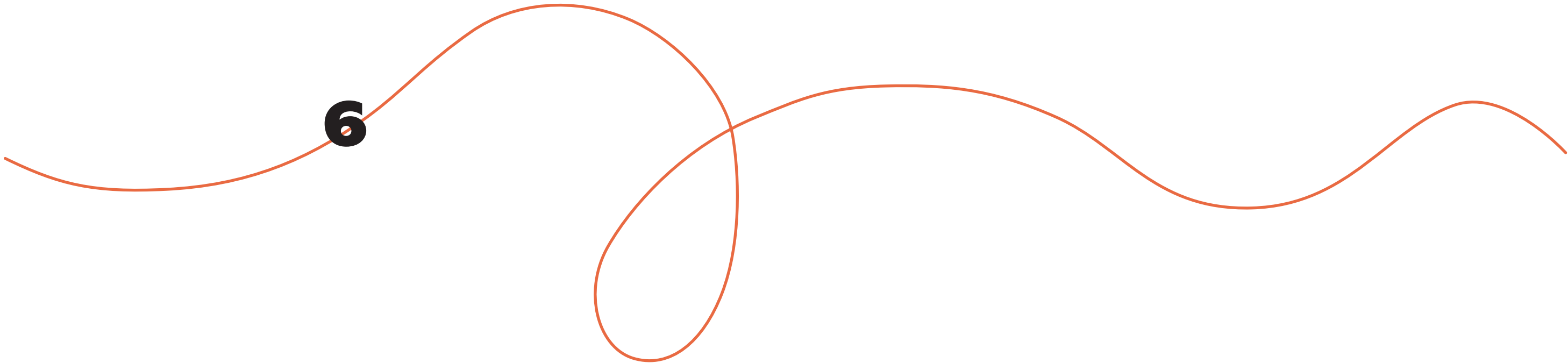

Návrh propojuje osoby, aktivity i přírodní prvky a ukazuje veřejný prostor jako místo, kde se lidé setkávají a sdílejí své zážitky. Proto jsme se rozhodli nehledat cestu k sobě, ale cestu k nám. Tak, aby činy jiných dělaly radost i vám.

CESTA

6

K SOBĚ

ARCHIKRAJINA

KAŽDÝ KROK JE PŘÍBĚHEM, KAŽDÝ PROSTOR – INSPIRACÍ

CESTA

K

SOBĚ

AU MARKÉTA BELÁKOVÁ
ANASTASIJA MIKORA
BARBORA PTÁČKOVÁ
KA TOMÁŠ CSERI
PÉTER UHER

V každém návrhu je skrytý příběh, každý krok v procesu vzniku prostoru zrcadlí vnímání světa kolem nás. Když se zamýšlíme nad cestou mezi NTK a FA ČVUT, nevidíme ji pouze jako fyzickou trasu, ale jako symbolický most mezi dvěma světy – světem technologií a světem umění, světem dynamiky a světem klidu. Je to cesta, která nejen spojuje, ale i formuje. Jaký prostor chceme vytvořit pro všechny, kteří po ní budou kráčet? Jaký bude její vztah k širšímu kontextu univerzitního kampusu a parku, který spojuje historii Prahy se současností?

Tato cesta, která se nachází na pomezí, má v sobě potenciál stát se něčím víc než jen trasou z bodu A do bodu B. Měla by být místem, které je nejen praktické, ale i inspirující. A tak jsme se rozhodli spojit dvě rovnoběžné cesty do jedné – cesty, která bude schopna odpovědět na rozmanité potřeby jejích uživatelů. Nezapomínáme i na zbytek zeleného pásu a využíváme ho v celé délce. V prostřední části máme prostor pro aktivní využití, který bude sloužit především dětem a studentům, kteří se potřebují na chvíli zastavit a zabavit se, na straně druhé pak prostor pro relaxaci a klid, který nabídne únik od ruchu a shonu.

Tento přístup k návrhu není náhodný. Cesta mezi knihovnou a školou, a celkově tento veřejný prostor, je místem, které musí být schopné vyvážit různé potřeby a pocity. Různí lidé přicházejí s různými motivacemi, a každý si zaslouží prostor, který odpovídá jejich momentálnímu stavu mysli. Zatímco někteří hledají aktivitu a pohyb, jiní touží po klidu a tichu. Cílem tohoto návrhu není nutně zjednodušení, ale spíše vytváření možností. Ať už jde o chvíli odpočinku v houpací síti, nebo o prostor pro skákání, každé z těchto míst má své nezastupitelné místo.

Důraz na přírodní a ekologické materiály není pouze vzhledovou volbou, ale také filozofickým vyjádřením našeho vztahu k přírodě a jejímu zachování. Dřevěné konstrukce mobiliáře, kamenné chodníky, přírodní povrchy – to vše nejen splňuje estetické a funkční

požadavky, ale i respektuje životní prostředí, které nás všechny obklopuje.

Tento projekt tedy není jen o vytvoření konkrétního místa, ale také o vyjádření našeho přístupu k veřejnému prostoru jako takovému. Nejde nám pouze o to, vytvořit trasu pro studenty, ale o to, poskytnout prostor pro všechny, kteří procházejí tímto místem. O to, aby se tu každý mohl na chvíli zastavit, odpočinout si, či aktivně vyjádřit svou energii. Věříme, že prostor mezi NTK a FA se může stát místem, kde se setkávají různé vrstvy života – pohyb, odpočinek, komunikace, ticho, hra, sport a umění. Každý z nás prochází těmito místy v jiném čase a s jinými potřebami, ale všichni máme právo na prostor, který bude přívětivý, bezpečný a inspirující.

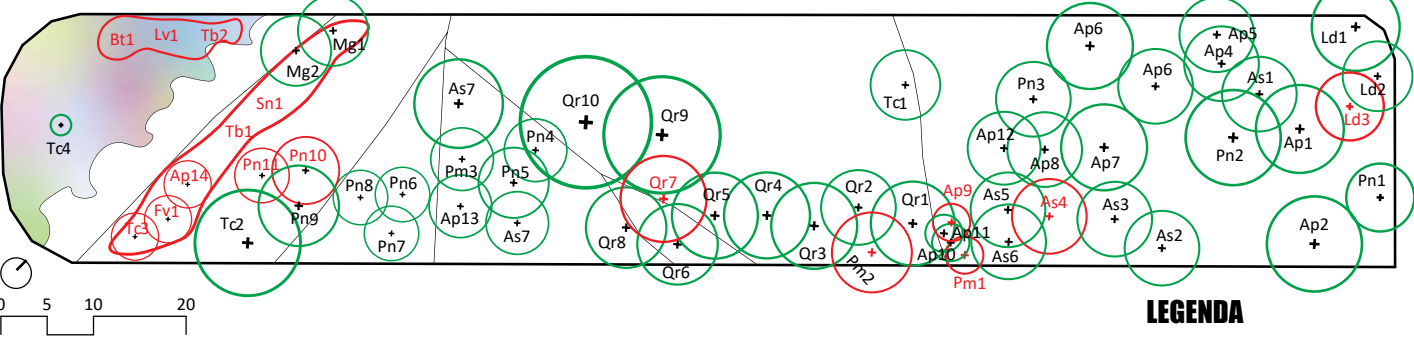
Celý návrh je výsledkem procesu, který byl plný otázek a diskuzí. Mnohokrát jsme se museli zamyslet nad tím, co je vlastně „ta správná cesta“. Jaké materiály použít? Jaký typ prostoru vytvořit pro různé skupiny uživatelů? A jak vše propojit, aby se prostor stal nejen praktickým, ale i harmonickým? Odpovědi na tyto otázky nebyly vždy jednoznačné, ale právě v tomto procesu hledání a nacházení kompromisů se formovala naše vize – vize cesty, která není jen trasou mezi dvěma budovami, ale místem, kde se každý může cítit doma.

V závěru bychom rádi podotkli, že náš návrh není pouze finálním řešením, ale otevřením dialogu o tom, jak by měl vypadat veřejný prostor naší univerzity. Záměrně necháváme prostor i pro designéry na návrh konkrétních atrakcí, které poslouží nejen pro děti, ale přilákají pozornost i starších uživatelů. Je to místo pro všechny, které má svou dynamiku, své protiklady, ale i svou rovnováhu.

Tato cesta mezi NTK a FA ČVUT, a širší veřejný prostor, by měl být místem, kde se prolínají různé světy, kde se každý krok stává součástí většího příběhu.

DENDROLOGICKÝ PRŮZKUM DŘEVIN

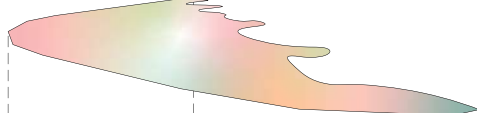
LEGENDA

- odstránené
- ponechané

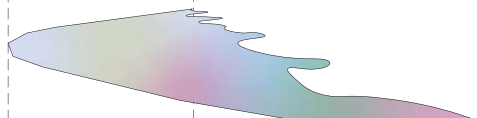
VYHODNOCENÍ DŘEVIN

LISTNATÉ DREVINY		ZDRAVOTNÝ STAV	STABILITA	SADOVNICKÁ HODNOTA
		[priemer]	[priemer]	[priemer]
14	Ap <i>Acer platanoides</i>	3,33	3,5	2,7
7	As <i>Acer pseudoplatanus</i>	33	3,4	2,6
1	Fv <i>Forsythia viridissima</i>	45	5	3
2	Mg <i>Metasequoia glyptostroboides</i>	45	5	1
3	Pm <i>Prunus mahaleb</i>	2,73	3	4
10	Qr <i>Quercus robur</i>	3,23	3,3	2,3
4	Tc <i>Tilia cordata</i>	3,54	4,3	2,8
IHLIČNATÉ DREVINY				
3	Ld <i>Larix deciu</i>	2,333	3	3,7
11	Pn <i>Pinus nigra</i>	3,34	4,1	2,8
KROVINATÉ DREVINY				
	Bt <i>Berberis thunbergii</i>			
	Lv <i>Ligustrum vulgare</i>			
	Tb <i>Taxus baccata</i>			
	Sn <i>Sambucus nigra</i>			
Σ 55		HODNOTA	5 → 1	5 → 1
			5 → 1	1 → 5

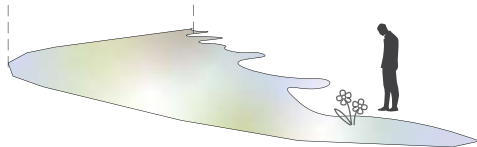
JAR

LETO

JESEŇ

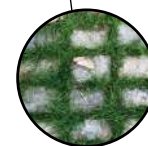

KVĚTINY

- Tulipa spp
- Primula vulgaris
- Paeonia spp
- Anemone coronaria
- Cineraria maritima
- Lavandula angustifolia
- Salvia nemorosa
- Caryopteris x clandonensis
- Verbena bonariensis
- Echinacea purpurea
- Caryopteris x clandonensis
- Aster novi-belgii
- Rudbeckia laciniata
- Sedum spectabile
- Erigeron speciosus
- Stipa tenuissima

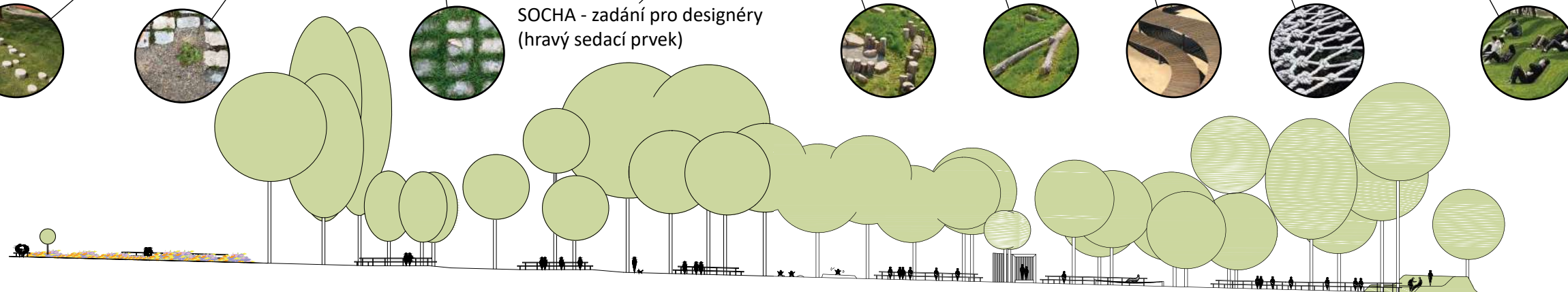
SITUACE

SOCHA - zadání pro designéry
(hravý sedací prvek)

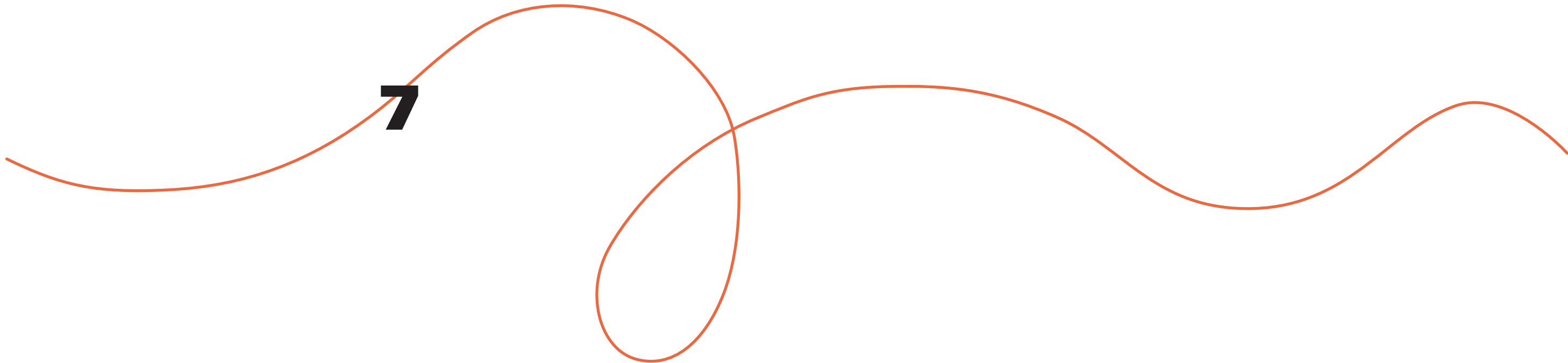
ŘEZ

CESTA

7

K SOBĚ

PROVÁZEK

SEŠITÍ PROSTORŮ DOHROMADY

AU **ESTER MARIA DVOŘÁKOVÁ**
KRISTÝNA MIGDALOVÁ
KA **VOJTĚCH SVOBODA**

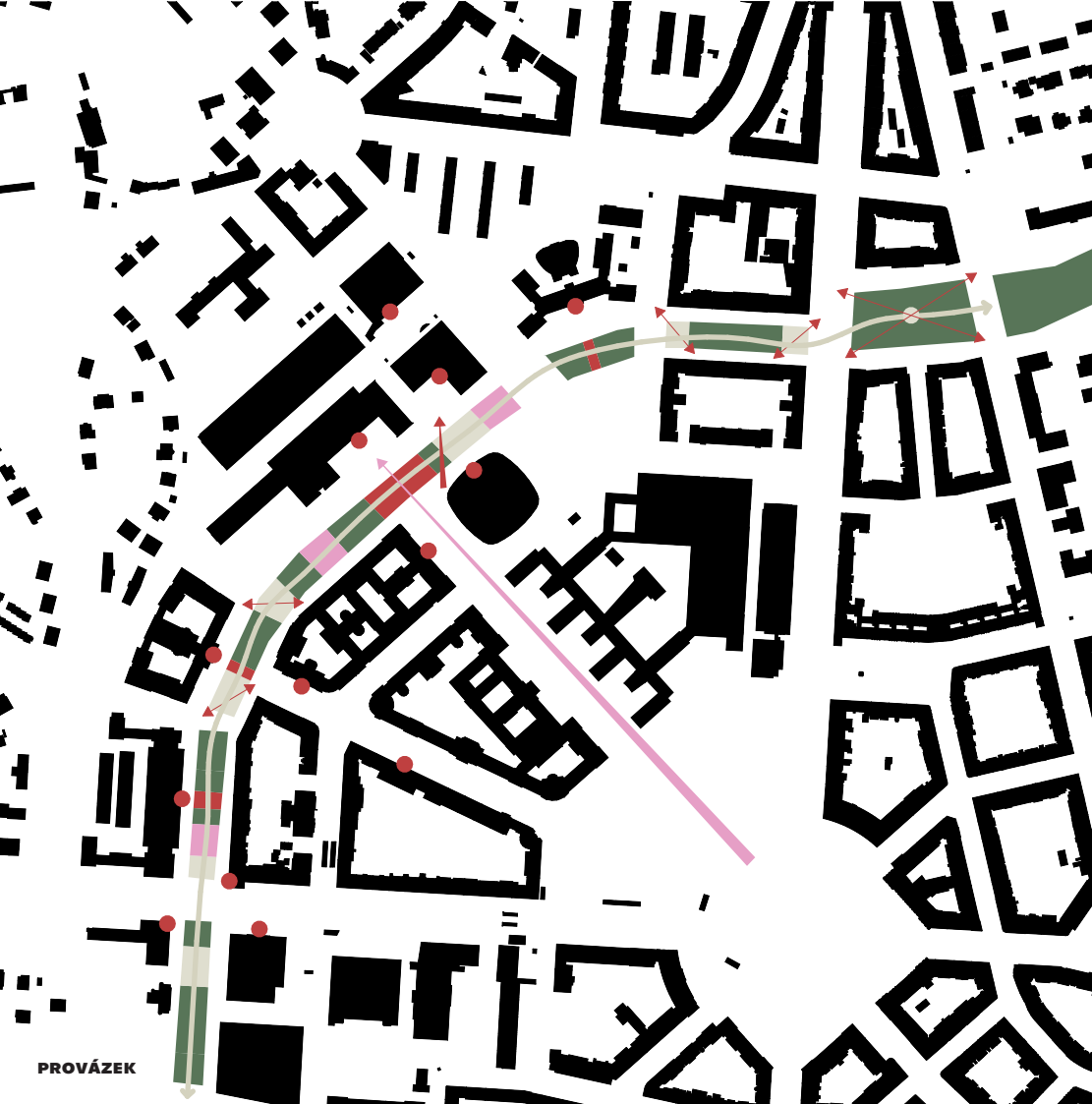
Jestliže v něčem ona blátivá cesta člověku otevře oči, tak to bude hlavně v tom, že dělat věci na přímo a nejjednodušeji, většinou vede k těm nejlepším řešením. Jak se vůbec stane, že dvě místa kousek od sebe, navíc vybudovaná jako součásti jednoho celku, spolu komunikují úplně minimálně? Přitom naše cesta je jasným důkazem toho, že propojení a vzájemný dialog jsou v takovém případě nevyhnutelné, dokonce potřebné.

Stejně jako NTK a Fakulta architektury si svůj oddělený život vedou studenti všech tří oborů. To že jsou spolu pod jednou budovou je možná poji místně, ale k jejich propojení dojde málokdy. Často se pak podobají spíše blátivé cestě vytvořené silou vůle než pevnému spojení, na které se člověk může spolehnout za jakýchkoliv podmínek.

Tak jako se postupně poskládal náš tým, se začaly skládat do sebe i naše rozdílné nápady. Každý z nás ovlivněný odlišnými zkušenostmi a s odlišným přístupem. Všichni jsme se ale shodli na tom, že z místa, které tvoří spíše bariéru, chceme udělat místo, které vytvoří prostředí s hodnotami právě oné blátivé cesty. Rozšířit její efekt po celé délce zeleného pásu, aby ho pocítilo co nejvíce lidí.

Ptali jsme se lidí, kteří místem procházeli, co zde považují za nejhodnotnější, nebo co by naopak chtěli změnit či jinak vylepšit, aby místu pomohli. Výsledkem naší práce se pak stal koncept, který oživuje celý zelený pás a přináší do něj možnosti nových aktivit. Celý pás byl v rámci kampusu vizuálně sjednocen, aby působil jako stabilní zelená páteř. Zároveň vytváří i odlišné zóny zaměřené na rozdílné využití. Ať už to jsou hrací prvky pro děti ze školek, místa pro práci pro vždy přítomné studenty, nebo jen příjemné posezení pro jakékoliv kolemjdoucí. Vznikne místo stejně různorodé jako jeho uživatelé a jako ti, co ho vytvářeli.

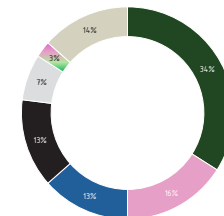

- **zeleň**
přímý zelený pás v délce měřítka od Stranovské ul. k Mladé Straně
- **reprezentační**
předprostory významných budov, díšlů
- **pasivní zóny**
větší poměr malové přístřeší, průchodnosti, osazení sadovými v zelených křovinách, prostor k práci i odpočinku
- **aktivní zóny**
aktivní playfůl zóny v zeleni, pro děti i dospělé
- **body zájmu**
- ↔ **příčná propojení**
- ↔ **hlavní osa kampusu**
- ↔ **blátivá cesta**
- ↔ **podélná cesta**
propojující zelený pás skrz

KONCEPČNÍ SCHÉMA

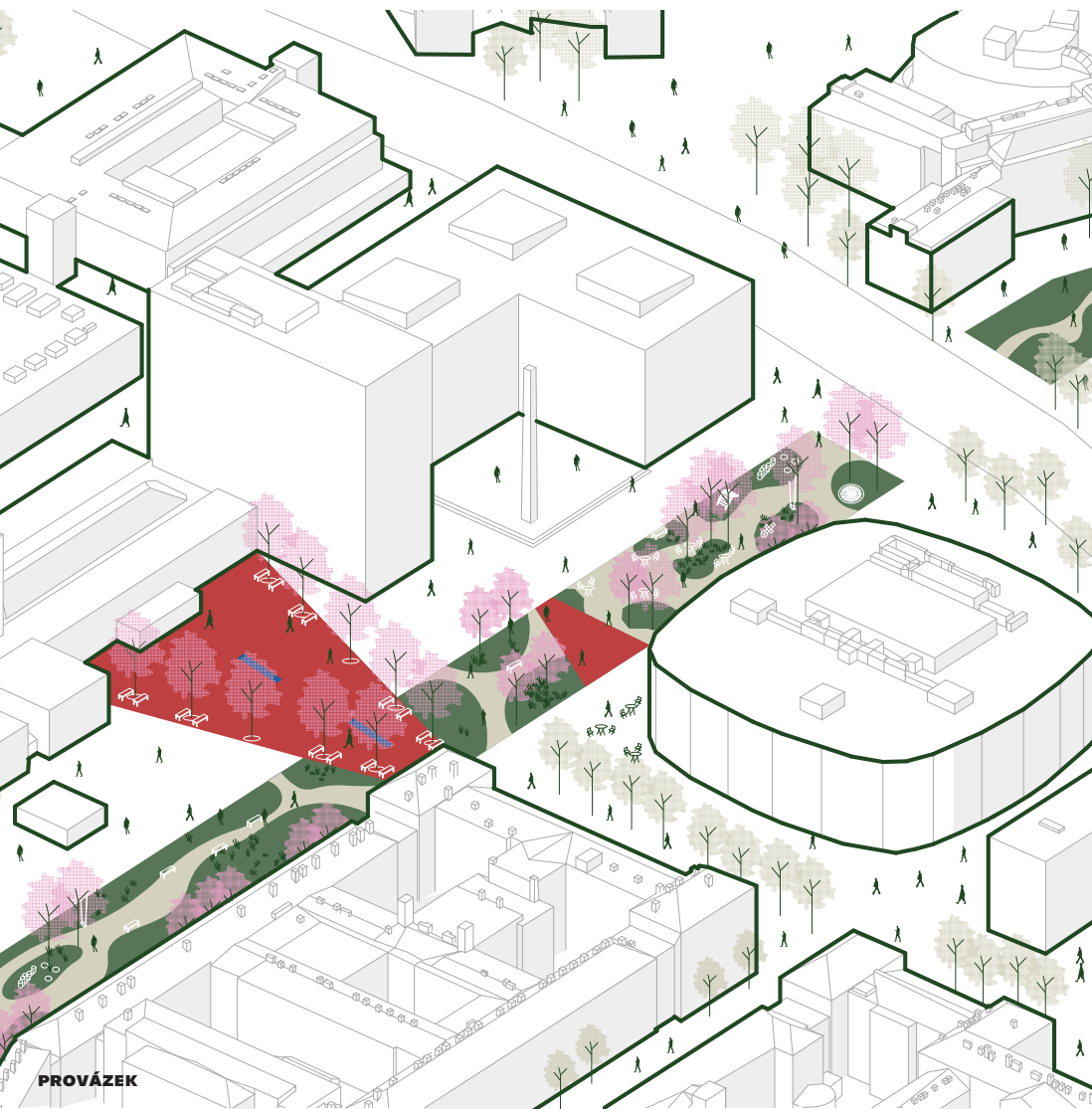

PRŮZKUM-BARVY

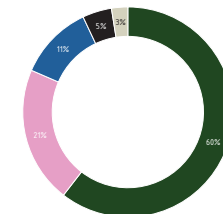

- zelená
- růžová
- modrá
- černá
- bílá
- barevná
- ostatní

SITUACE

PRŮZKUM-HODNOTY ÚZEMÍ

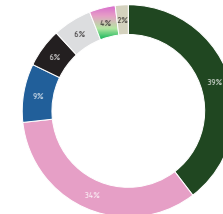

- zelená, stromy
- sezení při akcích
- oddělení prostorů
- nic
- pěkný pohled

AXONOMETRIE

PRŮZKUM-CO ZLEPŠÍT

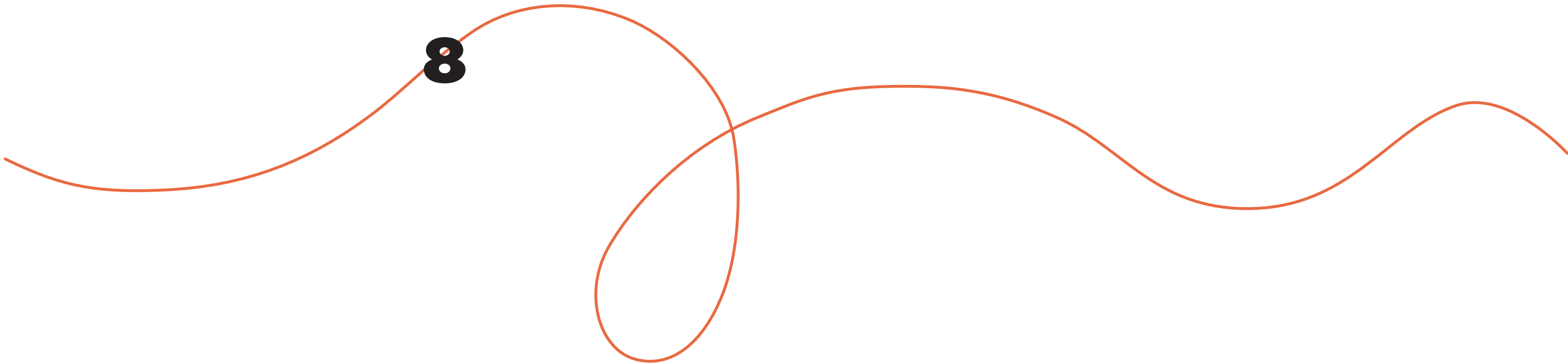
- prostupnost, zpevnit
- sezení zdarma
- vizuál místa
- herní prvky
- úprava zeleně, záhony
- nic
- zrušit dřevěný průchod

ATMOSFÉRA

CESTA

8

K SOBĚ

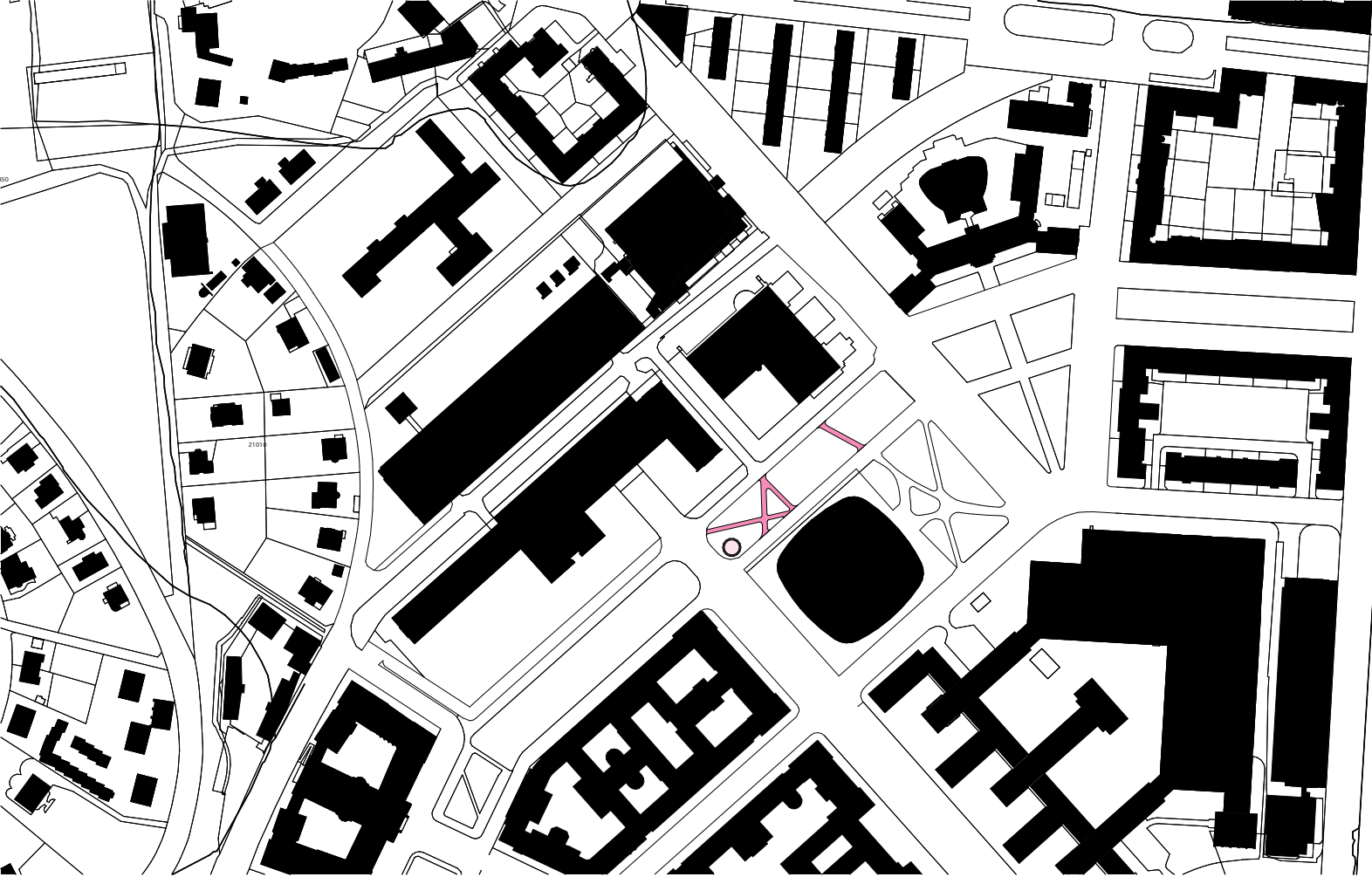

NET WORK

skupiny a jako uzlíky na ní vznikají
J a k jednotlivá **přátelství**. Právě tato
vytvořit spojení zaručují, že síť
místo, kde se nepraskne a je pevným kdo
propojují nejen základem pro se do
prostory a budovy, ž i v o t n í n
ale i ideje, směřování a zamotá. A
hlavně, lidé? Dejvický v duchu
kampus slouží již celá desetiletí zpevnění
jako jakási **síť**, která svými
nitkami spojuje jednotlivá dráhu těchto
odvětví, jednotlivé ka ž d é h o ,

vazeb, sblížování a **spolupráce**, jsme přemýšleli
nad přetvořením veřejného prostranství, jehož
funkce se ztratila. Při návrhu jsme si uvědomovali,
že nebudujeme pouze novou cestu, ale také
symbol **propojení** a vzájemného obohacení.
Věříme, že toto spojení není jen praktickou
potřebou, ale také možnost zachycení toho
neuchopitelného co vzniká, když se lidé setkávají.
Každá cesta, ať už dlouhá nebo krátká, přináší vlastní
zážitky a emoce, které se stávají součástí společného
prostoru. V našem návrhu se soustředíme převážně na
zpřístupnění a **zprehlednění** frekventovaného spojení.

Přinášíme jednoduché křížení cest, cítíc potřebu
zkratk skrz tento malý prostor, materiálově a typově
navazujíc na okolí a tvarosloví budov. Čistota a
jednoduchost se zde mísí s přírodními prvky, čímž
chceme zachovat tento městský ostrůvek zeleně.
Zpevněný prostor před FA podpoří ještě další
využití – místo vhodné k realizaci menších
objektů ateliérových zadání. Tento zelený pás se
ve finále může stát místem, kde se prolínají různé
rytmy a formy života, kde je možné se nejen
rychle přesouvat z bodu A do bodu B, ale i
zastavit, sdílet, **inspirovat se** a být inspirován.

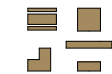
PODIUM

ZACHOVÁVANÉ STROMY

DOPLŇOVANÉ STROMY

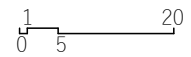
MOBILIÁŘ

ŠTĚRKOVÝ TRÁVNÍK

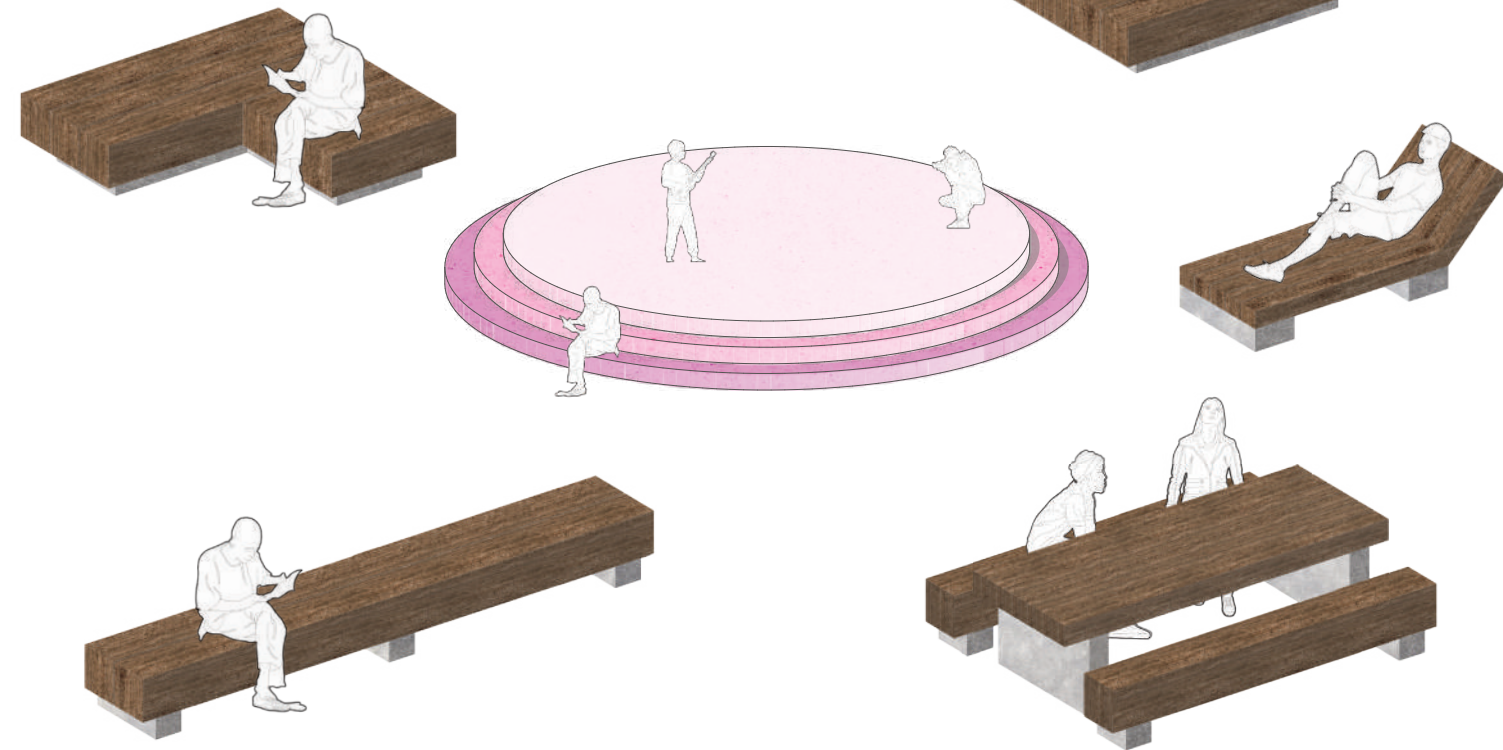
TRÁVNÍK

FUNKČNÍ PRVKY

Mobiliář navrhujeme z jednoduchých tvarů za použití opracovaných trámů ze dřeva.

Důležitým prvkem návrhu je dále kulaté pódium z růžového betonu u hlavní osy kampusu, sloužící různorodému kreativnímu využití.

Tímto malým zeleným pásem denně projdou desítky lidí. Ve většině případů se jedná o studenty na trase škola - domov - jídlo, a jejich vnímání tohoto místa je neutrální, až možná negativní. My, stejně jako ostatní, tuto frustraci vidíme a pocítujeme mnohdy taky.

Slabými stránkami za nás zde je nedostatečná péče, neprůchodnost a nepřehlednost území daná vegetací (linie tísů) i nebezpečným tunelem vedoucím z FA do parku u NTK. Hlavním trnem v oku je samozřejmě blátivá cesta, nejvyužívanější spojnice pro studenty FA ČVUT, ale i celková cestní síť je zde nedostatečná. Zkrátka bychom byli rádi, kdyby tato oblast nebyla jen průchozí, ale i obytná.

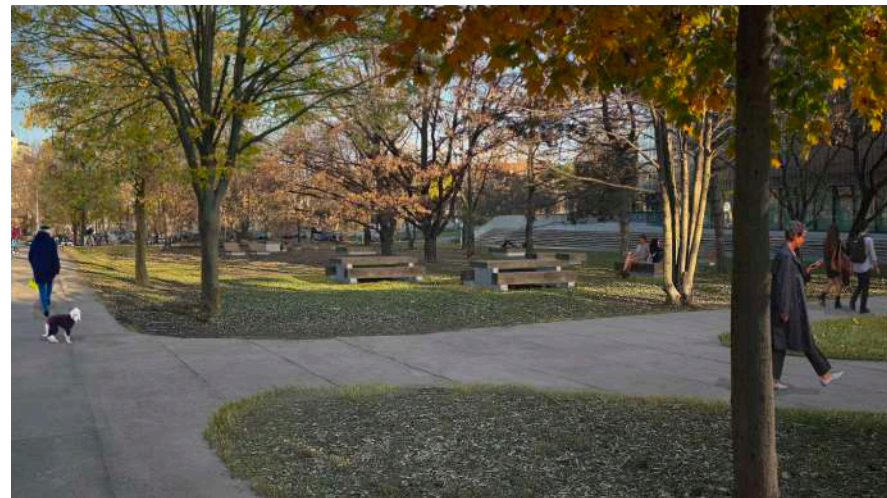
Toho se snažíme docílit v našem návrhu, kde cestní síť doplňujeme o spojnici mezi Fsv a NTK, čímž vznikne zajímavé křížení hlavních cest. Dřevěný tunel nahrazujeme širší cestou ve stejném směru. Touto sítí cest vznikají tři menší prostory, které jsou však vzájemně propustné a komunikují mezi sebou. Další výhodou je bezbariérovost, docílená zrušením obrubníků.

V prostoru nejbližší Stavební fakultě se nachází nejfrekventovanější křižovatka cest, které jsou dostatečně široké k pohodlnému průchodu a vyhýbání chodců. Tu delší z nich jsme doplnili jednoduchými lavičkami ke kratšímu odpočinku. Dominantou a jakýmsi monumentem je kulaté pódium z růžového betonu, jež nabízí využití při kulturních akcích, festivalech či jako jakýsi speakers corner, zároveň je však koncipováno k sezení, například nějaké větší skupiny.

Prostřední prostor je zamýšlen jako místo k zastavení, odpočinku či studiu. Zdánlivě náhodně je zde rozmístěn polyfunkční mobiliář z příjemné kombinace dřeva s betonem. Povrch v tomto úseku navrhujeme zpevnit ve šterkový travník, aby se zde netvořily nevzhledné průšlapy (nové cestičky) a aby byl volně pochozí.

Poslední oblast jsme nechali převážně bez zásahu, abychom zde zachovali stále jakousi zelenou oázu. Tento prostor se ale konečně otevře a při důkladné péči (jako například v sousedním parku) zde může být volný prostor k relaxu přímo na travníku.

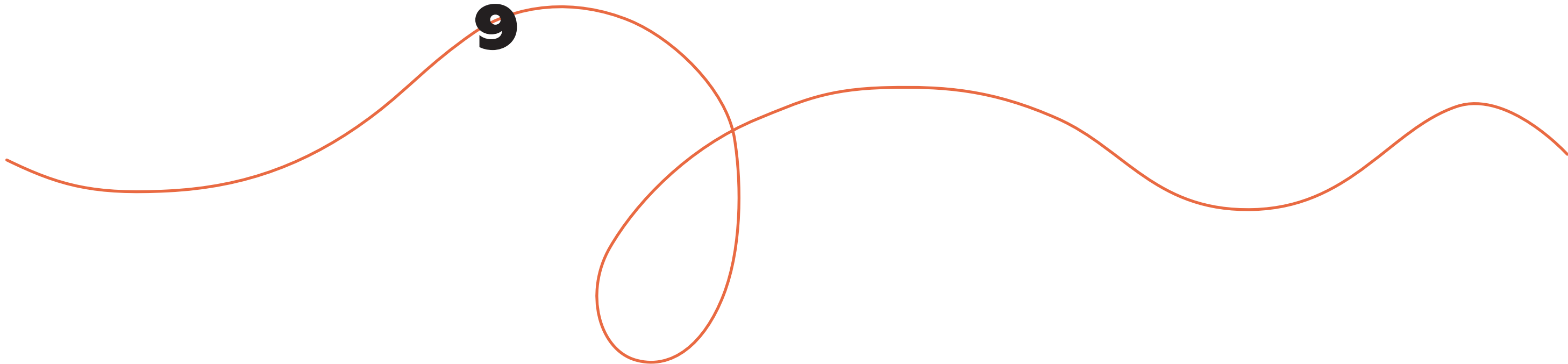
Celou oblast doplňujeme o liniovou vegetaci k navázání na Engelův zelený pás.

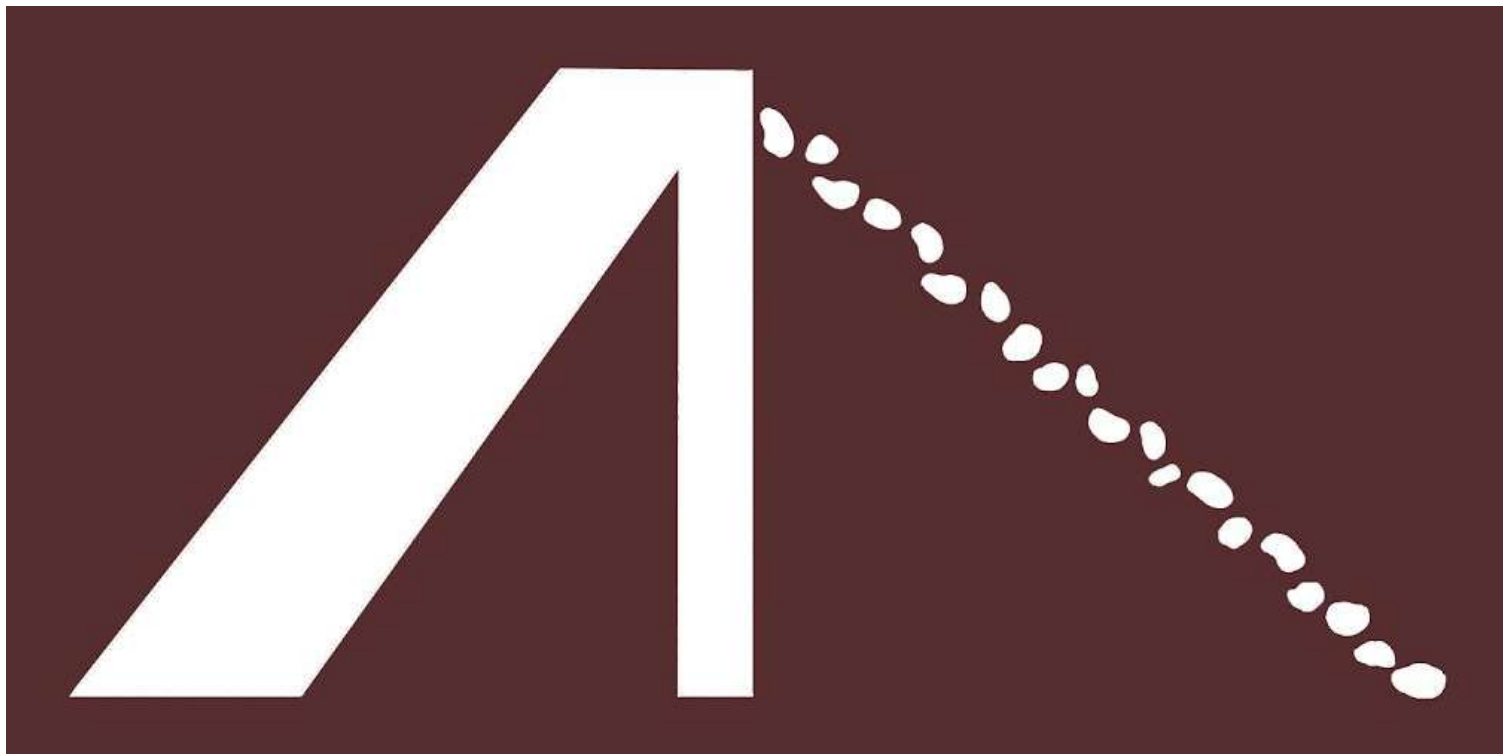
CESTA

9

K SOBĚ

ZASTAVIT, STÁT!

AU KLÁRA VARMUŽKOVÁ
KATEŘINA VONDRÁČKOVÁ
KATEŘINA KREJČÍ
KA TOMÁŠ VÁVRA

workshop. zvědavost. nadšení a zapálení. změna.

skupina. zmatek. nejistota. neznámo. opatrnost.

asi takový byl počátek naší cesty. zprvu zahalené mlhou vinoucí se přes kopečky problémů vedoucí až do klidných ulic pražských Dejvic.

mezi Národní technickou knihovnou a budovou Fakulty architektury se nachází pás zeleně. denně tudy v okolí proudí stovky lidí. studentů. dětí. pejskařů. rodičů. cyklistů. pracujících. málokdo se zastaví. málokoho tento prostor pohltí a zpomalí. proč tomu tak je?

tato zelená plocha, v dopoledních hodinách obývaná dětmi z nedaleké školky, je v hodinách odpoledních často zející prázdnotou. až na občasný pohyb pejskařů. není zde mobiliář. děti lezou na stromy a hrají si v trávě s míčem, který si donesly. učitelky se nemají kam posadit. asfaltová cesta se schovává za barikádu dnes již vzrostlých křovin. nepřehlednost. útržkovitost. rebelie. ať už v podobě právě neudržovaných keřů nebo vyšlapaných cest. asfaltky zde totiž byly dříve než studenti. děti. byly tady tehdy jen parkoviště. jak na tuto situaci reagujeme?

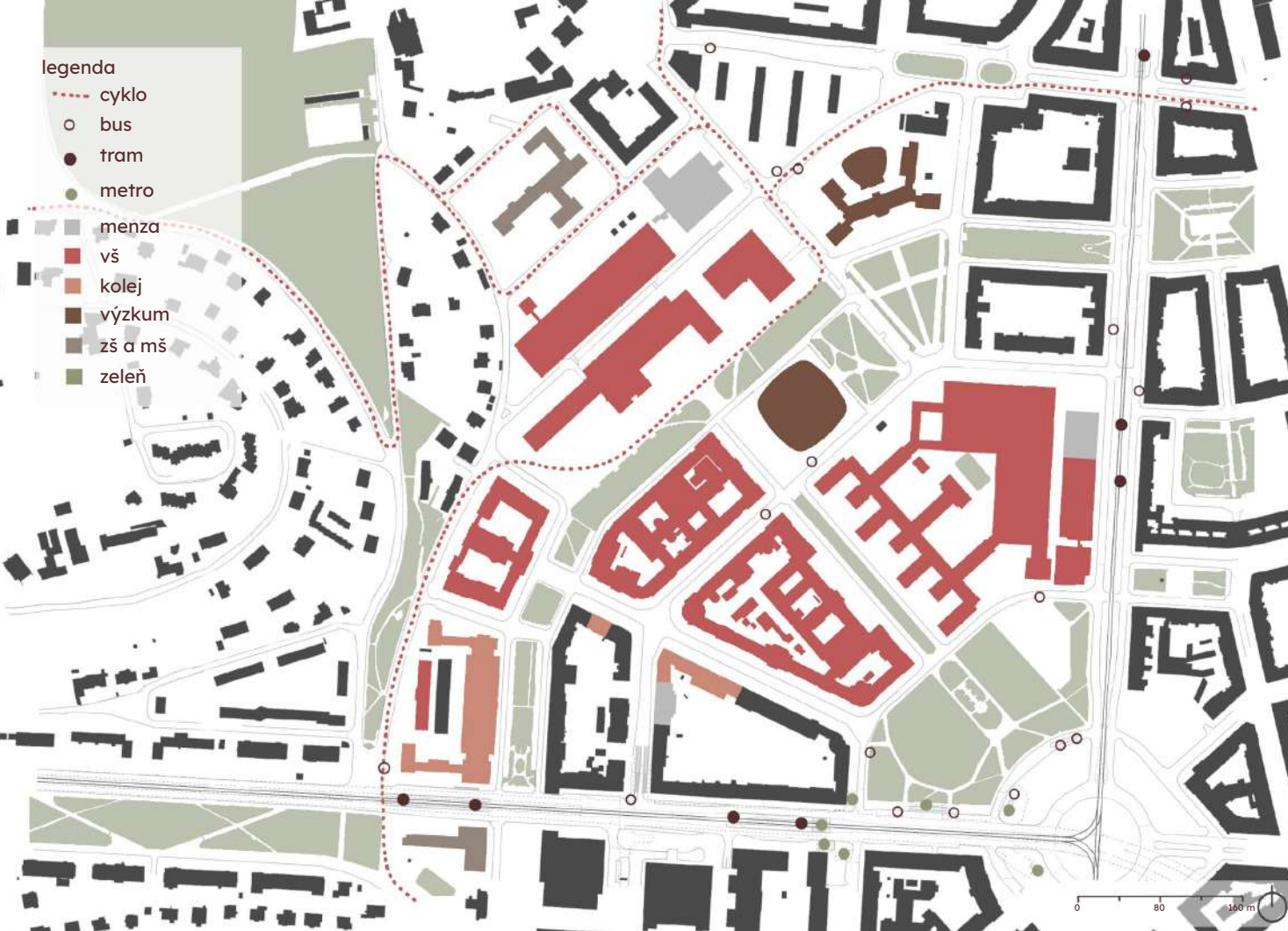
podpoření cest. otevřenost. přehlednost. keře pryč. návrat proudění prostoru skoro jako proudění dřívějšího potůčku. hravost. houpačka. odpočinek. lavička či prolézačka? víceúčelovost. děti skákající po kamenné cestě. zpomalení. zachycení. záliv klidu. soukromí. práce, četba, studium. boudobudky. propojení. cesta.

tvoříme prostor, který zde nám samotným chybí.

zachycujeme člověka, zaujímáme jeho pozornost. navracíme ho zpátky do dětství.

zastavit, stát! a znovu. jinak. pomaleji.

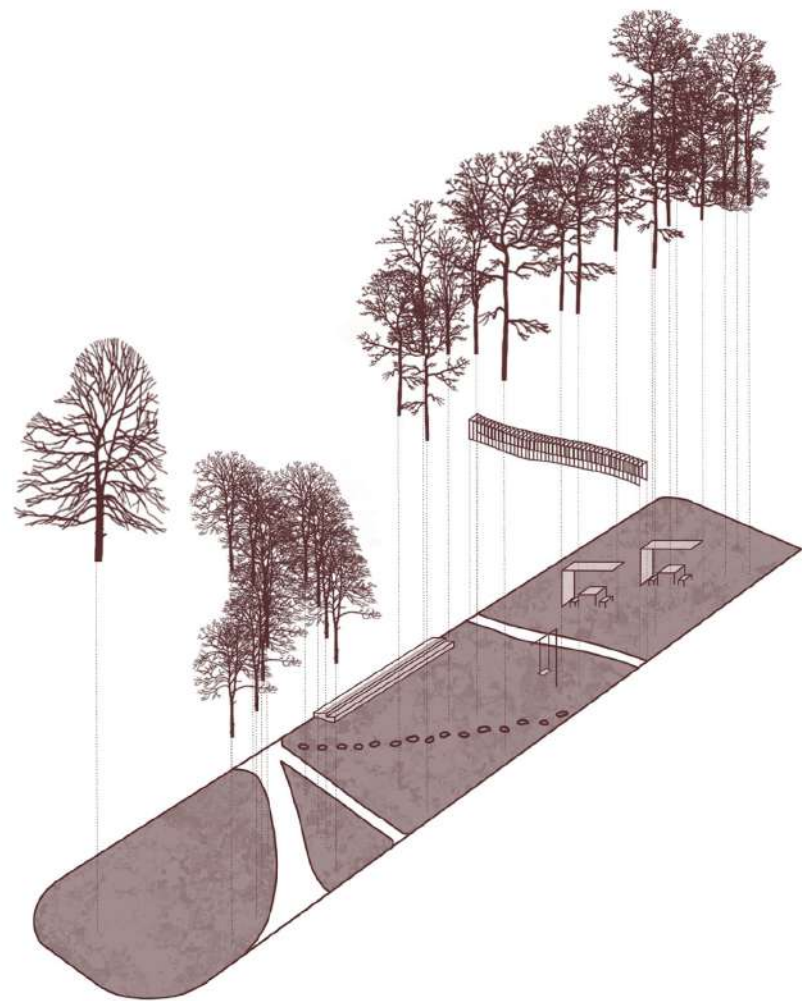
zpomal a vnímej.

situace širších vztahů

situace

návrh

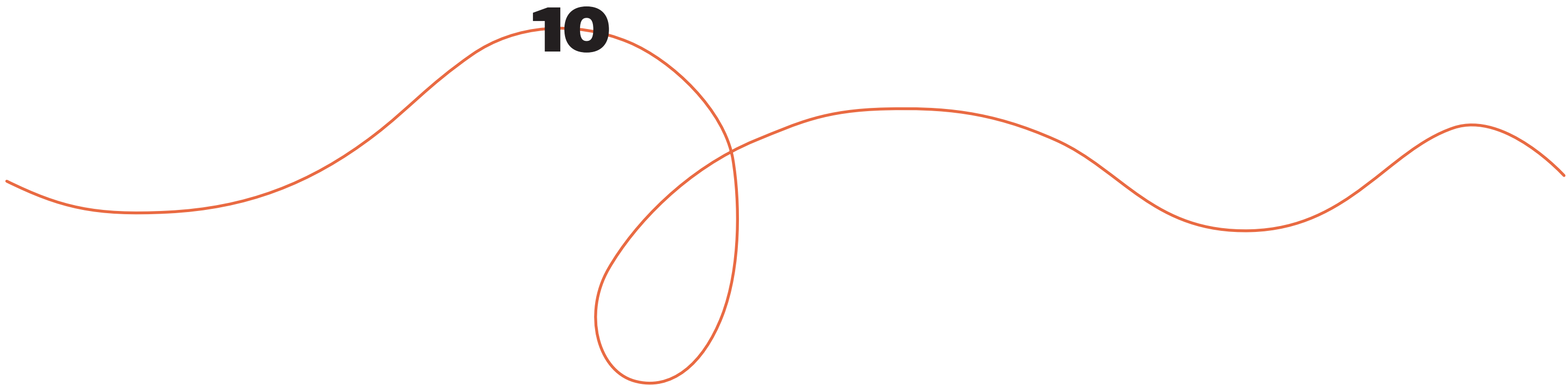

74 | 75

CESTA

10

K SOBĚ

KROK ZA KROKEM

AU MARKÉTA ŠUSTÁČKOVÁ
VERONIKA ŠTÉROVÁ
SOŇA TREMBULAKOVÁ
D MICHAELA PLACHKÁ

ESEJ

Ve světě, kde se čím dál více zaměřujeme na efektivitu, produktivitu a rychlost, se prostor pro zastavení a zamyšlení stává vzácnější. Veřejný prostor našeho univerzitního kampusu v Dejvicích, konkrétně zelený ostrůvek táhnoucí se mezi Fakultou architektury ČVUT a Národní technickou knihovnou, je oblastí, kterou každý den křížuje velké množství lidí. Jaký význam má tento prostor pro studenty, pedagogy a širokou veřejnost, a jak se stává klíčem k osobnímu i kolektivnímu rozvoji?

Mnozí tento prostor vnímají pouze jako “průchozí” zónu, ale ve skutečnosti má potenciál vytvářet komunitu, propojit různé aktivity a zároveň poskytovat místo pro každodenní interakci. Jde o místo, které spojuje různé generace – potkáme zde studenty, pejskaře, děti ze škol a školek.

Cílem našeho návrhu je zprůchodnit tento parčík tak, abychom odstranily současné blátivé cestičky. Zamyslely jsme se nad tím, jak se po tomto území pohybujeme my, a pozorovaly jsme i ostatní, jakými směry přecházejí. Studenti často hledají nejkratší a nejeefektivnější cestu. Naším

záměrem je umožnit jim tento pohyb. Zároveň bychom chtěly vytvořit inspirativní prostředí, kde si mohou po náročném dni odpočinout, setkat se s přáteli a užít si trochu klidu a přírody před fakultou. Chceme také zachovat stávající stromy, a tím uchovat zelenou oázu v ruchu města.

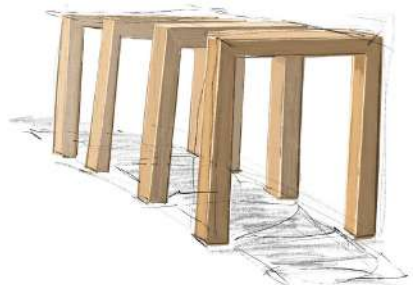
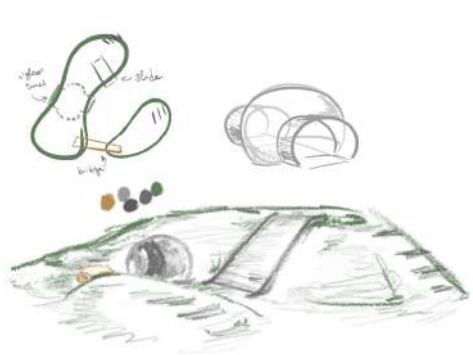
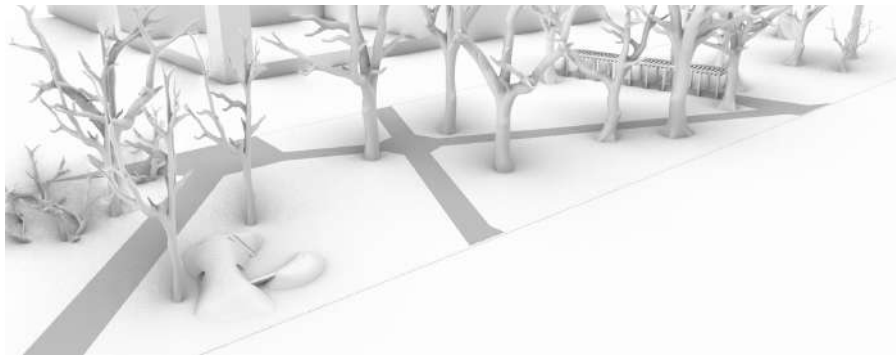
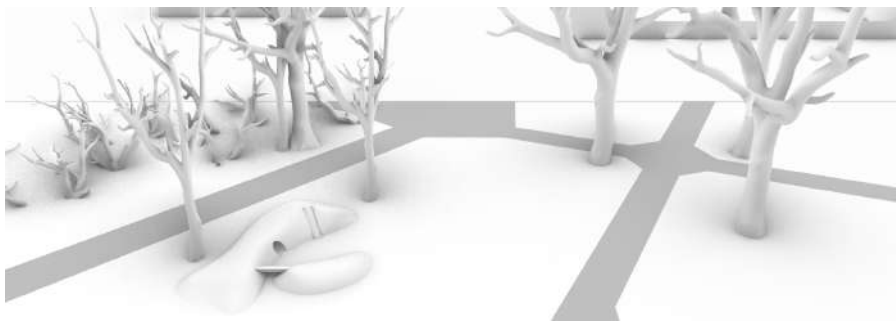
Důležitým prvkem tohoto území jsou děti, které sem chodí z nedaleké školky. Jejich přítomnost nás vedla k rozhovoru s vyučujícími dětí, během kterého jsme zjistily, co se jim na tomto místě líbí a co by naopak uvítali změnit. Děti potřebují prostor otevřený hře a kreativitě, kde mohou experimentovat. Ocenily by dobrodružnější prolézačky – viděly jsme je, jak šplhají na stromy.

Nezapomínáme ani na přístupnost pro všechny uživatele. Chceme navrhnout prostor otevřený všem, bez bariér. Důležitá je pohodlná mobilita pro osoby se sníženou pohyblivostí, ale také pro matky s kočárky nebo starší osoby.

Veřejný prostor v univerzitním kampusu se tak stává víc než jen průchodem mezi budovami – stává se místem, které nás inspiruje a pomáhá nám najít cestu k sobě i k ostatním.

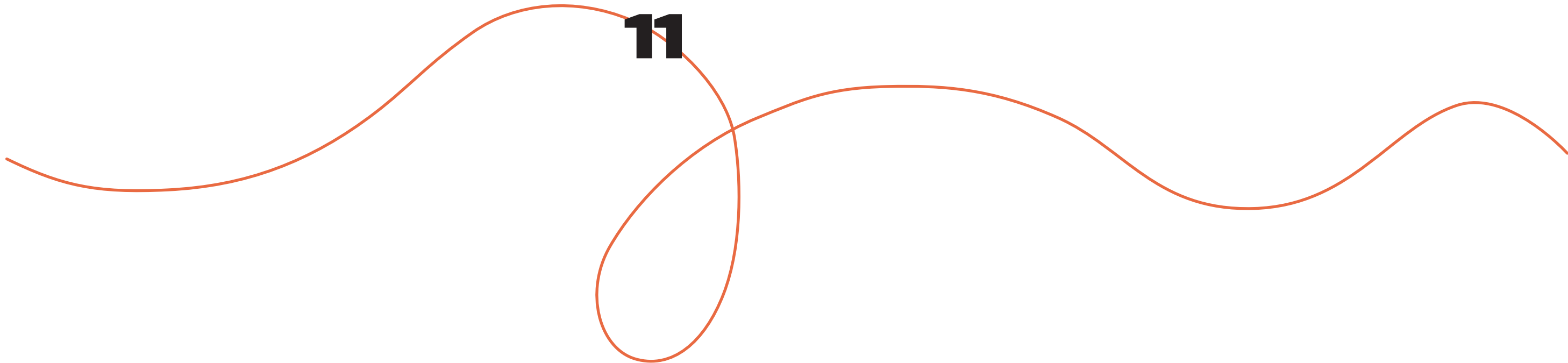
KROK ZA KROKEM

CESTA

11

K SOBĚ

CESTA LESEM

a
r
ch
e
t
y
p
l
e
s
a

ú
n
i
k

k
l
i
d

k
o
u
s
e
k
p
ř
í
r
o
d
y

Území využíváme velmi často, většina z nás jím prochází denně několikrát a při pauzách na něj často bezmyšlenkovitě hledí. Naše uvažování nad řešeným územím začalo otázkou, co za změnu bychom rádi uvítali. Shodli jsme se, že jestli nám něco na budově fakulty schází, tak je to venkovní sezení. A proto náš návrh musí obsahovat nějakou formu odpočinkových míst.

Na první pohled se území skládá ze dvou polovin. Ta první je zalesněna, na druhé stromy naopak schází. Potenciál vytvořit v městském prostředí malý kousek lesa. Chtěli bychom přinést do tohoto prostoru klidnou atmosféru, nabídnout možnost odpočinku pod korunami stromů. Pocit klidu, jenž z lesa pramení je posílen i výběrem sezení, které nám v území scházelo. Navrhli jsme proto zasadit do několika pečlivě vybraných koutků a plácků pár lesních přístřešků. Dřevěných lavic se stolem schovaných pod stříškou. Místo, kde bychom si za běžných okolností dali svačinu nebo oběd, schovali se před deštivým počasím nebo se jen zastavili během dlouhé cesty. Stejně tak dobře mohou sloužit i v našem lese, být útočištěm před nepřízní, zastavením na naší studijní cestě.

Také samotný průchod lesem by neměl být jen rychlou zkratkou. Řešené území je jedním z mála míst široko daleko, kde přecházíme po nezpevněném povrchu. Je to vybídnutí k vnímání zeleně kolem nás. Tyto pocity bychom rádi v návrhu zachovali a podpořili. Cesty by tak vzhledem neměly narušovat atmosféru lesa, ale musí splňovat podmínky města svým povrchem. Povrch dříve blátivé cesty navrhujeme zpevnit šterkem, který částečně vezmeme z původní zpevněné cesty. Tu bychom rádi zúžili a také ji vysypali šterkem. Ze třech cest budou dvě „lesní“ a jedna městská — bezbarierová. V neposlední řadě bychom chtěli odstraněním části obrubníků podpořit vsakování dešťové vody z okolních zpevněných ploch.

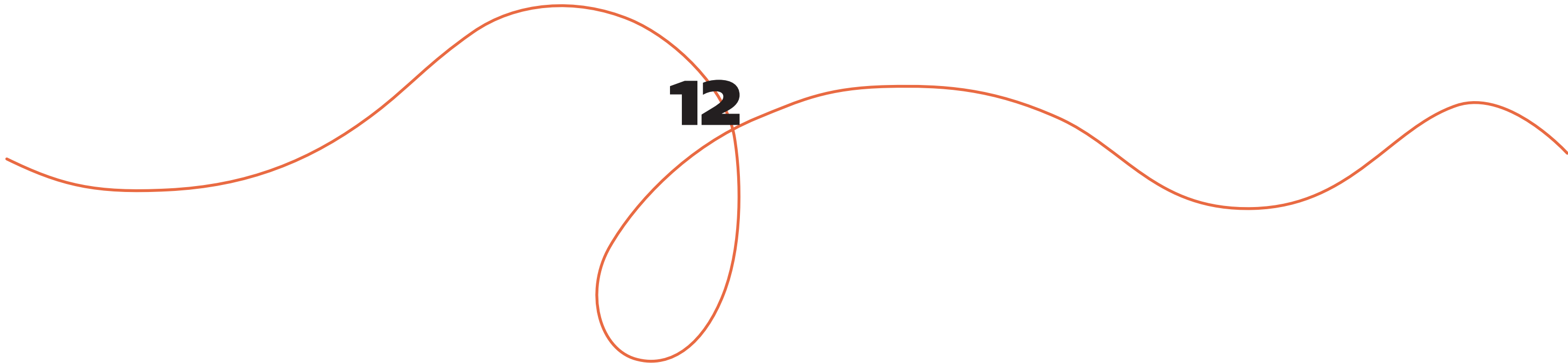

CESTA

12

K SOBĚ

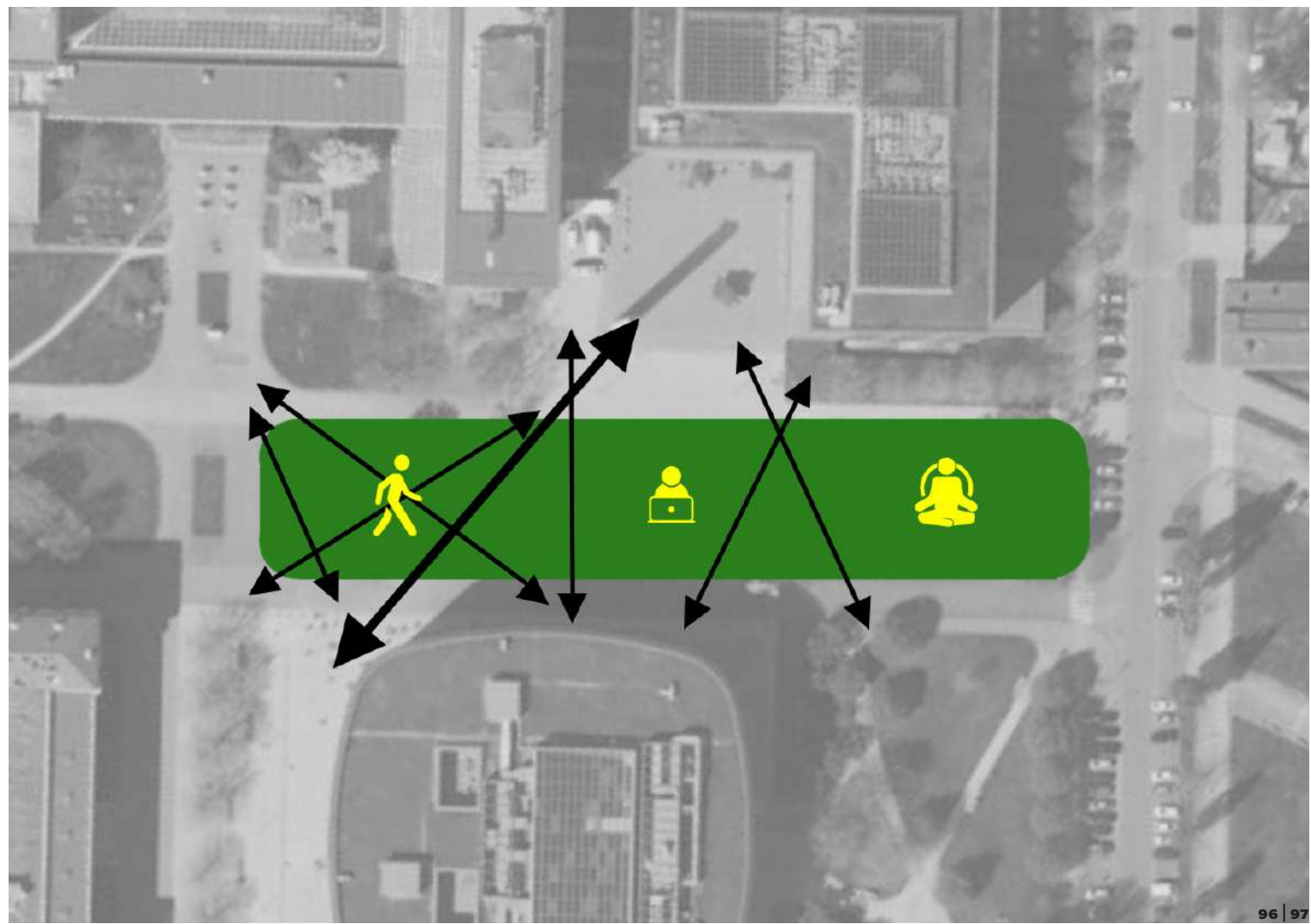

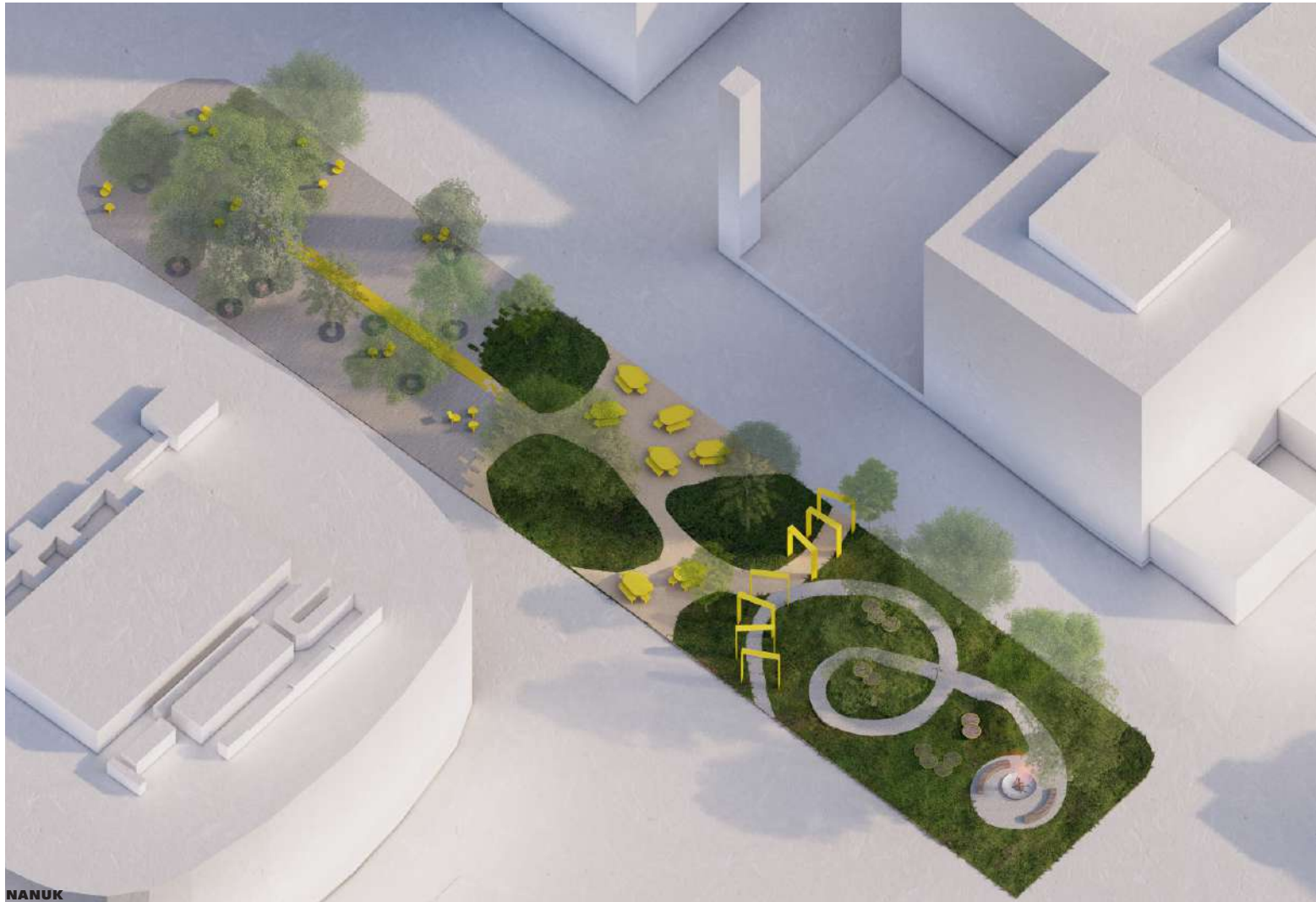
Vyšlapaná cesta

Kdyby se na zelenou louku postupně pouštěli jednotlivci s cílem přejít z jedné na druhou stranu, každý by si našel tu vlastní, jedinečnou trasu. V tom je její síla. Vyšlapaná cesta je symbolem individuality. Když se ale převede do kontextu města, do míst, kde mají masy lidí stejnou trajektorii, její role se zvrtné a přejde do negativní roviny: Stává se indikátorem špatného plánování. Chyba se projevuje v čase, v závislosti na proměně okolí - nelze ji opravit. Jak dlouhodobě zlepšit takové území, aby fungovalo na úrovni jednotlivce a jeho potřeb? Jak zajistit maximální volnost pohybu a tvořit tak jedinečné příběhy? Kdyby se na zelenou louku pouštěli lidé dost dlouho, nakonec by jí celou vyšlapali a zbyla by jen volná plocha. A co je variabilnější, než volná plocha?

Návrh

Zelený pás mezi budovou NTK a fakultou architektury rozdělujeme na tři zóny. Každá má svou primární funkci, která určuje její podobu. První třetina pásu je zónou komunikace. Původní vyšlapanou cestu i cesty zpevněné rušíme. Místo jednotlivých cest dláždíme celý předprostor, aby vznikl jeden komunikačně univerzální celek. Komunikační prostor volně přechází do prostoru určeném pro práci a volnočasový pobyt. Vytváříme mlatové a zelené ostrůvky, přibližujeme se podobě městského parku. Poslední zóna je pouze zóna odpočinku. Má nejsilněji lesní charakter, prochází jí zacyklená cesta ze štěrkotrávníku. Přístupujeme k projektu tak, aby příliš nezáleželo na výběru mobiliáře. Pokud se vymění lavice nebo přidá sezení, na koncept a prostorové rozvržení to nemá vliv.

CESTA

13

K SOBĚ

HLEDÁNÍ TĚŽIŠTĚ

Cesta, naše blátěná cesta, je součástí prostoru, kterým plynou lidé jako voda, jehož jednotlivé průchody a průhledy mají své odůvodnění a specifickou prostorovou pohodu. Jejich existence pro nás má význam a hodnotu, hledáme v nich řád a harmonii, jakou je možné zhmotnit v čisté a udržovatelné podobě.

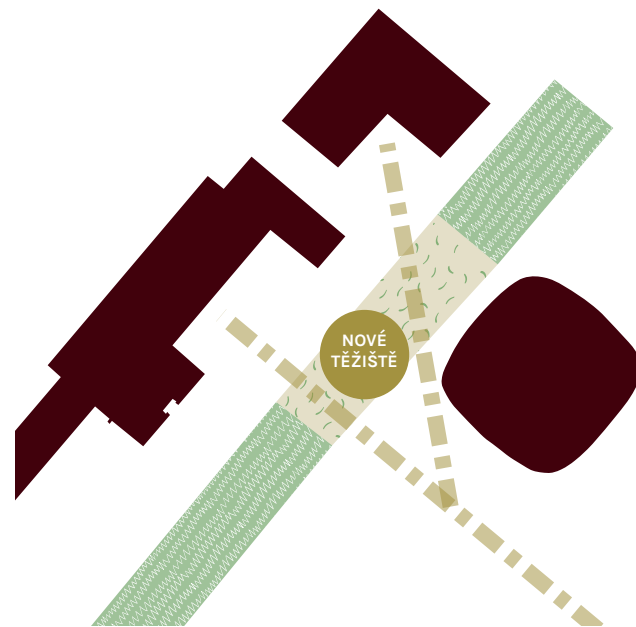
Celý areál byl vyveden z rovnováhy po přístavbě budovy FA, která zapříčila posunutí *těžiště* prostoru a změny *toku lidí* v její blízkosti.

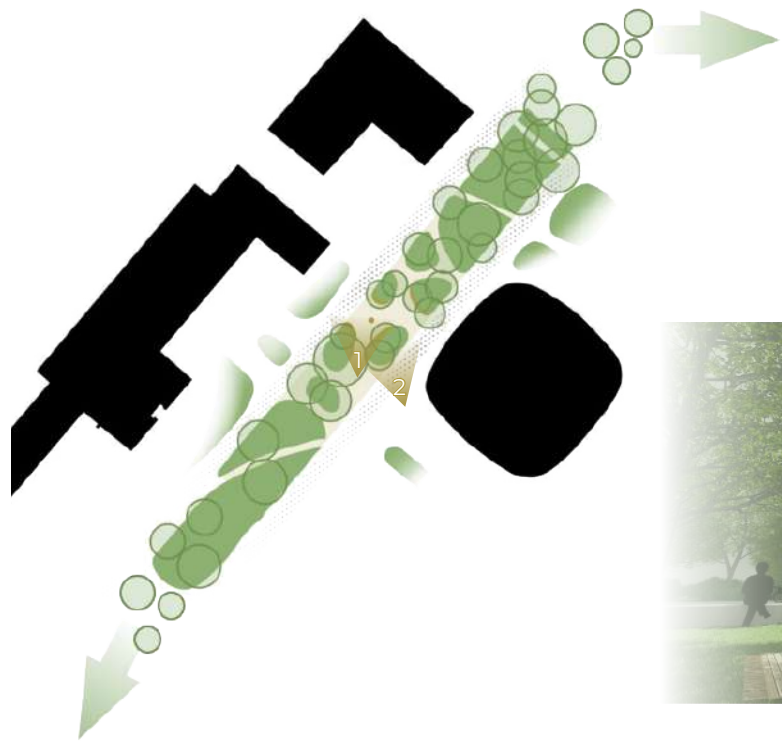
Naše řešení již nepodléhá symetrickému řádu, ale přirozeně se *přizpůsobuje proudění* lidí. Stává se živoucí krajinou, kde se architekti, stavaři, ostatní studenti a další návštěvníci areálu a knihovny mohou potkat, sdílet nápady nebo *prostě být* a prožívat prostředí.

Z nepodmanitelné zablácené plochy vznikne místo pro více otevřený společenský život bez zašpiněné obuvi. Prostor již nebudeme překračovat, ba naopak z něj vytvoříme hlavní *propojovací bod, těžiště*, kolem kteréhož se budou točit děje studentského života.

Vznikem nového veřejného prostoru, živoucího *uzlu* mezi Fakultou architektury, Fakultou stavební a Národní technickou knihovnou, odebereme prostou linku pěšiny a na jejím místě rozkvetne dynamický prostor pro setkávání, jenž bude přívětivý větší otevřeností.

S příležitostí zastavit se, posedět nebo diskutovat chceme pás udržet v klidnější atmosféře, která bude postupně gradovat a vstupovat do aktivnějších prostor pro život na kampusu. Umístění hojnějšího počtu laviček a stolů pod širým nebem nebo do tišších stínů stromů bude lákavé pro spolupráci i odpočinek. Kavárna v přízemí NTK se bude moct více roztáhnout do přírody a splynout s nově vytvořeným prostředím. Přidáním prvků, jako třeba informačního sloupku, chceme podpořit komunity na univerzitě a dát konajícím se akcím možnost veřejné důstojné propagace.

1

2

Cesta
3 oborů a 4 osobností
k sobě

„NAŠE ROZDÍLNÉ PŘÍSTUPY NÁS NA ZAČÁTKU STAVĚLY PŘED VÝZVY, ALE PRÁVĚ DÍKY NIM VZNIKL NÁVRH, KTERÝ JE MNOHEM BOHATŠÍ A KOMPLEXNĚJŠÍ.“

„JSEM RÁDA, ŽE JSME BYLI VŠICHNI SCHOPNI ZŮSTAT SI ROVNI. I KDYŽ SE JEDNALO O TAK SUBJEKTIVNÍ TÉMA.“

„PROCES NAVRHOVÁNÍ JE JAKO CESTA – JEDNOTLIVÉ CESTY SE ROZCHÁZEJÍ, ALE CÍL ZŮSTÁVA PRO VŠECHNY STEJNÝ.“

„I PŘES ODLIŠNÉ PŘÍSTUPY JSME SE NAUČILI VZÁJEMNĚ RESPEKTOVAT A HLEDAT SPOLEČNÉ CESTY, COŽ OBOHATIL NEJEN PROJEKT, ALE I NÁS SAMOTNÉ.“

CESTA

K SOBĚ

14

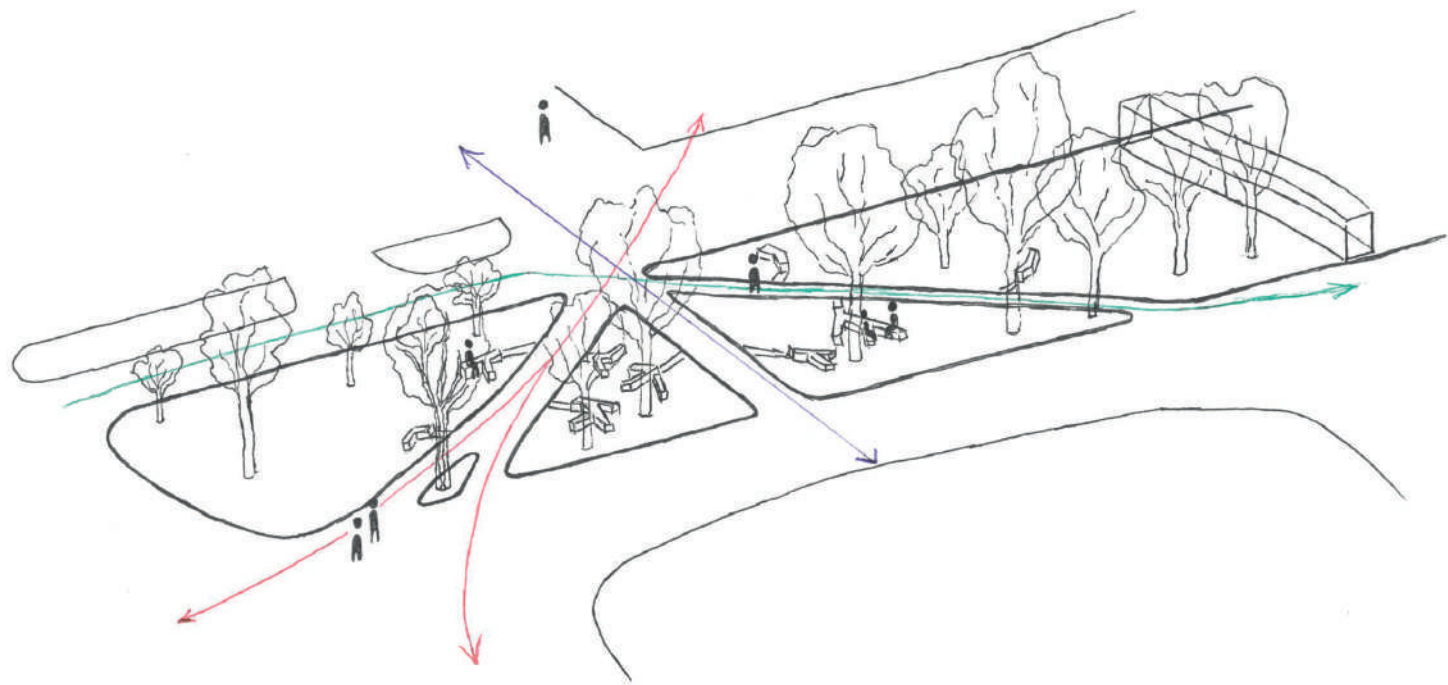
KOŘENY

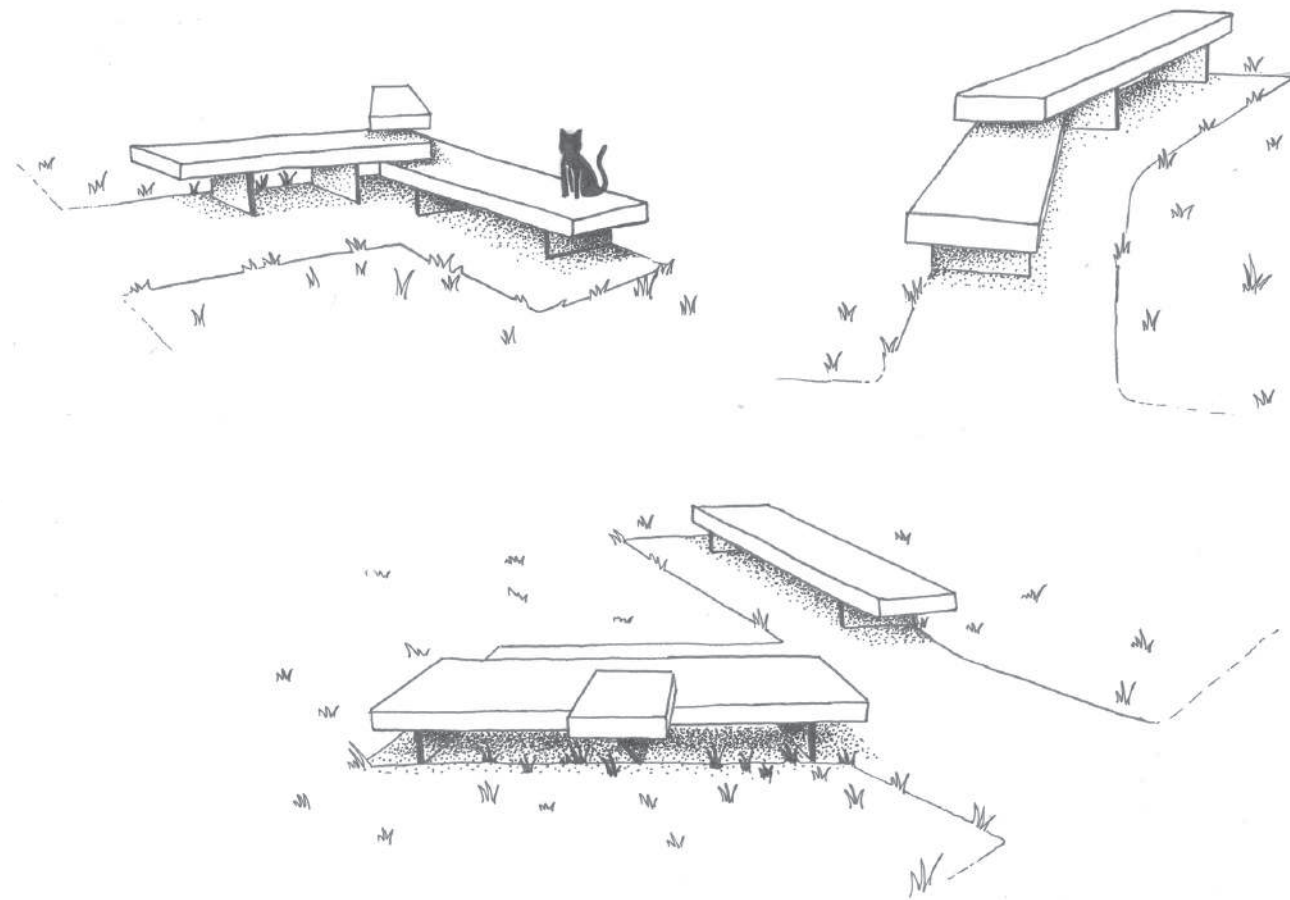

Růst vyžaduje klid.

Pro nás architekty je to každodenní setkání – blátivá cesta mezi NTK a fakultou, vinoucí se mezi tisy a lípami. Je zrcadlem své asfaltové protistrany, přesto zůstává léta nedotčená a zanedbaná, navzdory své frekventovanosti. Proud studentů tudy plyne jako řeka, spojuje knihovnu, menzu a jednotlivé fakulty. Tato cesta, ač opomíjená, nese potenciál růstu, který dosud zůstal nevyužitý. Podobně jako náš návrh, cesta prochází postupnou transformací. První nápady jsou hrubé a chaotické, jako výhonky prorážející půdu. Postupně se myšlenky prolínají, bojují o místo a formují se do dvou silnějších vizí. Ty se následně spojí, obohaceny o detaily, a začínají získávat tvar. Cesty se mění, vznikají pevné pěšinky, lavičky zapouštějí své kořeny a rostou v harmonii s okolní krajinou. Blátivá cesta se stává páteří prostoru, propojuje všechny směry a vytváří jednotný systém, který přirozeně zapadá do okolí. Materiály se přizpůsobují terénu, každá linie směřuje k jednoduchosti a funkčnosti. Zdravé stromy dostávají nové sousedy, staré a nemocné ustupují. Nakonec na stezkách rozkvétají lavičky – pevné, přívětivé body klidu, které nabízejí prostor pro zastavení a odpočinek. Pro nás architekty je to každodenní setkání, místo plné života a příběhů – lavičky, na nichž studenti v podzimním slunci odkládají knihy a sdílejí chvíle klidu po dlouhém dni.

Růst vyžaduje klid.

CESTA

K SOBĚ

15

PROSTĚ FIALOVÁ

AU VERONIKA MERTLÍKOVÁ
KIRA VLASENKO
ANNA HAVELKOVÁ
KA BARBORA PETRŮ
NIKOLA SADVÁROVÁ
ERNEST VAGACZ

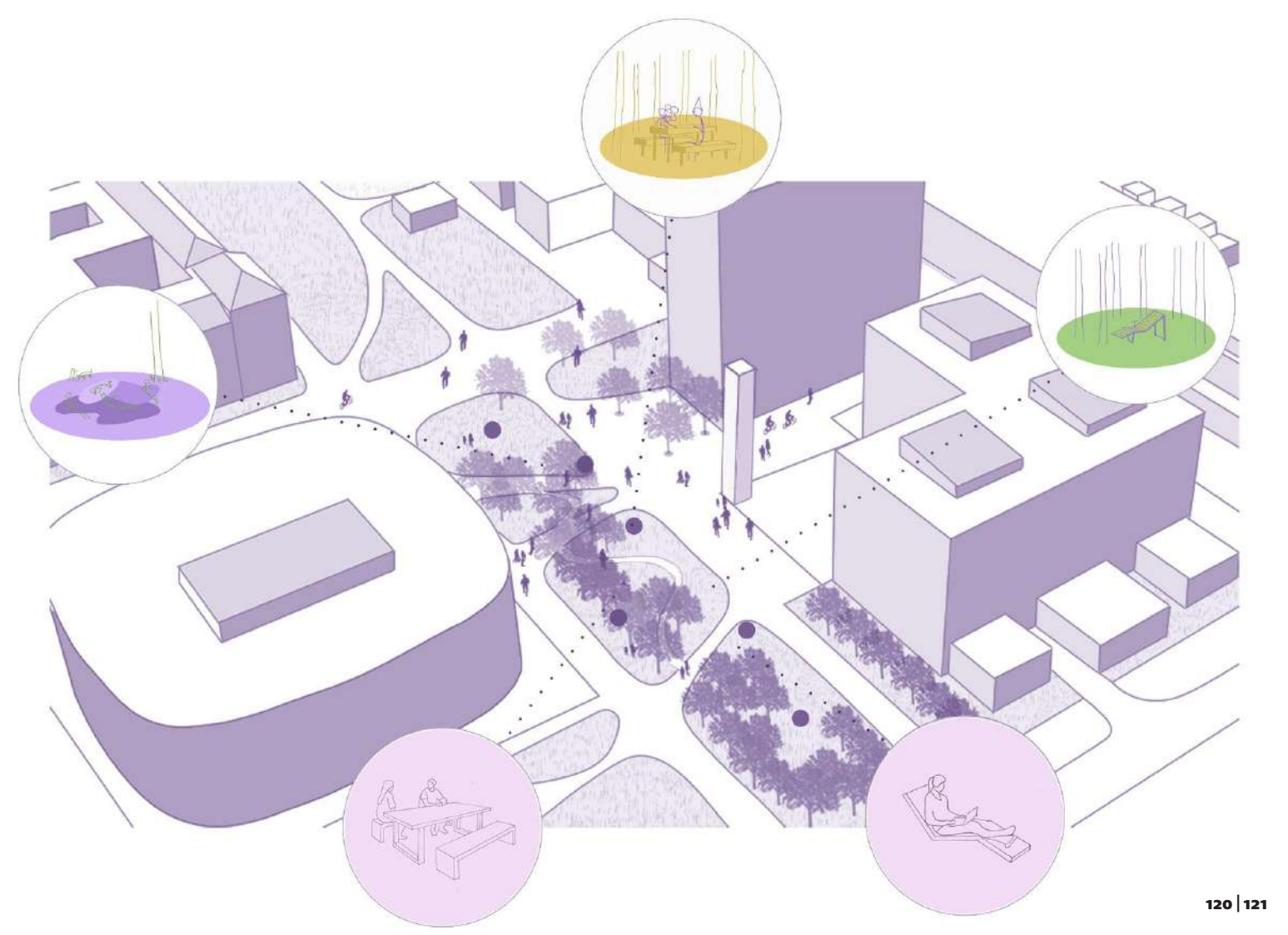
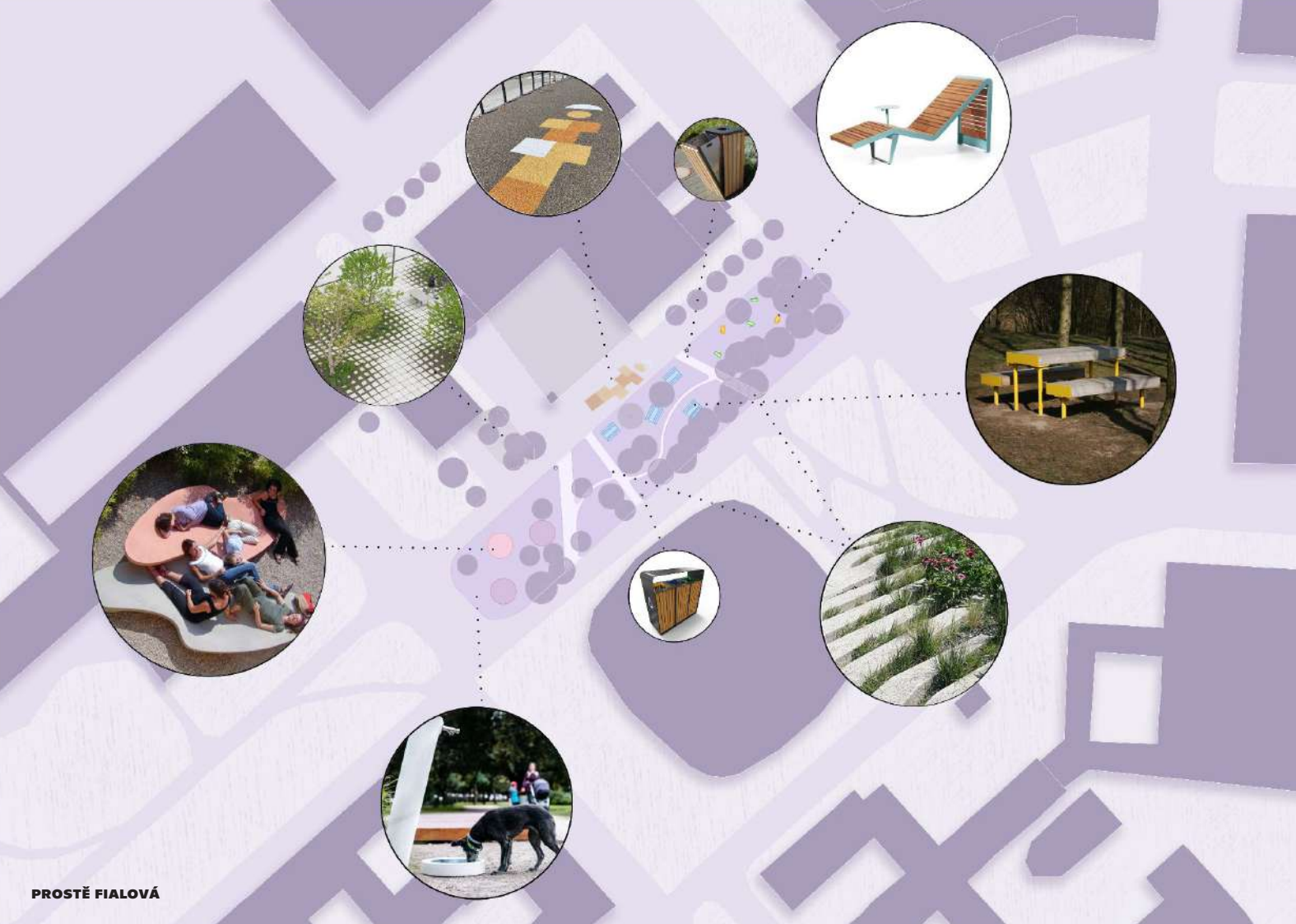
Hlavní myšlenku našeho návrhu lze shrnout do jednoho slova – *identita*. Možná to slovo zní v kontextu návrhu prostoru dost neuchopitelně, ale zároveň je to něco, co intuitivně a naprosto přirozeně vnímá každý z nás.

Všichni se snažíme poznávat věci kolem nás pomocí zachycení jejich identity. Lidi, celé společnosti, prostory, ve kterých každý den trávíme čas. Postupem času také definujeme svoji identitu – kdo jsme, co máme rádi, co nás baví a co se nám naopak nelíbí. Podobně jako u sebe odhalujeme i identitu ostatních lidí a na základě toho jsou nám více či méně blízcí. Identita je někdy dost abstraktní, někdy je snadné ji zaměnit za jeden názor, za jeden dílek ze složité a nejasné skládačky něčí identity. Na základě toho kousku je pak snazší někoho odmítnout, odsoudit. Mnohem těžší je naopak hledat ty společné kousky, ukazovat někomu naši pravou identitu a skutečně se snažit najít si k sobě *cestu*. A přitom někdy stačí drobnost...

Každý jsme prostě jiný. Každý máme jiný pohled na svět ovlivněný naší minulostí, našimi zkušenostmi, ale i prostředím, ve kterém jsme vyrůstali, lidmi, které máme ve své blízkosti. Pomocí různých dílků si skládáme vlastní identitu. Část *nás* je pro všechny. To je ten, koho vidí paní i přes půl tramvaje. A kus už *zná*. A kus si možná domyslí... Část je také pro naše blízké. Ti vědí víc, než ta paní. Vědí, že ačkoli stále nosíme černou, naše oblíbená barva je modrá. Vědí, jakou hudbu máme rádi, co čteme, možná... i něco víc. Část je ale pořád jen *naše*. Možná větší, možná menší.

Naše identita je jako prostor. Někdo vidí jen fasádu, jako když projde kolem. Někdo nahlédne do dveří, někdo se dostane do předsíně... a někdo možná dál. To je jen na nás. Možná je někdy lepší nechat dveře pootevřené. Nechat ostatní, aby si k nám našli *cestu*. Taky máš rád modrou? No paráda! A pizza? Tu miluju! Někdy je fajn nechat ty dveře otevřené... A někdy je zase příjemné mít svůj prostor *jen* pro sebe...

Někdy jsme prostě radši sami, se svojí hudbou, možná s nějakým kouskem, který je jenom náš. Někdy je naopak lepší sdílet část s přáteli, sdílet ty společné dílky... a někdy chceme nechat dveře otevřené, chceme poznat nové lidi, nové *identity*. A možná právě v prostoru, který má taky svou identitu, své dílky, které můžeme, ale taky nemusíme sdílet s ostatními...

CESTA

K SOBĚ

16

PROSTOREM K SOBĚ

Úvod:

Máme tu opět zimu. Rána jsou chladná a vlhká. Každý den nás čeká ranní sprint do školy cestou necestou. Botám ubývá podrážky, naše mozky jsou bez energie a na sr*čky. Kam šlápnout, či ne? Toť nám hlavou vůbec neplyne. Nejdeme mimo chodník? Toť zjistíme klopýtnutím o obrubník. Úvod jsme vzali poeticky, zadaný prostor máme vyřešen fantasticky.

Zadání:

Prostor mezi FA, NTK a Stavárnou, studenti touto cestou k sobě jdou.

Proč:

Proč máme tolik cest a málo prostoru? Cílem není jen projít. Prostor je dobrý vnímat, cítit, nasávat jeho jedinečnost a užít si výslednou pohodu.

Hlavní myšlenky:

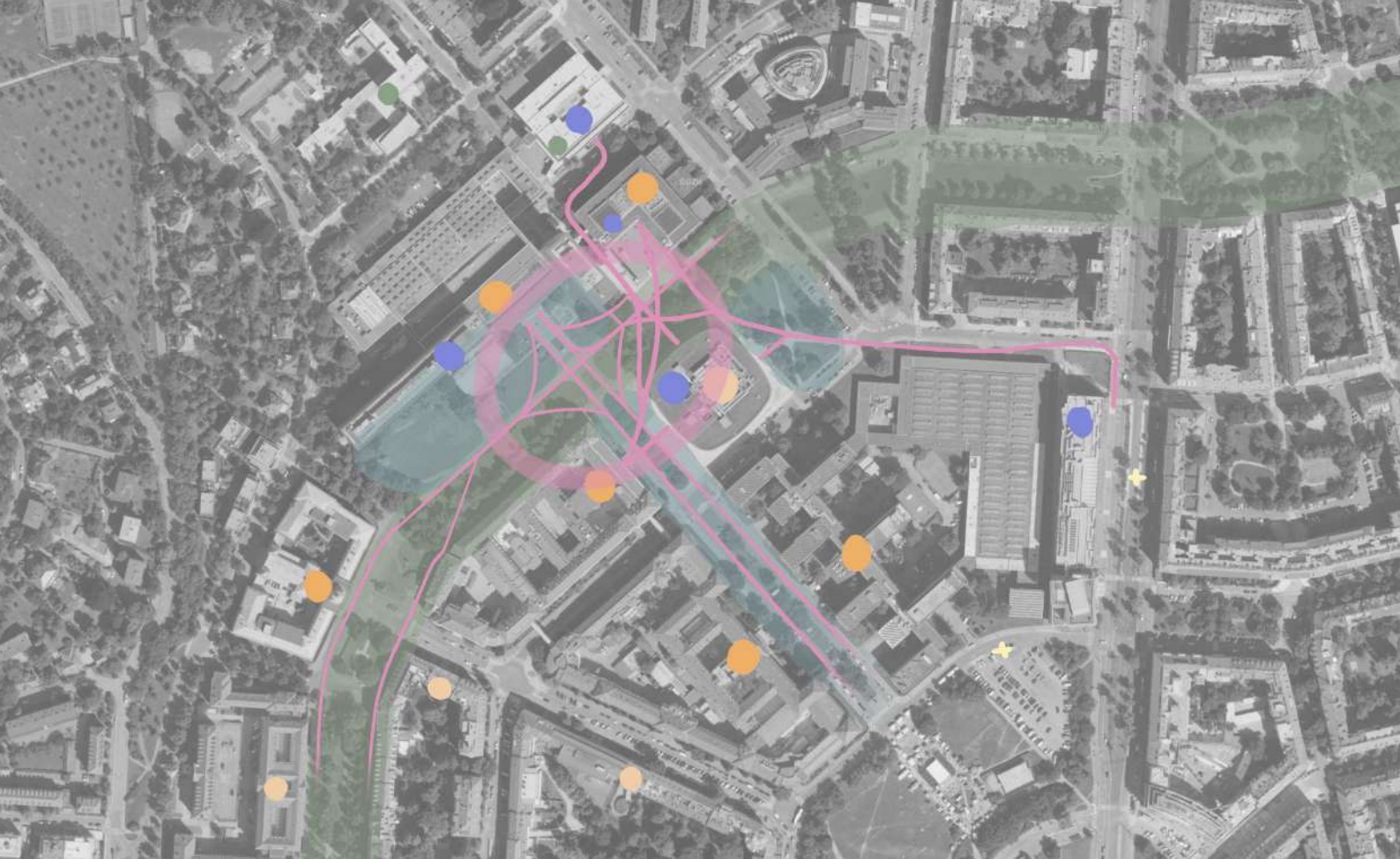
Co je to prostor? Chceme zde takto tupě chodit i nadále? Nemůžeme si zde například cestu zpět užít menším pozastavením, či posezením? Ach, koukej na ty stromy. Tam neutíkej, jezdí tam auta!

Rozpory po cestě:

Silnice, cesta, SILNICE, cesta, CESTA, CESTA, CESTAAAAA!!!!...AU! OBRUBNÍK!!

Řešení:

Naším prostorem k sobě, zpříjemníme den i tobě.

mapa širších vztahů

— křižovatka
— pohyb lidí

● VŠ

● kolejje, knihovna

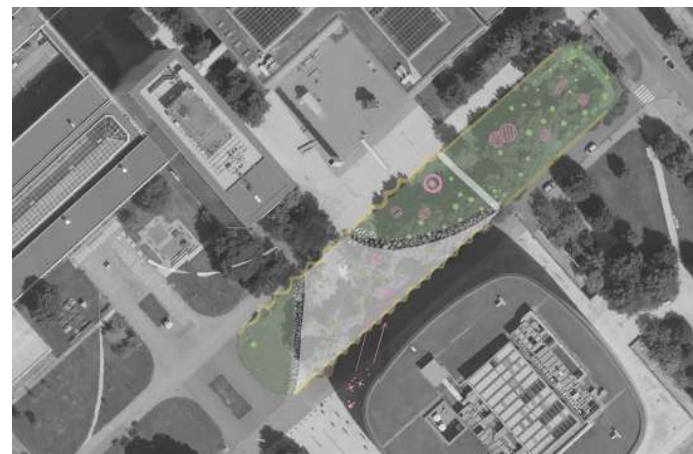
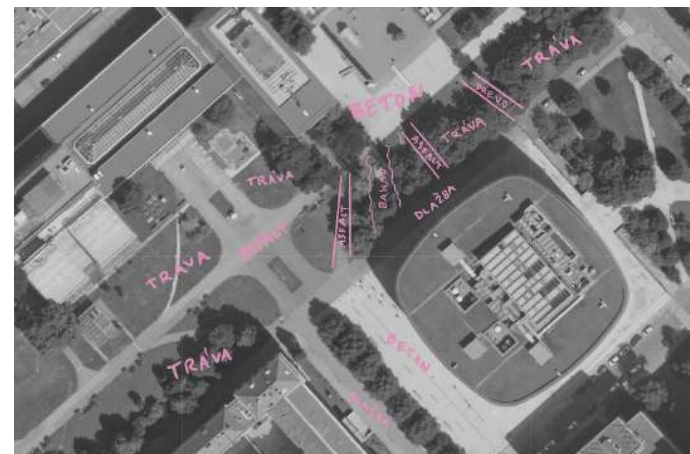
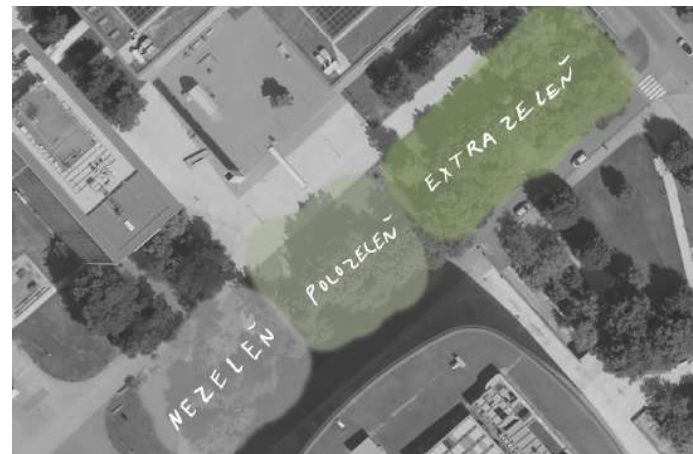
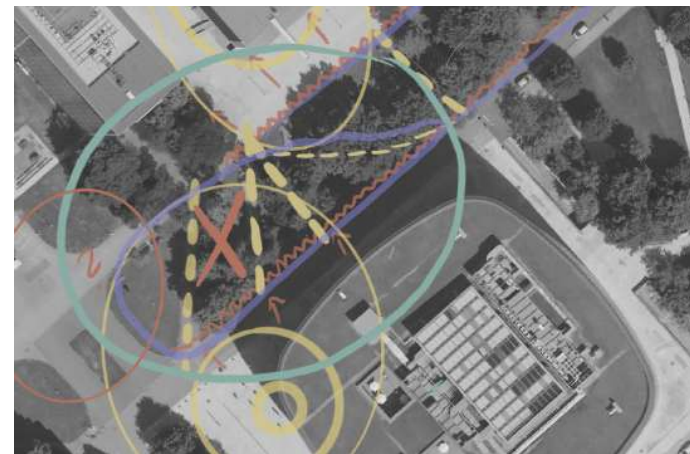
● gastro

● základní škola

— MHD

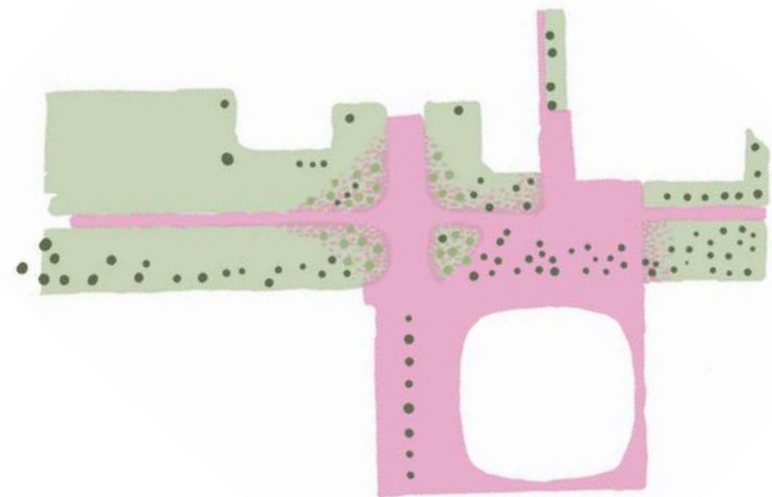
— Engelův pás
— kampus

0 100 m

cesta k návrhu...

~~CESTA~~ → PROSTOREM
K SOBĚ K SOBĚ

společný otevřený provázaný svobodný bez hranic

0 50 m

konceptní schéma

zpevněný prostor
(betonové panely)
nezpevněný prostor

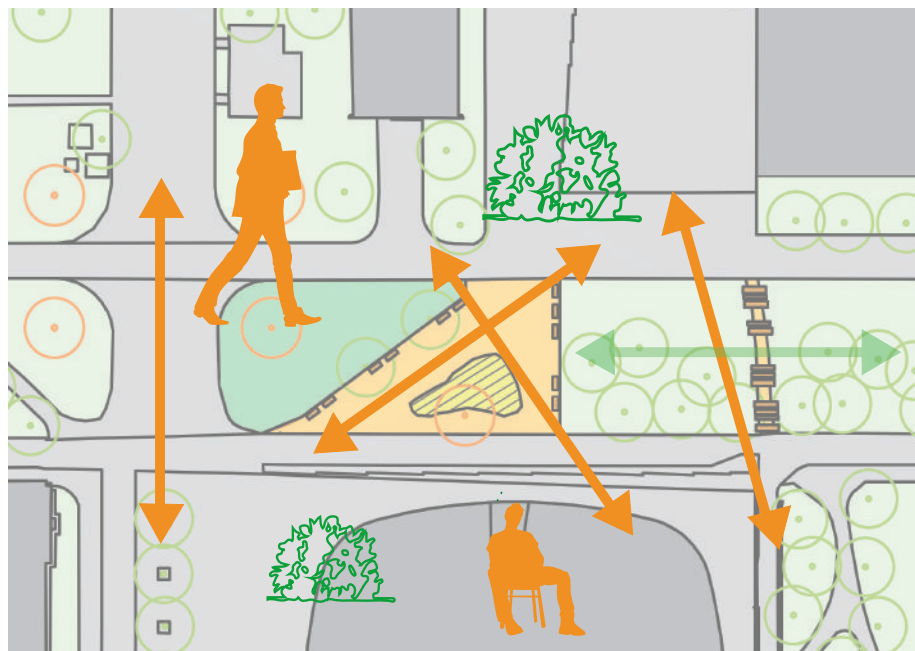
nové stromy
stávající stromy

CESTA

K SOBĚ

17

JDEME VEN!

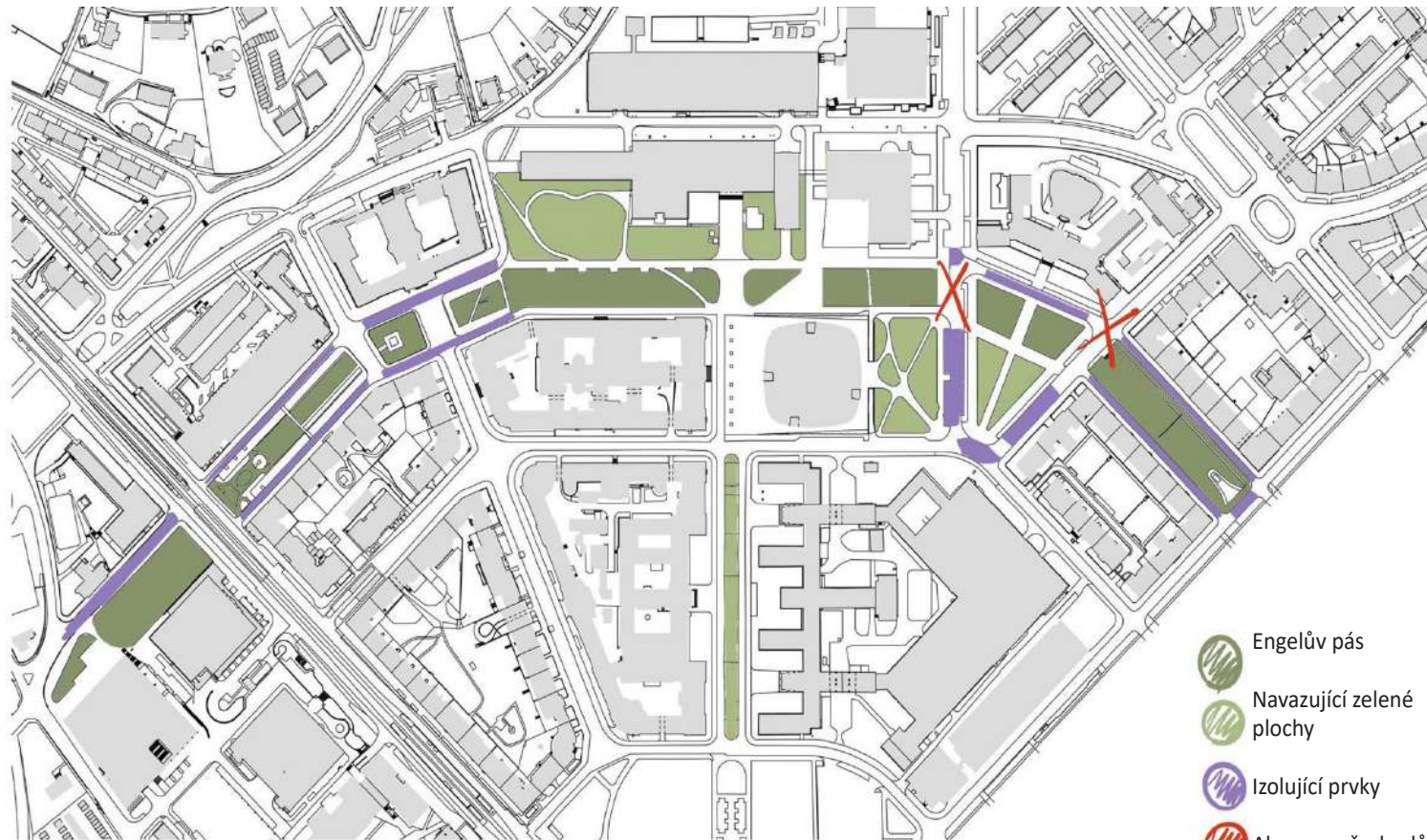
JDEME VEN!

Prostředí studování, zkoumání, vynalézání – to očekává od univerzitního prostředí veřejnost. Dejvický kampus má v tomto ohledu řadu výhod: Vynikající dopravní spojení i výhodné umístění kampusu na trase Engelova zeleného pásu. Studenti však od svého studijního prostředí očekávají mnohem více. Krátkou procházku, frisbee, navázání nových kontaktů s vrstevníky i studentské akce považují za nezbytnost. V době, kdy se opodstatněně klade důraz na péči o duševní zdraví či potřebu socializace, je povinností všech dbát o naše společné životní prostředí. Návrh je pozitivní reakcí na výše zmíněné nároky.

Prostor mezi fakultou architektury a Národní technickou knihovnou vyplňuje z velké části Engelův pás. Za několik let od výstavby obou budov zde studenti vychodili několik blátivých pěšinek, jedna z nich byla ledabyly vyasfaltována. Tuto část Engelova pásu navrhujeme vydláždít a doplnit pergolou s venkovním nábytkem. Tím nejen zvýšíme pohodlí přechodu z jedné strany na druhou, vytvoříme také nové posezení v zeleni v jedné z nejvíce vytížených

částí kampusu. Opodál stojící „tunel“, jenž také slouží jako zkratka přes pás, zachovááme. V rámci jeho nutné rekonstrukce však měníme jeho formu tak, aby při přecházení křížmo nepůsobil jako bariéra. Dalším předmětem návrhu je vegetace a udržitelnost. Dnes na území najdeme pestrou směsici dřevin, která vytváří z velké části nefunkční zapojený porost. Navrhujeme nahradit všechny neperspektivní stromy výhradně listnatými taxony s dobrou adaptací na městské klima, jako například vyšlechtěné jilmy. Problémem spojeným s vegetací je i špatné odvodnění betonové plochy před fakultou architektury – dešťová voda je patníkem sváděna do kanalizace. Řešení je zde jednoduché, navrhujeme odstranit patník, aby se mohla dešťová voda zasakovat v zeleném pásu. Po vzoru populárního přístupu krajinářské architektky Maike Van Stiphout založeném na principu „kde je dobře zvířatům, je dobře i lidem“ věnujeme část prostranství opylovačům a lučnímu hmyzu.

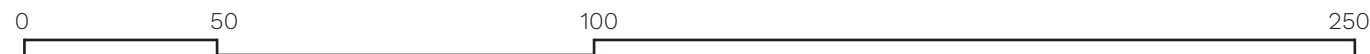
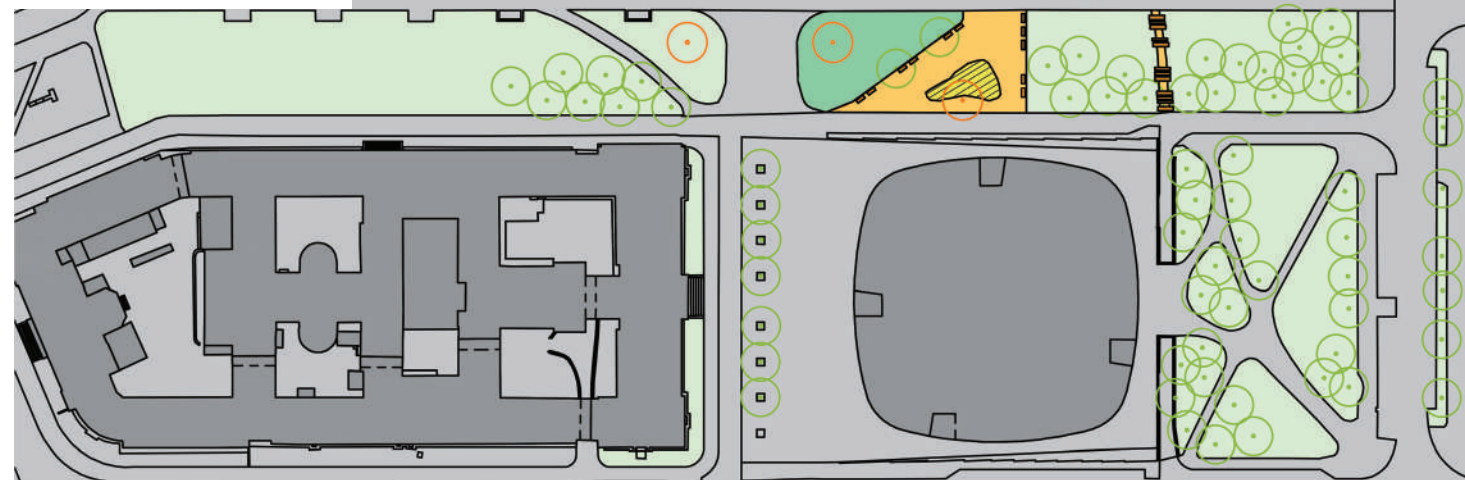
Engelův pás nebyl založen pouze z pragmatických důvodů jako zlepšení hygienické úrovně města. Má být dějištěm moderního městského života, pružně reagovat na všechny výzvy a sloužit.

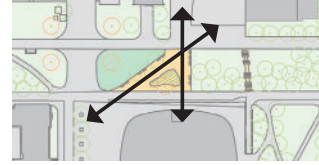
SITUACE NÁVRHU

LEGENDA

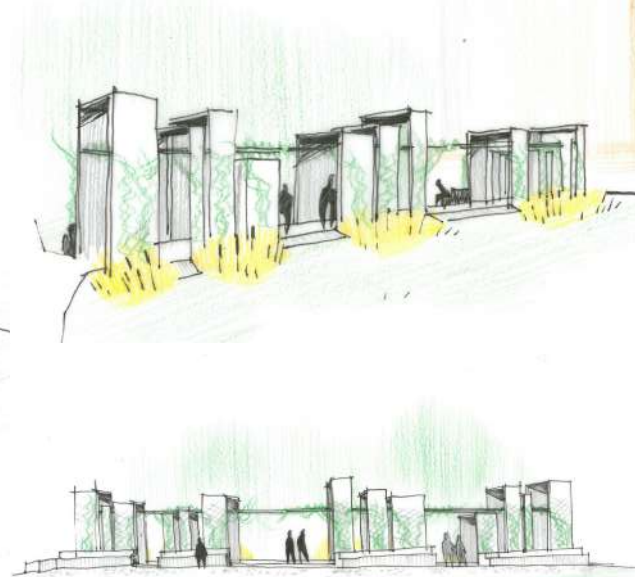
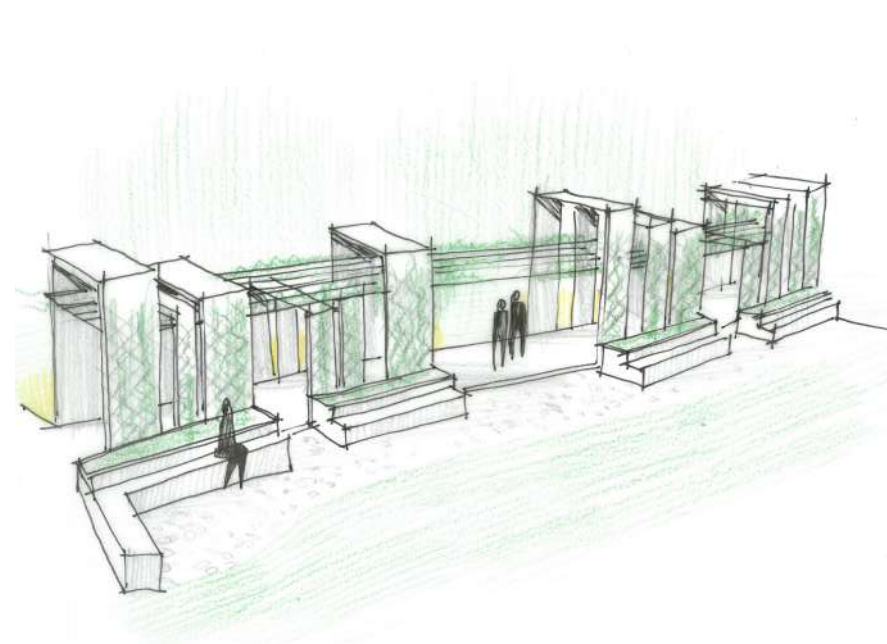
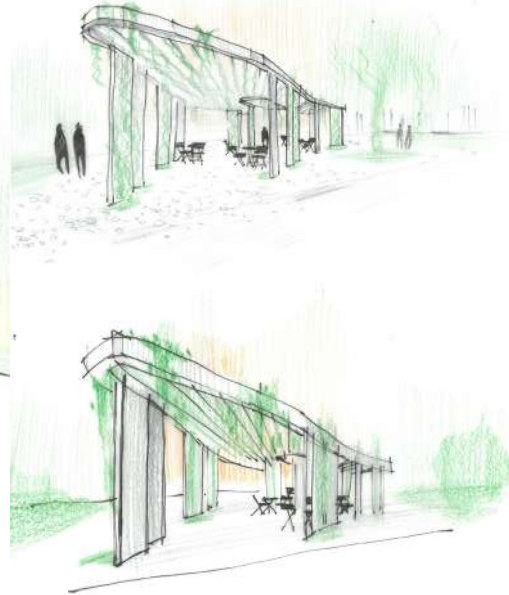
- STÁVAJÍCÍ ZELEŇ
- NAVRHOVANÉ PRVKY
- NAVRHOVANÉ STROMY
- MOBILIÁŘ - LAVIČKY
- DLÁŽDĚNÝ PROSTOR
- LUČNÍ POROST
- PERGOLA

PERGOLA

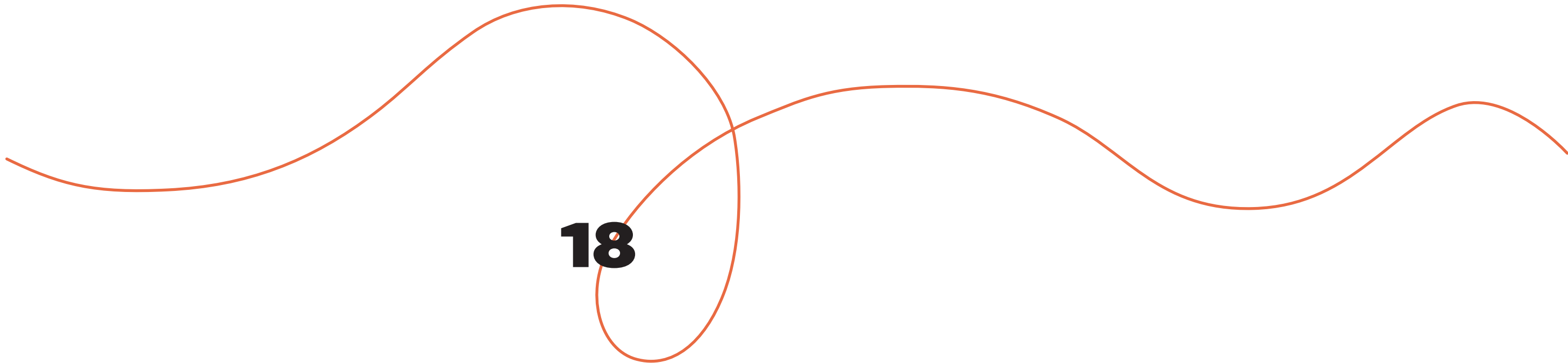
TUNEL

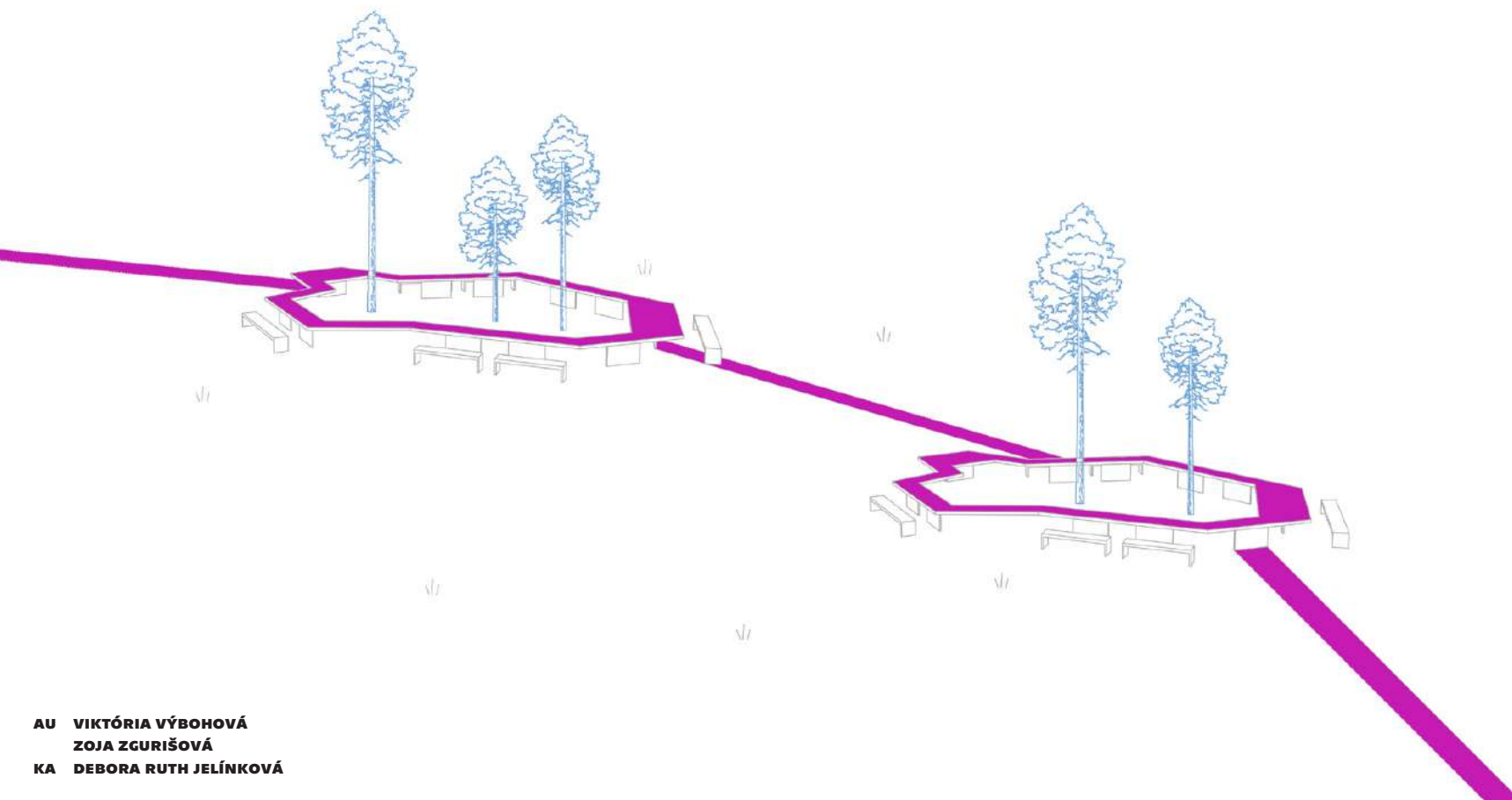
CESTA

K SOBĚ

18

PO CESTĚ

Priestor, ktorý spracovávame sme sa rozhodli vnímať ako miesto prepojenia. V návrhu nám ide o to aby sa všetci ľudia, ktorí majú s daným priestorom vzťah, mohli na tomto mieste zastaviť.

Návrh pracuje s pôvodným charakterom miesta a navrhnuté zmeny majú vyzdvihnúť kvality, ktoré priestor má už dnes. Zrazu tu tak vznikne miesto pre hru detí, posedenie pre študentov, príjemný prechod pre prechádzku so psom.

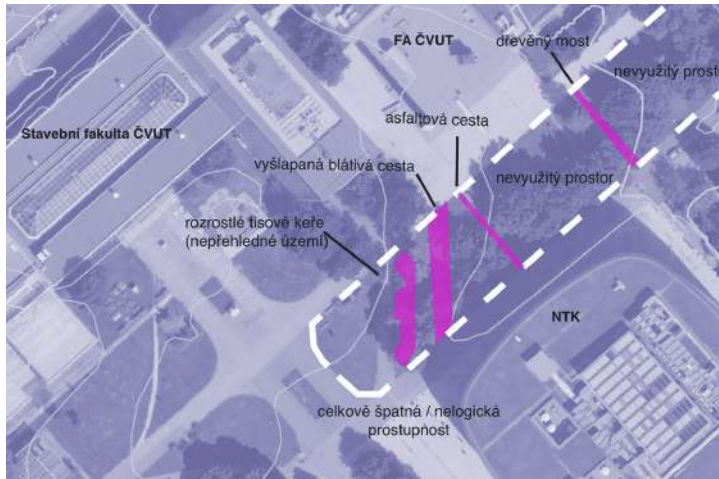
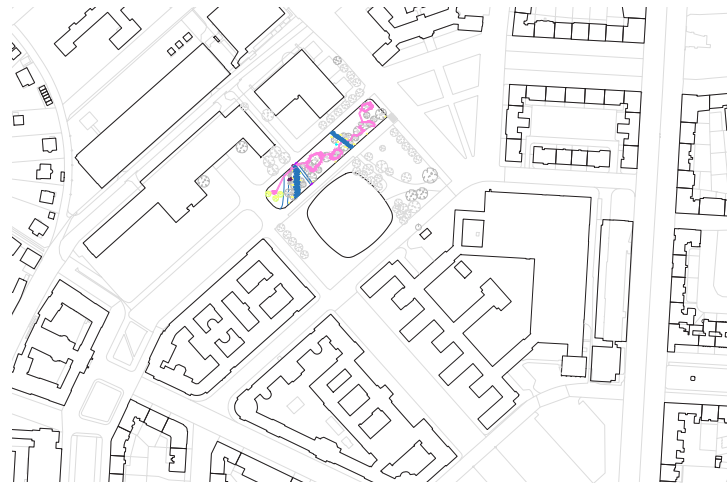
Zachovanie zelene a tzv. "desire paths" (vyšliapané chodníčky) určuje hlavné priestorové rozloženie návrhu. Prepojenie sa snažíme nájsť v multifunkčnosti priestorov a mobiliáru. Neoddeľujeme deti od dospelých, ale naopak- spájame ich spoločným posedením, prilákame ich k tečúcej vode, ponúkame im voľný priestor pre pohyb ale aj kludný priestor v tieni k sedeniu.

Koncept je založený na "ceste" týmto zeleným pásom, formou mobiliáru v jednotnej farbe, ktorý mení výšku a funkciu, ale ostáva prepojený. Mobiliár obchádza kmene stromov, prechádza tieňom ale aj slnečnými miestami, mení sa a roztrúsi sa. Stáva sa z neho lavička, stôl, bránka, hojdačka, osvetlenie. Na zemi v jeho ceste sa mení povrch a teda každý, *kto ho nasleduje si cestu nájde sám*.

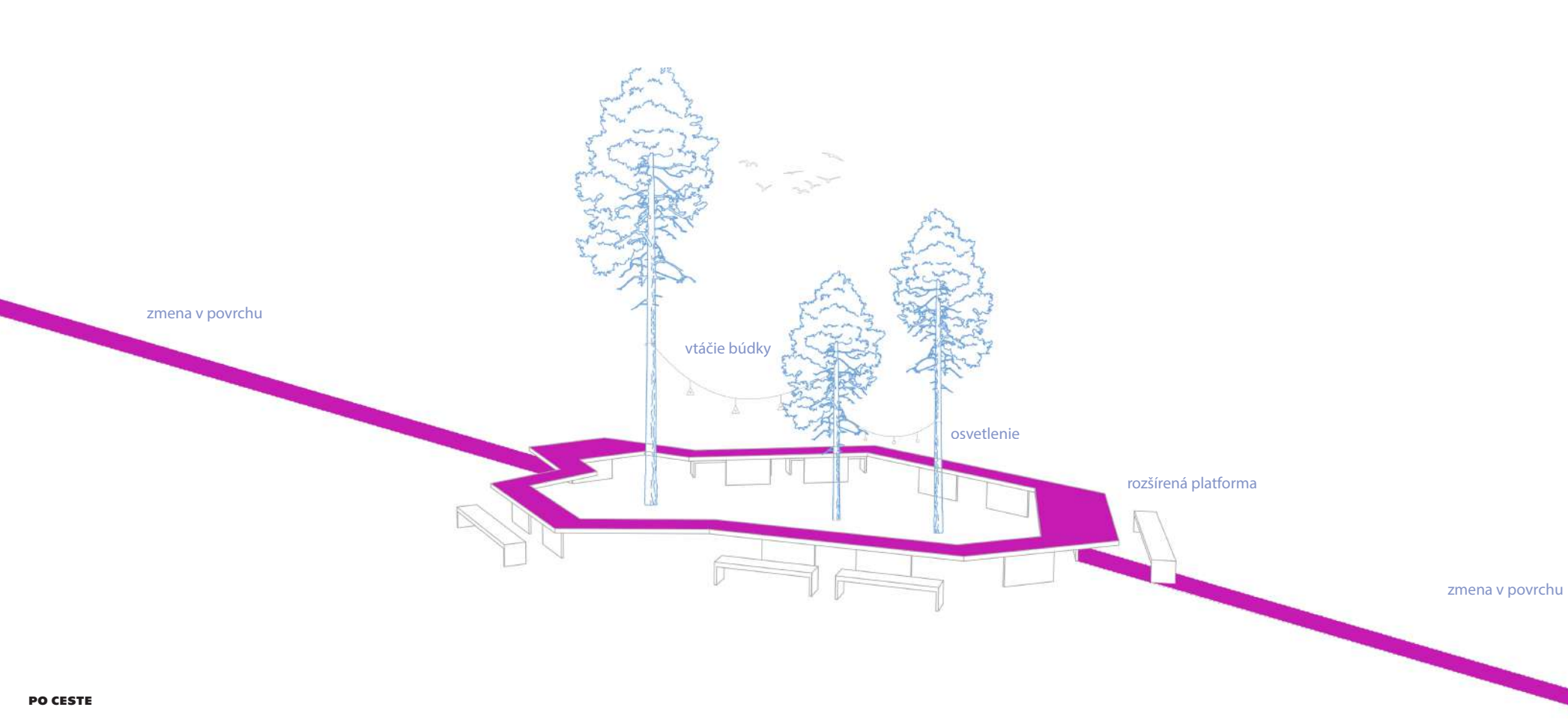
Pri návrhu sme sa zamerali na vytvorenie bezpečia. Vyšliapané chodníčky sme nahradili dlaždicami, medzi ktorými prerastá tráva, čím sme zachovali ich neformálny charakter v novej podobe. Povrchy sme zvolili spevnené a neklzavé. Pôvodný hustý krík pri stavebnej fakulte sme preriedili, aby sa priestor zeleného pásu viac otvoril. Celkovo bude miesto prehľadnejšie a bezpečnejšie, aj počas noci.

S bezpečnosťou súvisí aj osvetlenie. Priechody presvetľujeme lampami a dobre viditeľné budú aj za tmy.

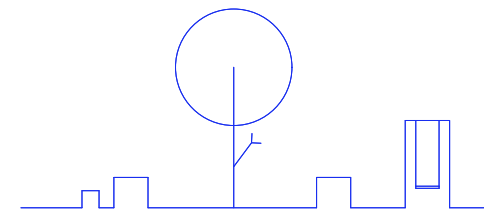
Celkový návrh je jemný, a okolie dotvárame, nesnažíme sa ho drasticky premeniť. Dopĺňame sem to, čo nám dnes chýba a *pridávame spôsoby ako si aj ostatní ľudia budú môcť nájsť cestu k sebe navzájom*.

Návrh:

Po ceste:

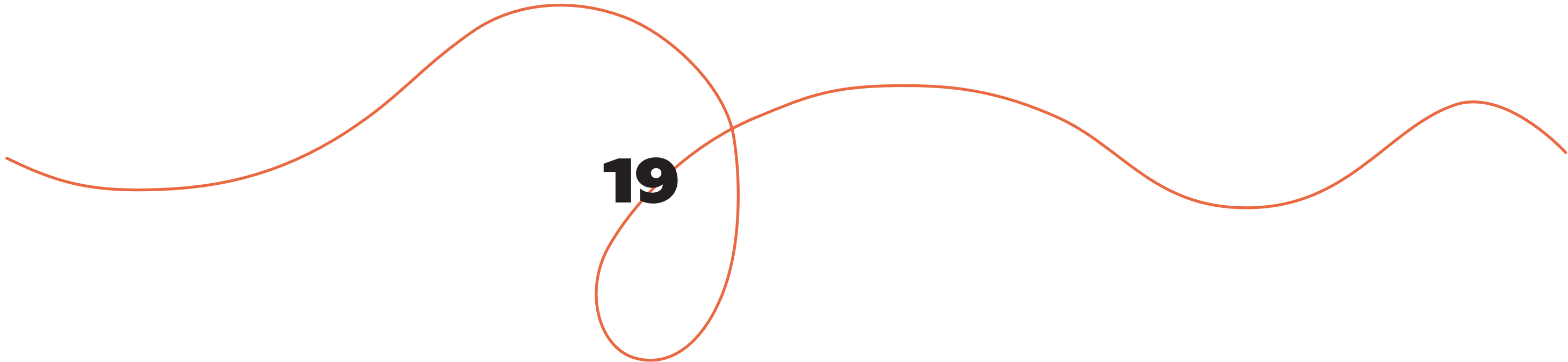

Kráčam po ceste, teším sa domov, ale neponáhľam sa. Okolo mňa sú deti, ktoré ložia po lavičkách, a tešia sa z hojdačiek. Sú celí mokří od vody ale nevadí, veď je leto. Hrajú sa so psom, ktorého pán si odskočil na kávu. Jeho pozornosť je ale na vtácej búdke a to upúta aj rozbehané deti, ktoré nachvíľku zastanú. Vidím študentov ako po celom dni vydýchli a omylom sa zarožprávali na celú hodinu. Stále sa zamýšľam nad tým ako na mojej ceste domov, si vlastne oni našli cestu k sebe.

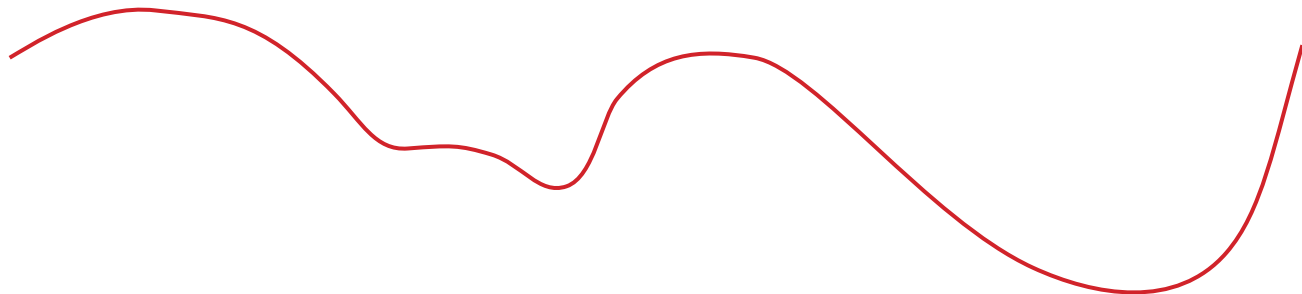
CESTA

19

K SOBĚ

INTERLINE

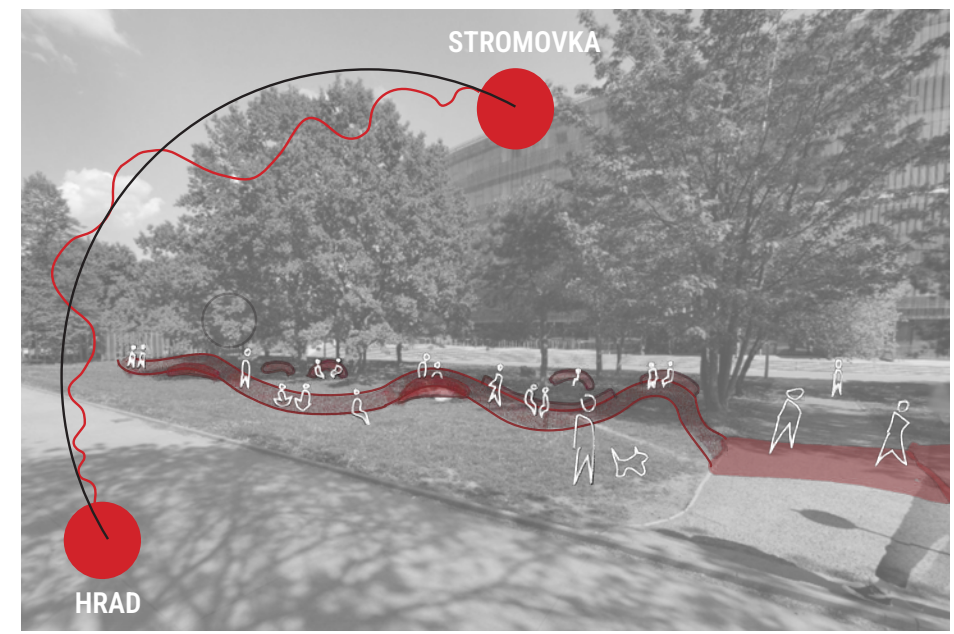
čůraj tam psi
bahno
bordel
hrajou si tam děti
pruh trávníku
nevnímám to
brána
prostor
lavičky
obsazené
pod stromama
chlad
zpevněná cesta
výš
kov
dřevo klouže
kov studí
napůl
kluziště
ntk
beton
cihličky

alternativní cesta
dostat se dál
jsem v zeleni
sednout si
pobyt
živý místo
stín
příjemný prostředí
platforma
nad povrchem
rošt
trvanlivé
krásný stromy
lákaující
návaznosti
průhled
křoví pryč
sociální rozměr
zcelit
červená
vinout
přes povrchy

křovíčka
cloní
průhled
nevidím
tisový živý plot
pod korunama
květináče
lesamáj
stromy na plácek
víc drobných
doplnit
odpadky
smrad
lavičky
ohrada
rychle provést
různý typy
různý aktivity
stávající lávka
průchozí
spojení
bahno

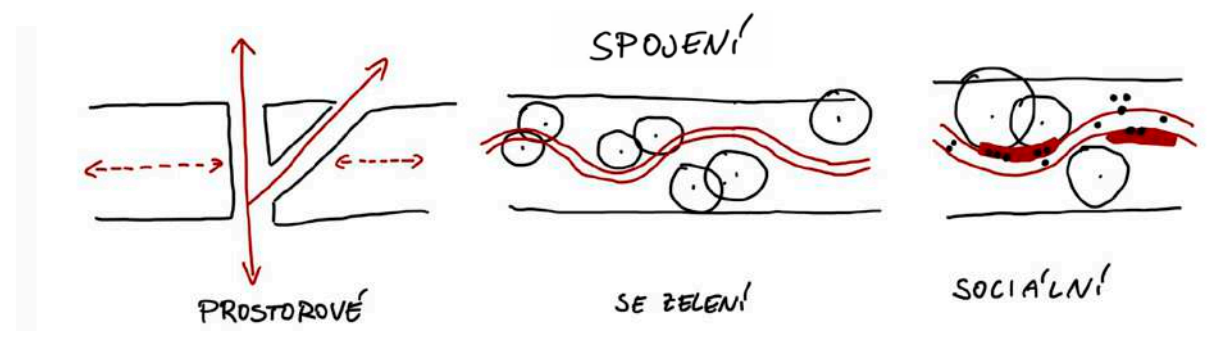
S P O J E N Í

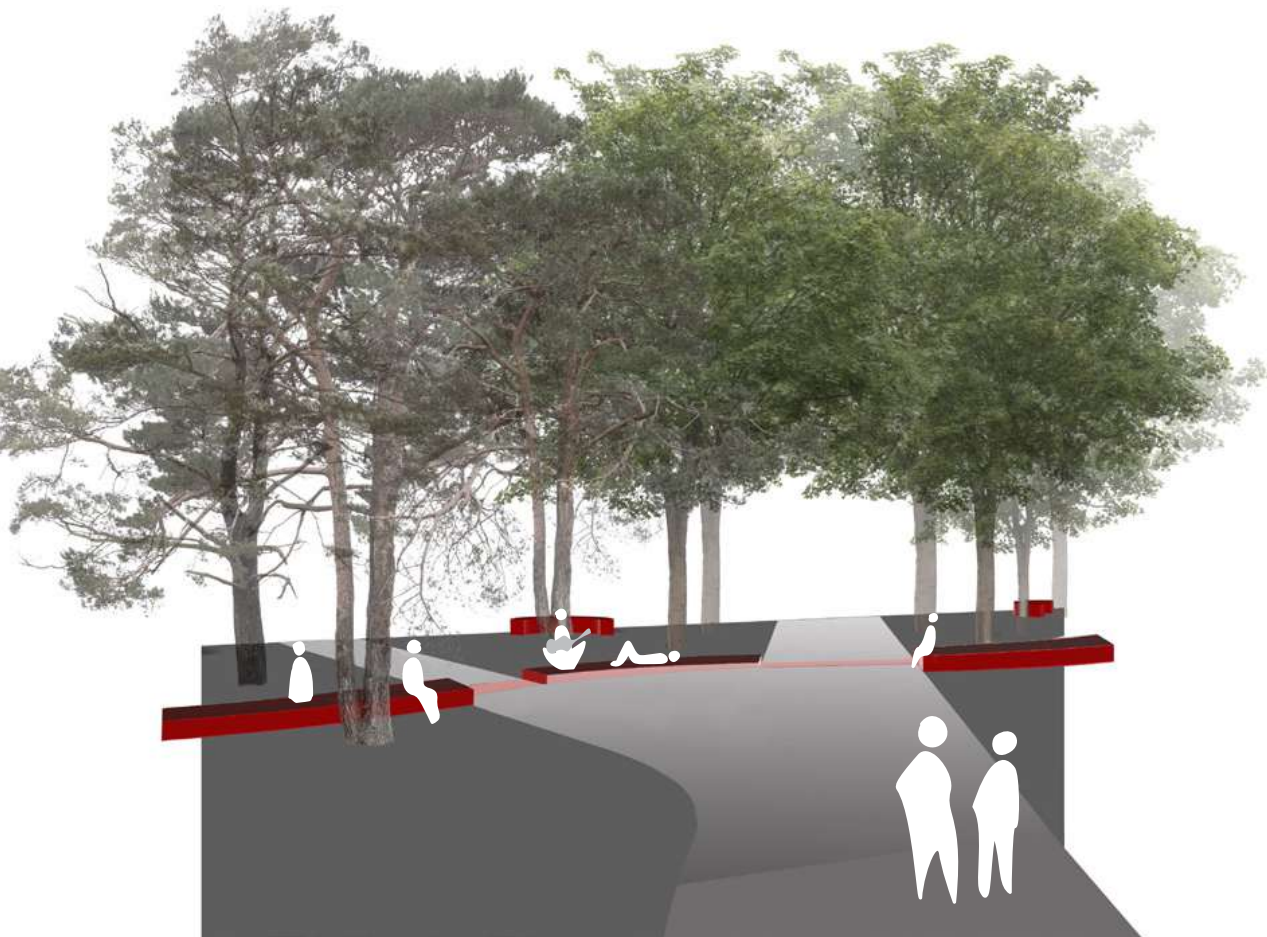
AU VENDULA REMEŠOVÁ
VALENTÝNA ZÍTKOVÁ
RICHARD SLADKÝ
KA PAVLÍNA HUDCOVÁ
D SAM SLADKÝ

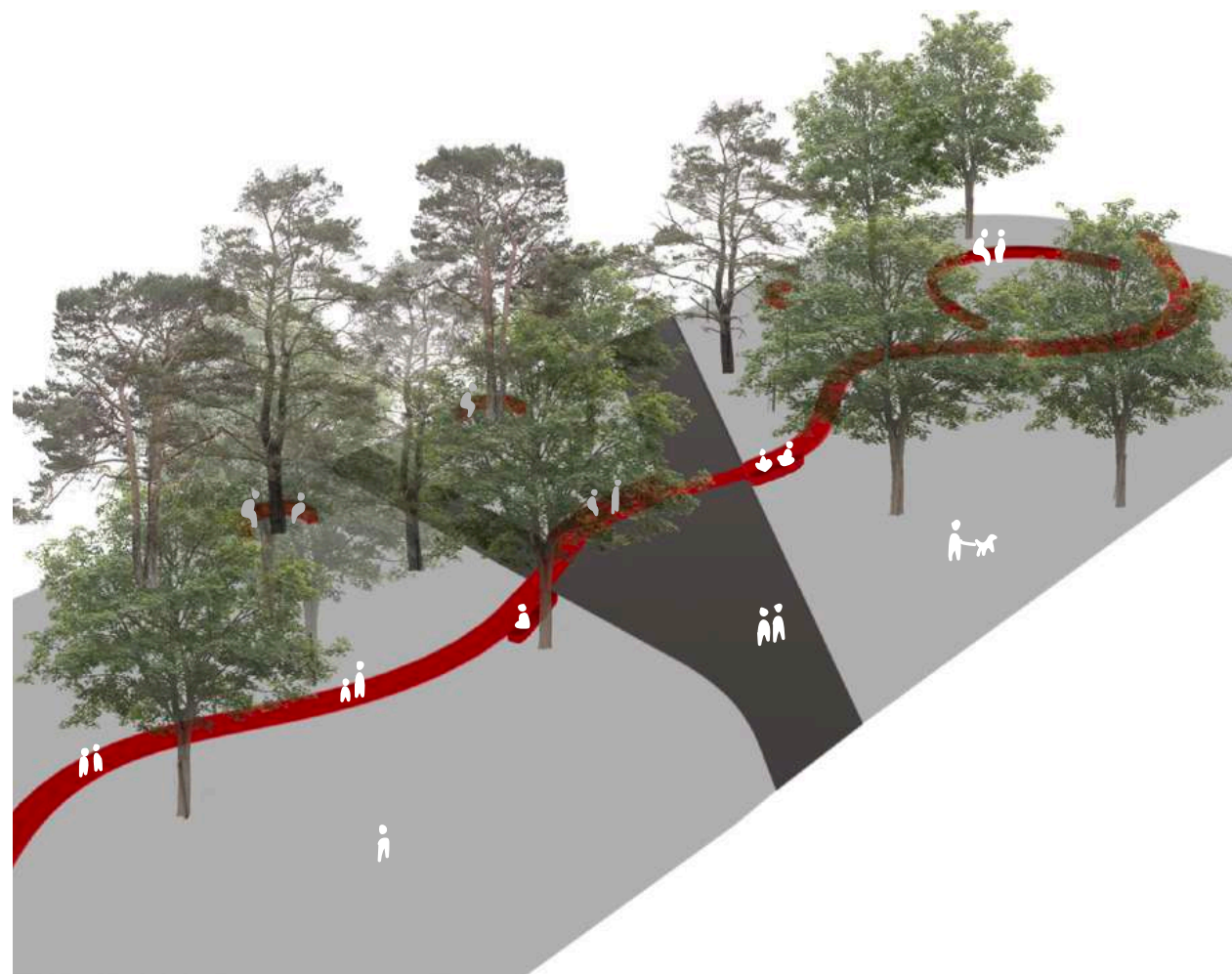
koncepční schéma I 3

Navrhovaným prvkem propojujeme. Propojujeme nejen fakultu architektury s kampusem, ale také spojujeme souvislý pás zeleně procházející od Pražského hradu po Stromovku. Vybraný výsek před školou se tak stává součástí pobytového zeleného pruhu, který dostává tři úrovně spojení: prostorové, kterým propojujeme budovy a cíle jednotlivých cest, dále propojení se zelení a zeleň tak již není pouze izolační vegetací a v neposlední řadě vytváříme sociální spojení umožňující setkání při odlišných událostech jiných věkových skupin.

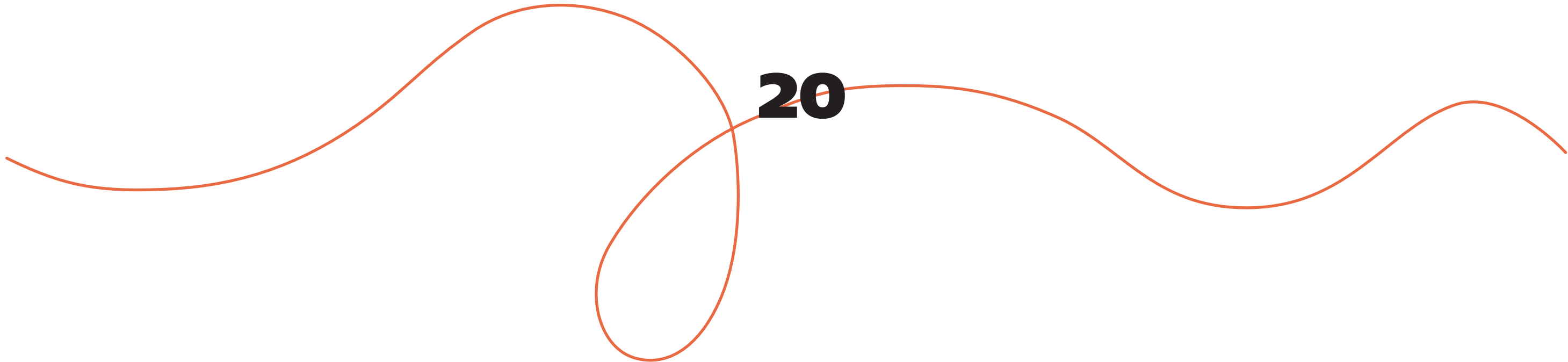
reference

CESTA

20

K SOBĚ

LEPORELO

Projekt navrhuje funkčné prvky medzi fakultou architektúry a technickou knižnicou, kde priechod reflektuje prirodzený pohyb používateľov a zároveň obohacuje verejný priestor.

Inšpiráciou pre návrh sa stalo *leporelo* – jednoduchý, hravý, dynamický a vizuálne atraktívny prvok, ktorý prenášame do architektonickej formy.

Postupné skladanie a rozkladanie strán leporela sa transformuje do modulárneho dizajnu priechodu, ktorý prepojuje funkčnosť s estetikou. Otáčaním prvkov sa vytvárajú priestory pre hru detí alebo posed.

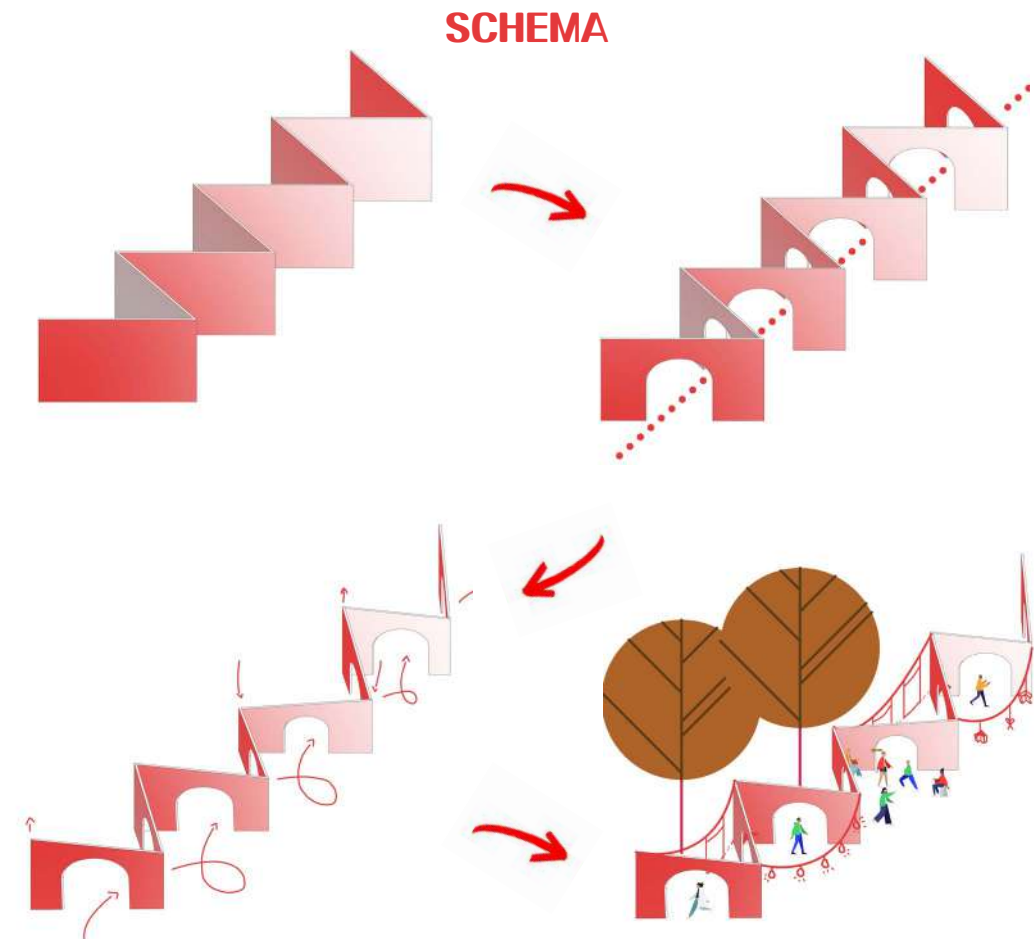
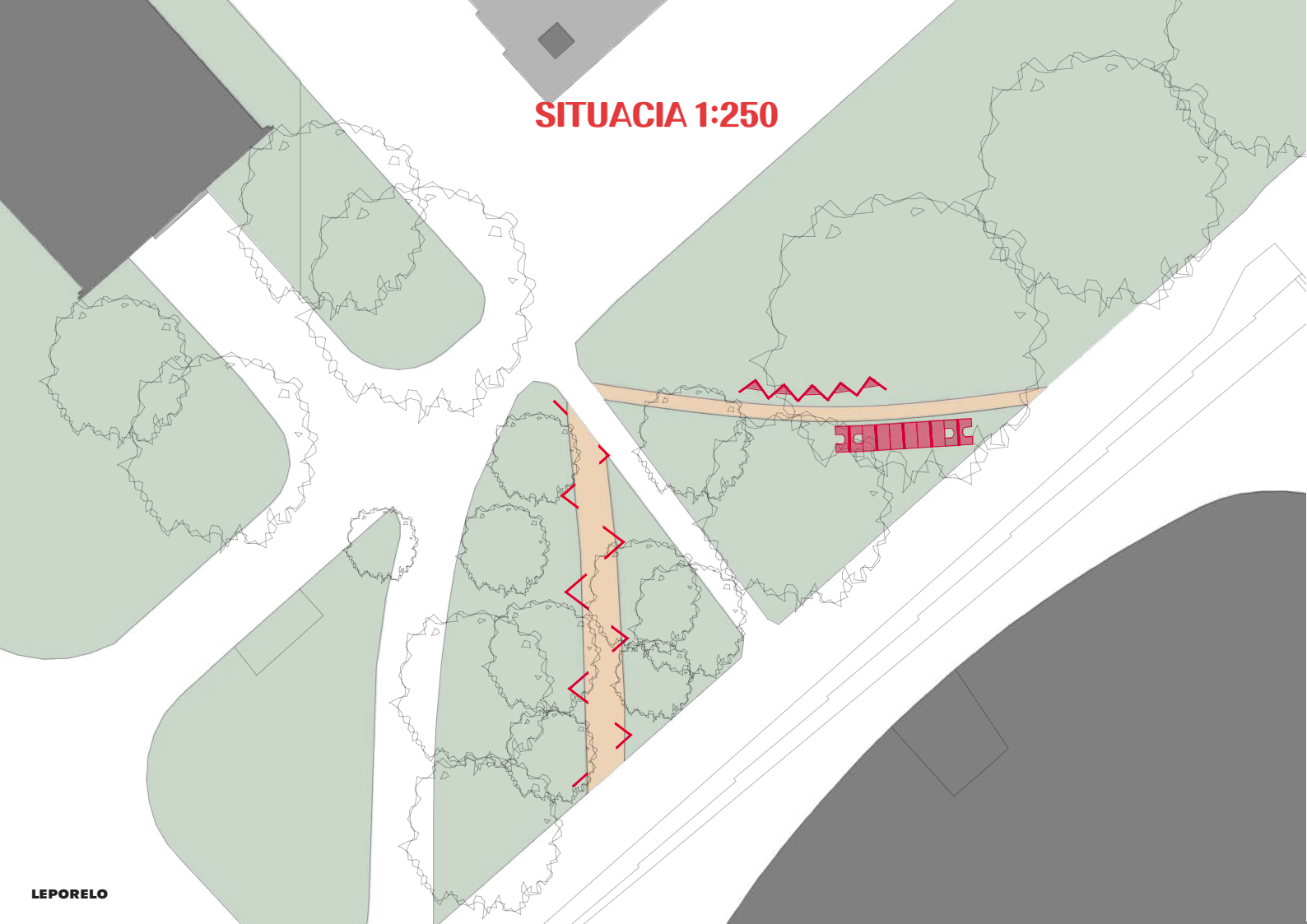
Priechod rešpektuje existujúci vyšľapaný chodník, ktorý premieňame na *gloritovú cestu* - ako materiálovo tak myšlienково. Je to cesta "úspechu", vedie k poznaniu a vzdelávaniu na oboch svojich koncoch.

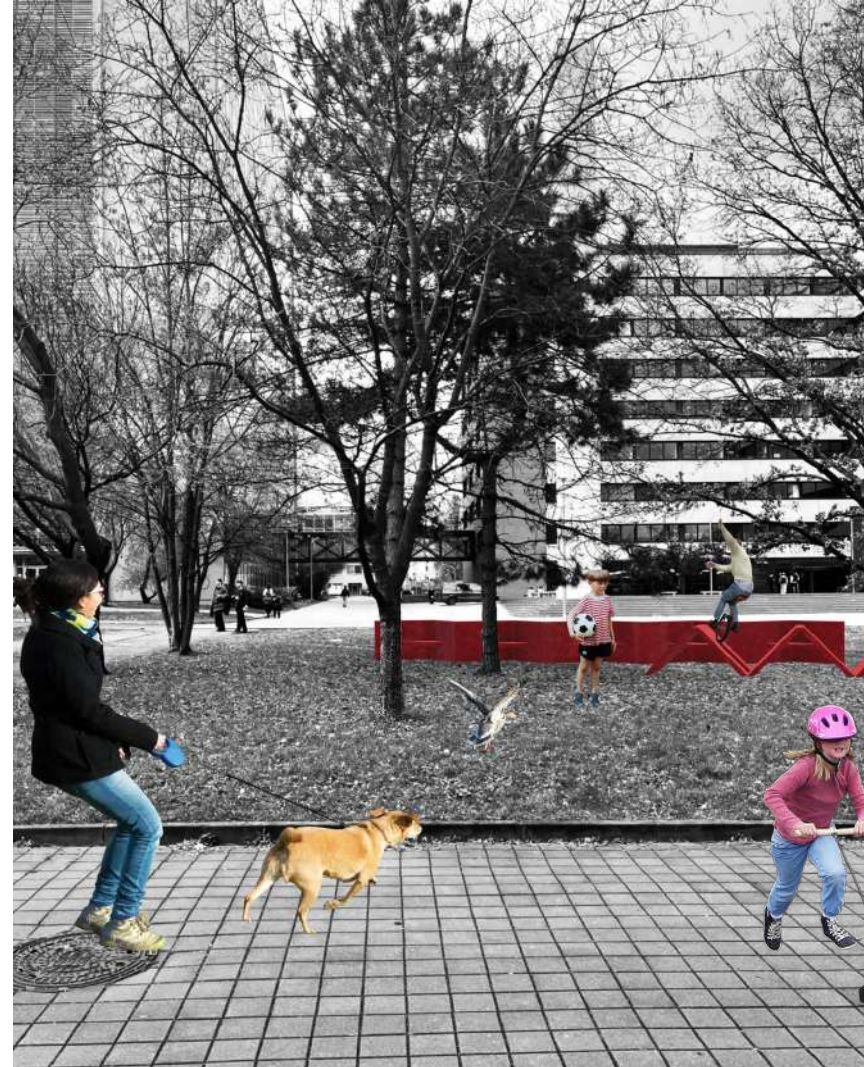
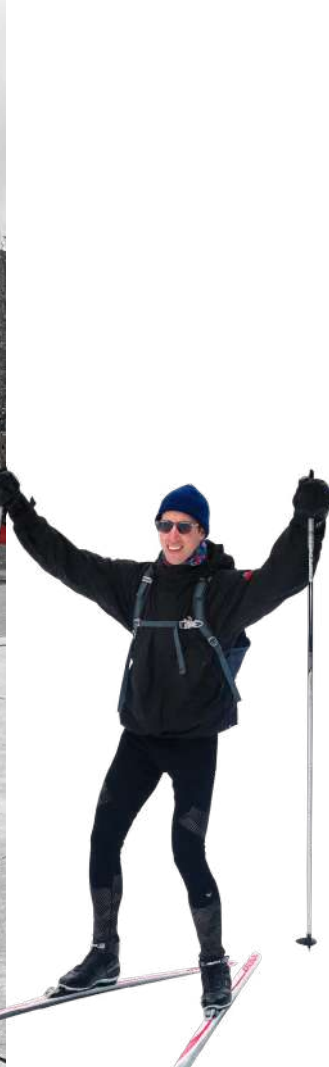
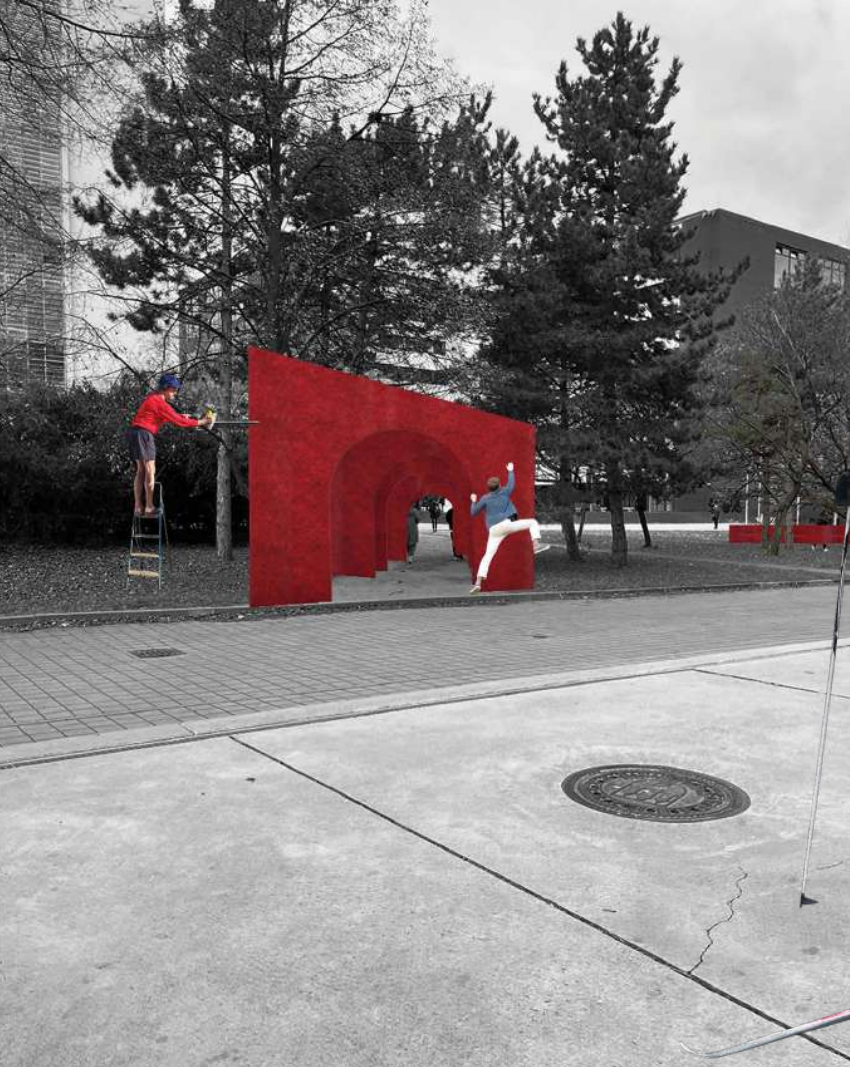
Modulárnosť umožňuje *variabilitu*, čím vytvára zaujímavú perspektívu pri pohybe cez priestor. Zvyšovaním a znižovaním svojich častí reaguje na okolitú zeleň, ktorú svojimi záhybmi naschvál obchádza.

Meniacou sa šírkou priechodu je podporená dominantnosť obelisku v priehľade od knižnice. Jednotlivé segmenty leporela voči sebe vytvárajú ostré uhly, ktoré môžu slúžiť ako posedy, širšie priestranstvá ako priestory na výstavy a stretávanie ľudí.

Materiálové riešenie kombinuje modulové dosky z *recyklovaného plastu* v červeno-oranžovej farbe s patkovým systémom pripevnenia do zeme.

Projekt zdôrazňuje význam verejného priestoru ako *miesta stretávania*, oddychu a komunikácie. Priechod zároveň podporuje vizuálnu komunikáciu medzi fakultou a knižnicou, čím symbolicky spája vzdelanie, kreativitu a kultúru.

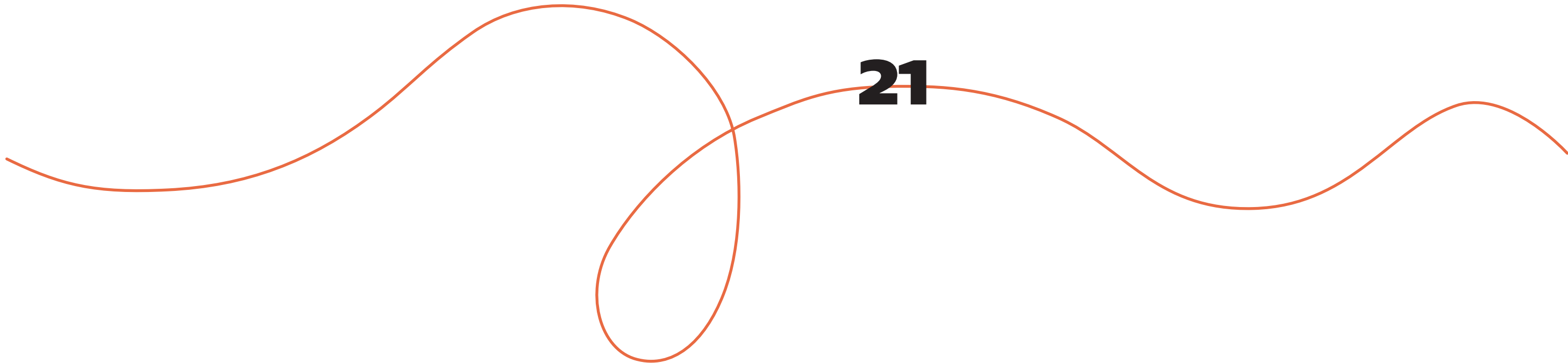

CESTA

21

K SOBĚ

CESTA JAKO GESTO CESTA JAKO MÍSTO PRO GESTO NEBO ANI JEDNO ?

? HANA HEINRICHOVÁ
ANTONÍN VITOUŠEK
MARTIN SONNEK

Cesta jako gesto, jako místo pro gesto, nebo ani jedno?

Cesta jako gesto. Cesta je dominantou místa, měla by říkat „Já jsem cesta do univerzity“. Na první pohled definuje charakter místa a okolí.

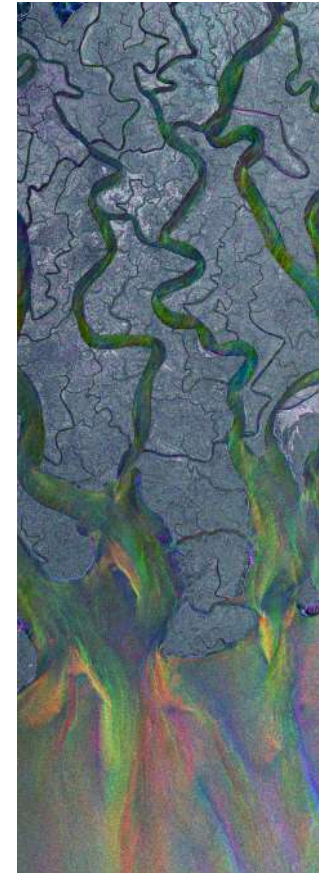
Cesta jako místo pro gesto. Cesta už není svým charakterem dominantou, není sama o sobě středobodem. Ale to, co se v ní odehrává, je.

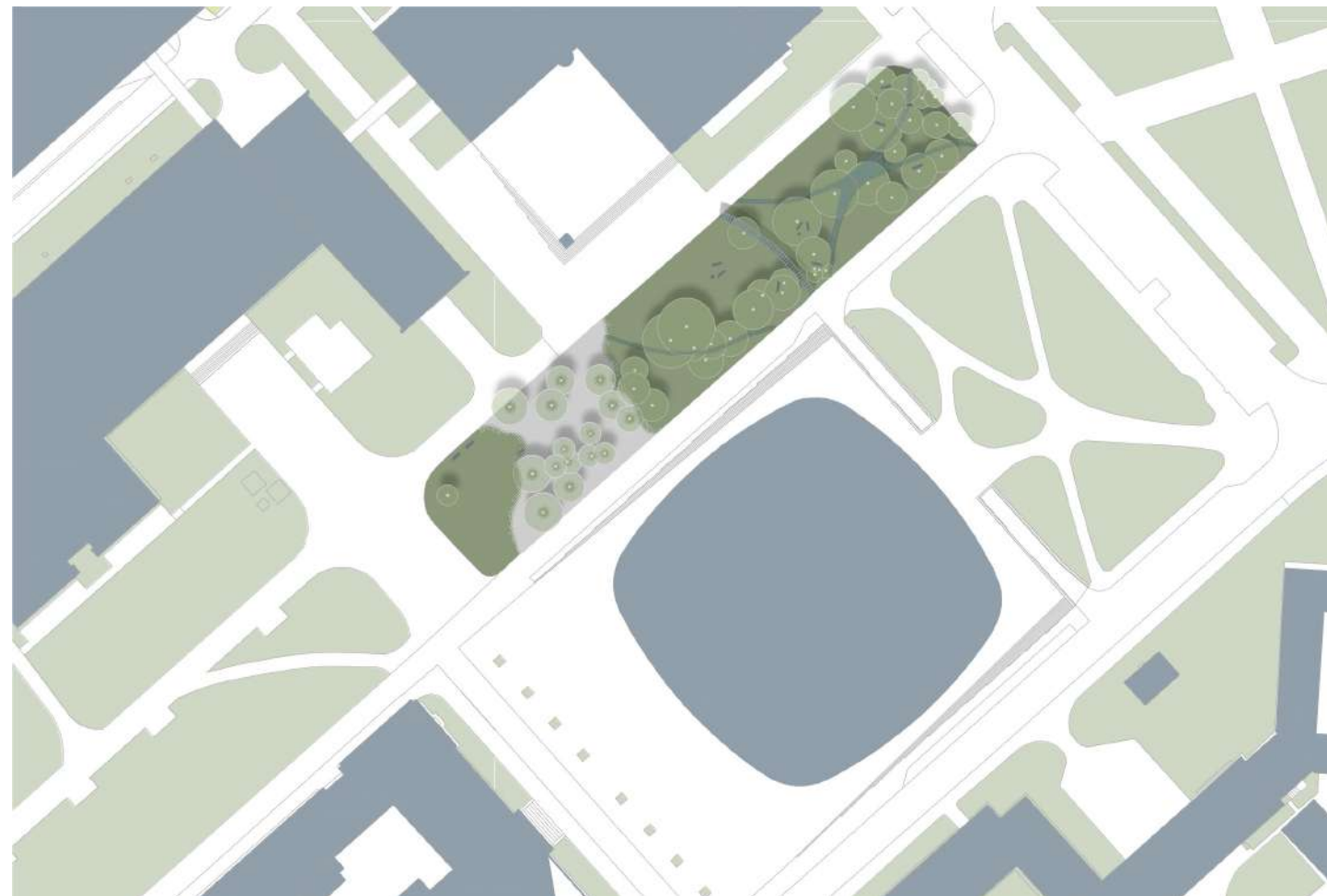
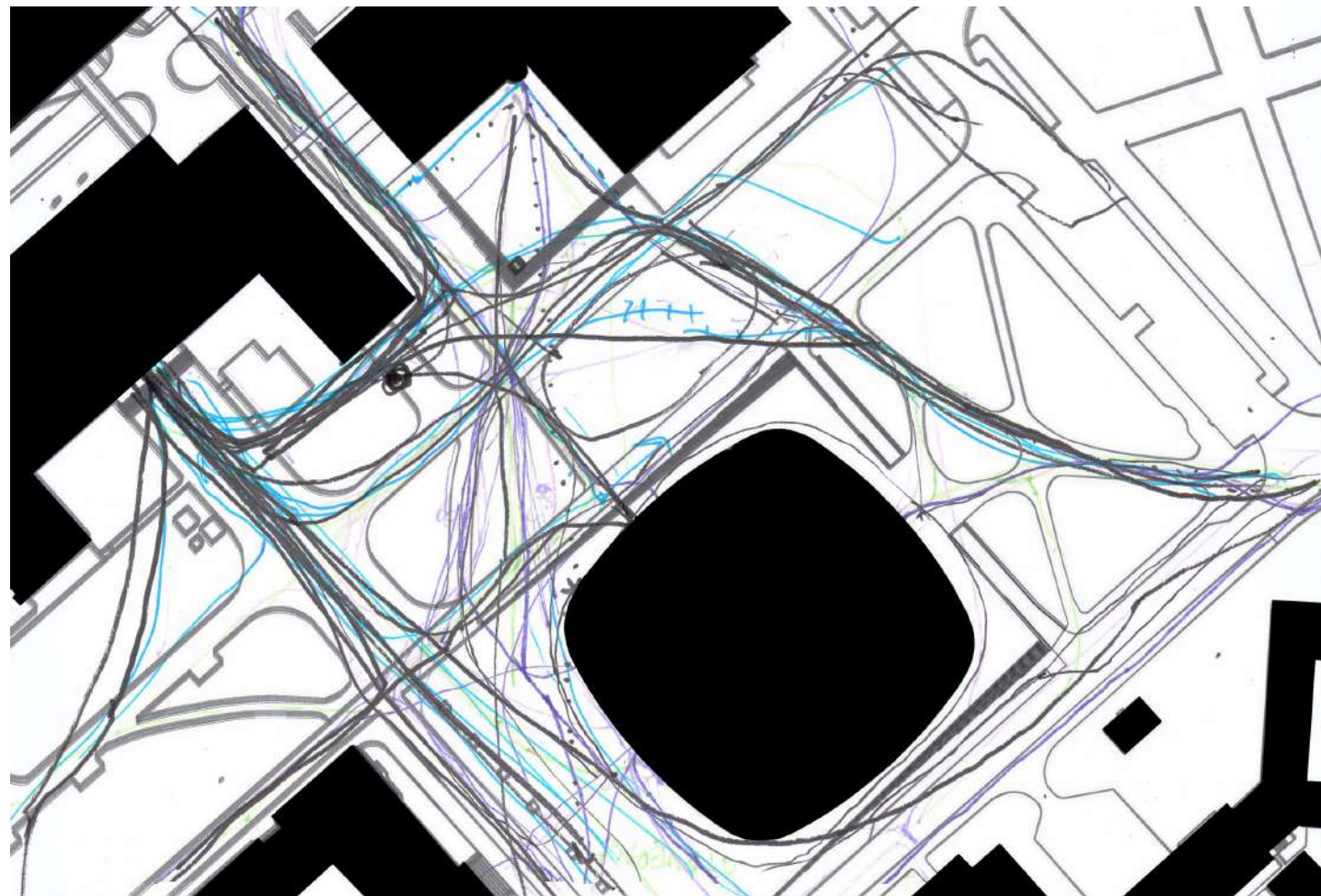
Nebo ani jedno? Cesta je stále cestou, plní svůj účel. V cestě vidíme řeku, v pohybu lidí proud tekoucí vody, v místech pro odpočinek či setkávání rybníčky. Naši hypotézu jsme potvrdili analýzou pohybu lidí v kampusu. Respondenti nám zakreslovali do situace kudy chodí, kde se setkávají a jaký mají vztah k současným cestám.

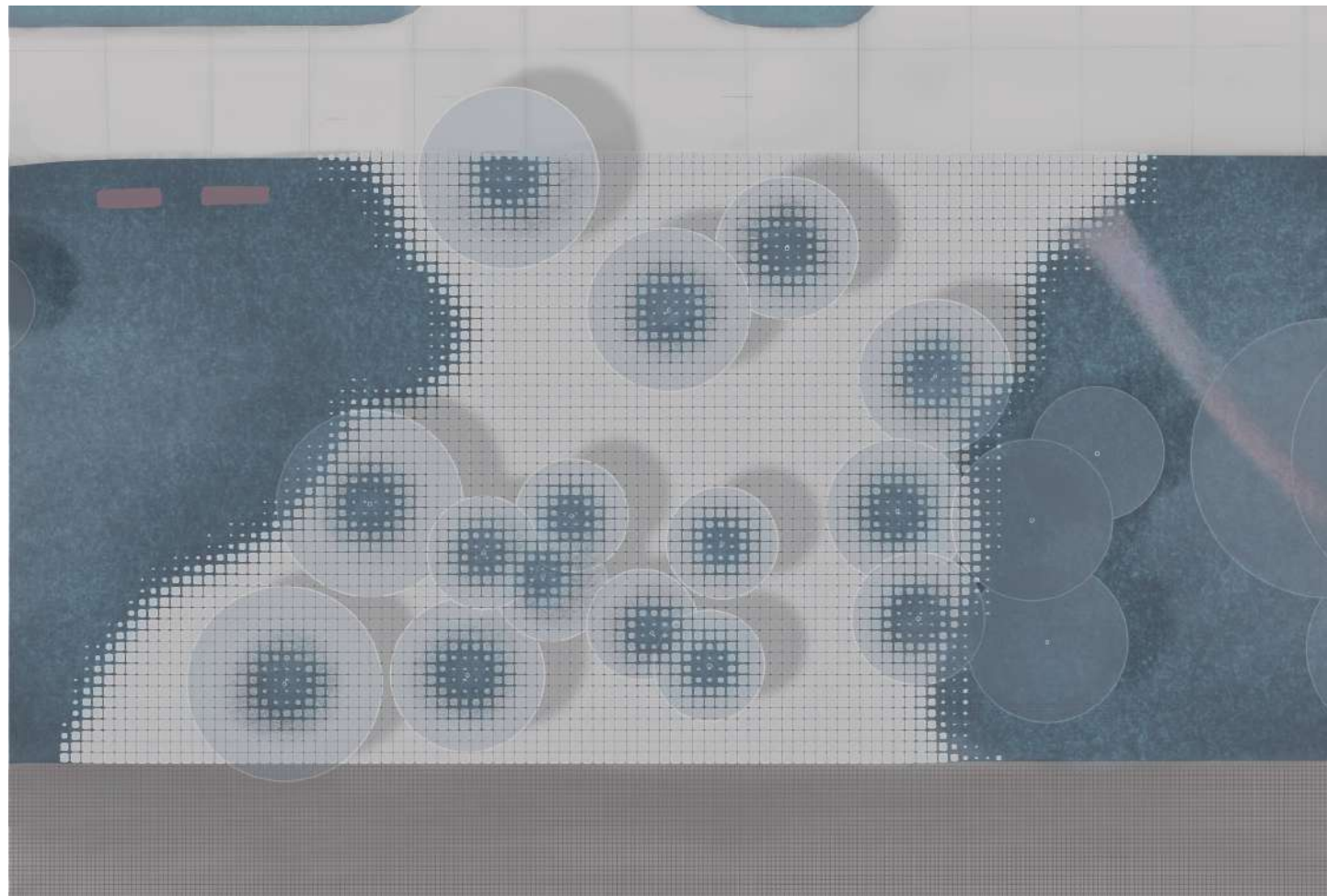
Cesty navrhujeme pomocí křivek (proudů) z našich analýz. Hlavní cesty jsou řešené dlaždicemi tak, aby umožňovaly kvalitní pohyb pro spoustu lidí v „dopravní špičce“. A zároveň zachovávaly maximum zeleně s možností relaxace v době klidu. Proud lidí není vždy stejně velký, a proto dlaždice, tak jako koryta řek, s tím počítají. Stejným způsobem obíhají ostrůvky stromů.

Vedlejší cesty, tam kde pohyb již není tak frekventovaný, navrhujeme mlatem. Zde se již šířka koryta tak moc v čase nemění. Segmenty (ostrůvky) vzniklé křivkami cest nabízí různá využití. Městská divočina, květinová louka, dočasné hřiště pro místní školku, prostor pro relaxaci a odpočinek.

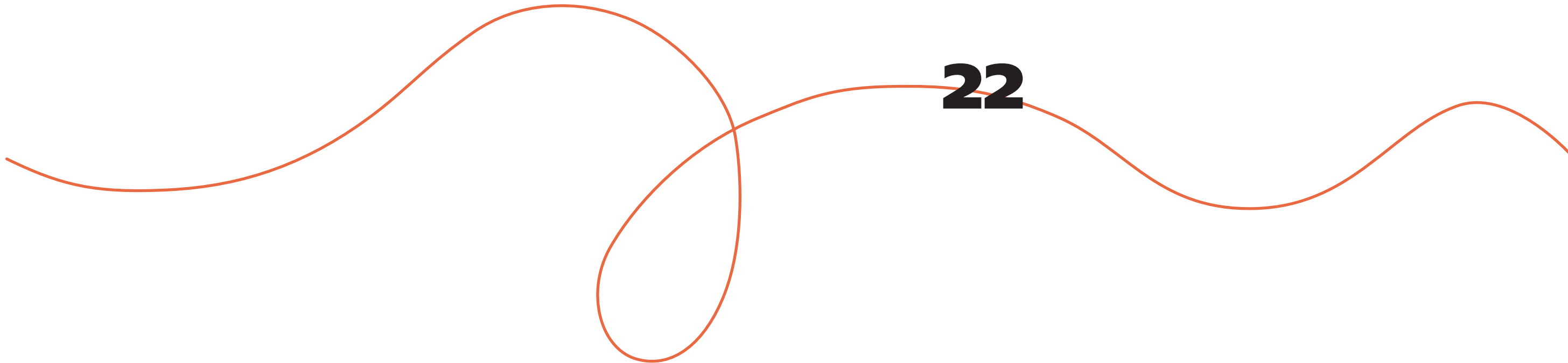
Naše cesta může být vnímána jako gesto, ale zároveň může být místem pro něj. To co se v ní a v místech, které vytváří, bude odehrávat, doplňuje její umělecké ztvárnění.

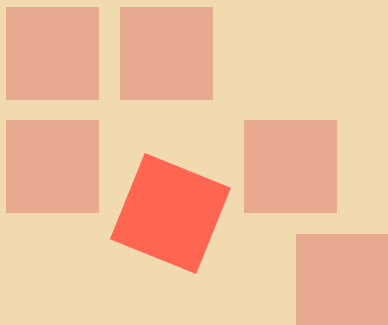
CESTA

22

K SOBĚ

ROZPAD

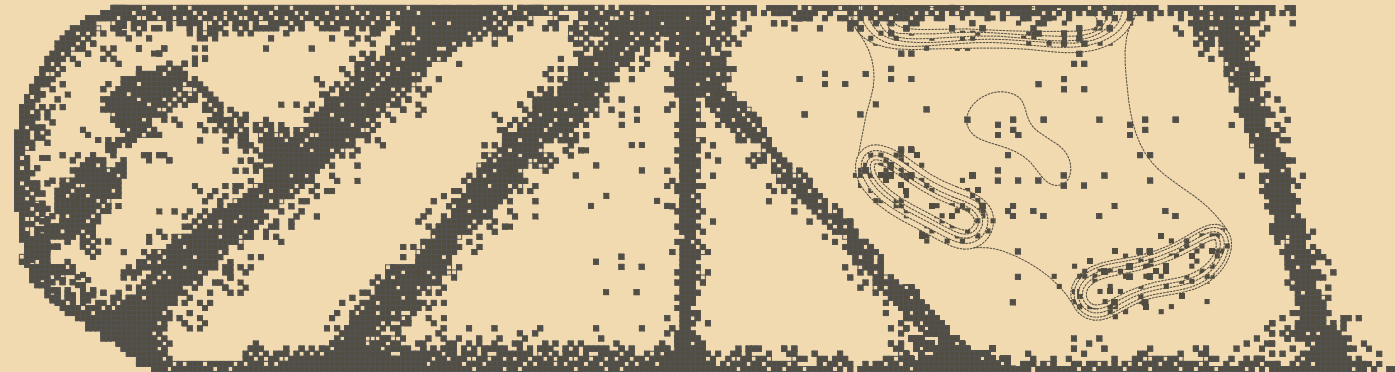
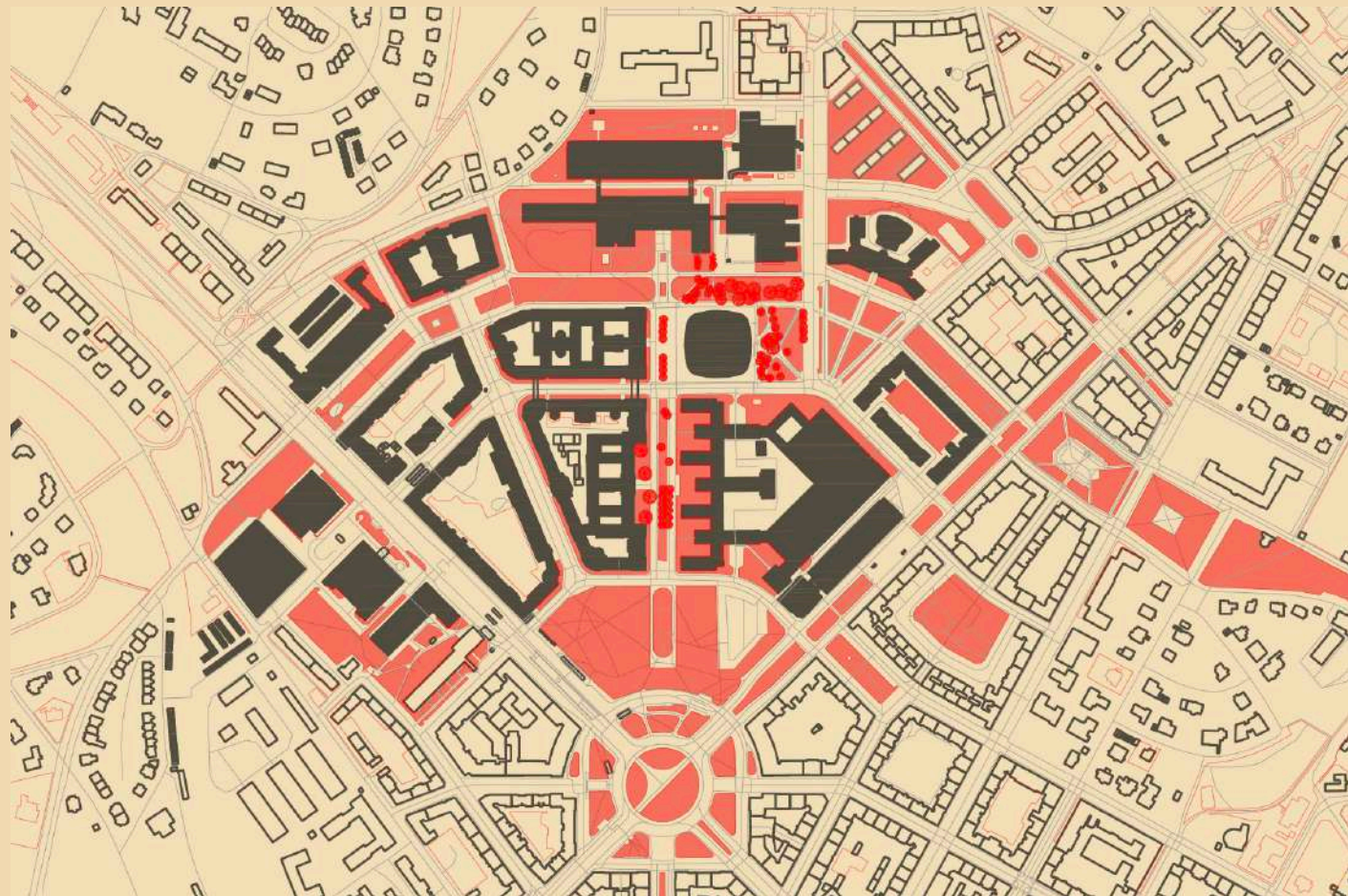

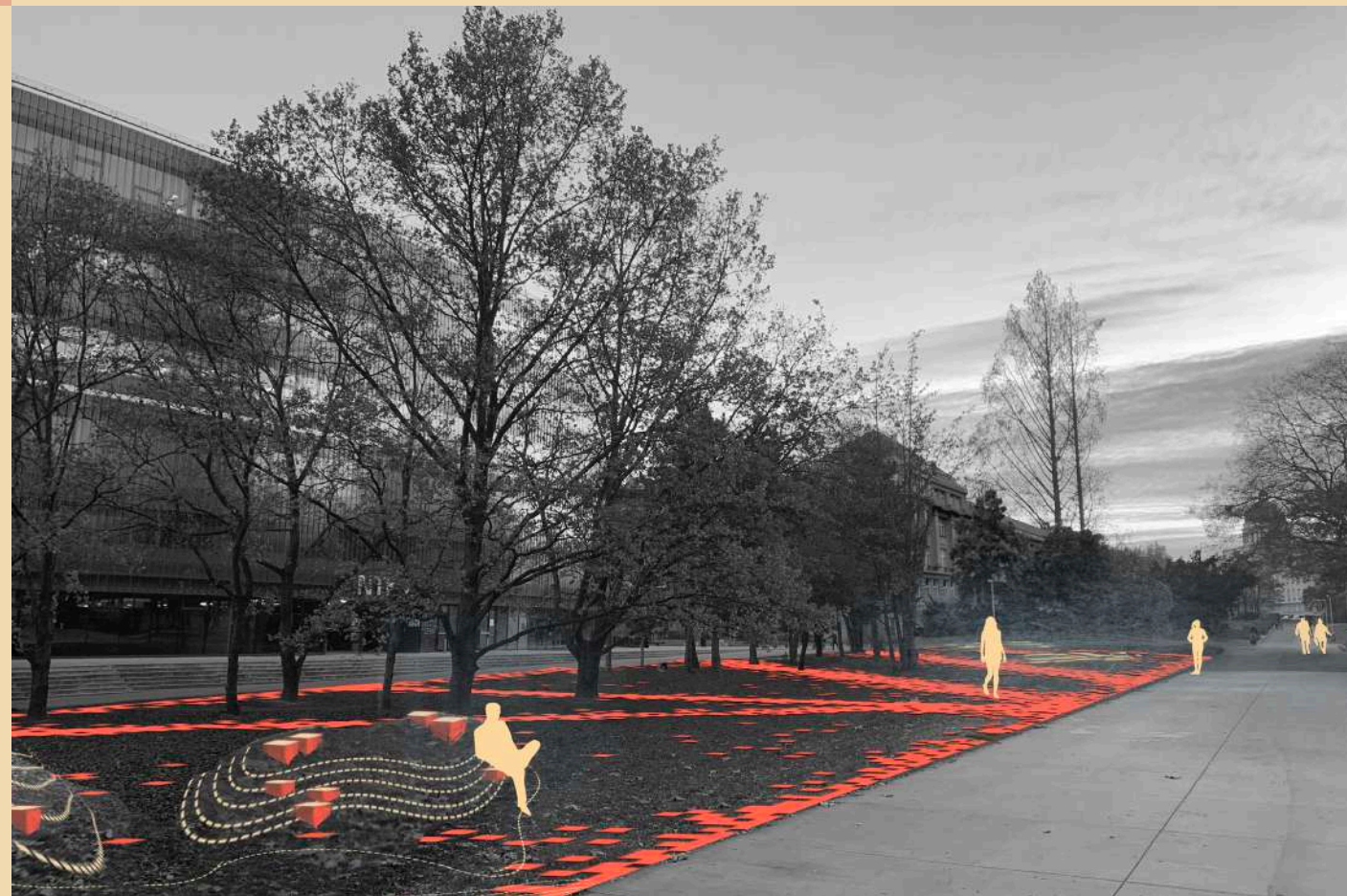
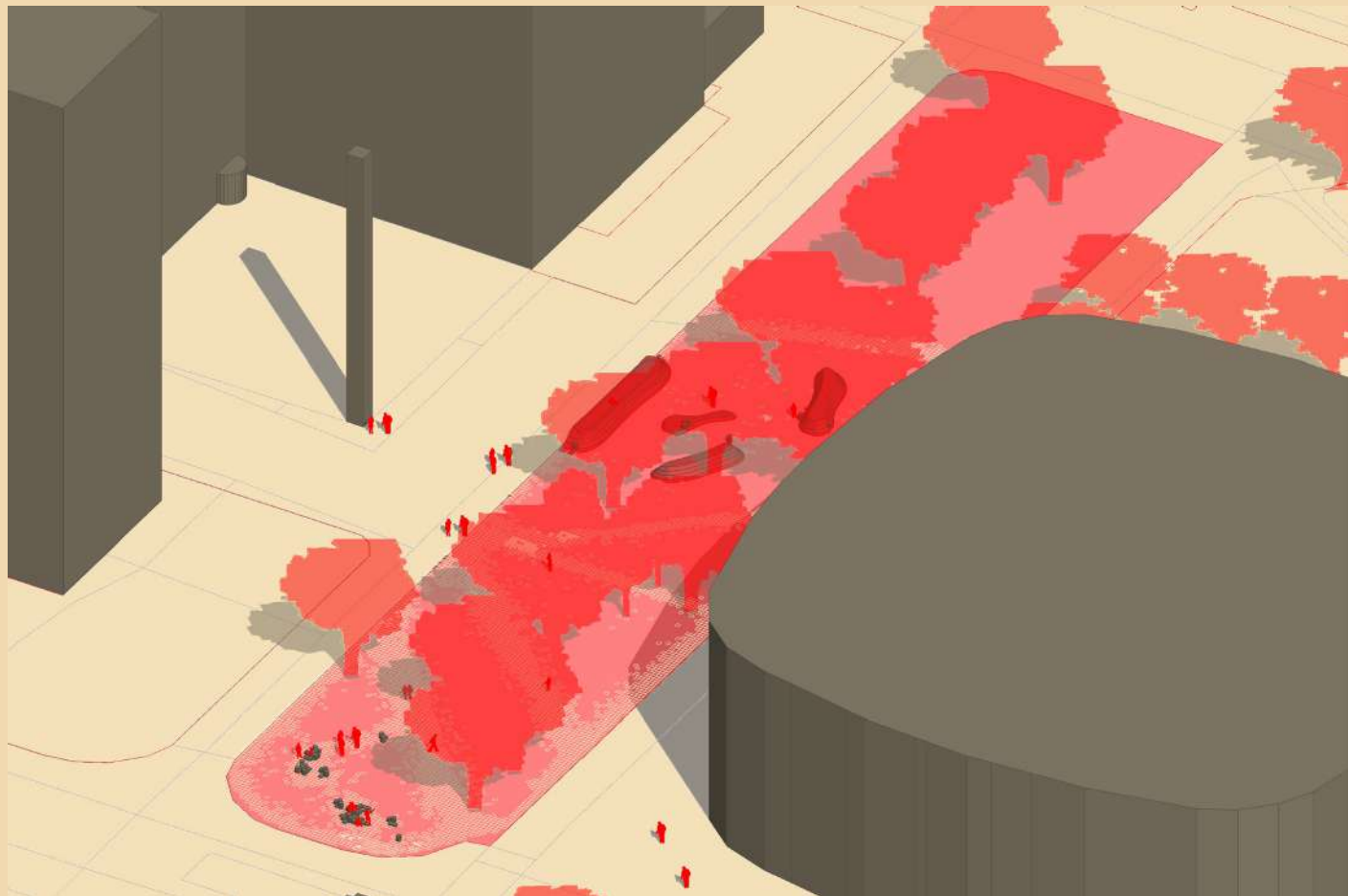
Kostka, krychle, jednoduchost, účelnost. Pohodlí, tvarosloví, rozmanitost, intimita.

Cílem našeho projektu je z místa, kterým teď jen procházíme, udělat místo k zastavení. Místo, kde strávíme svůj volný čas. Místo propojení.

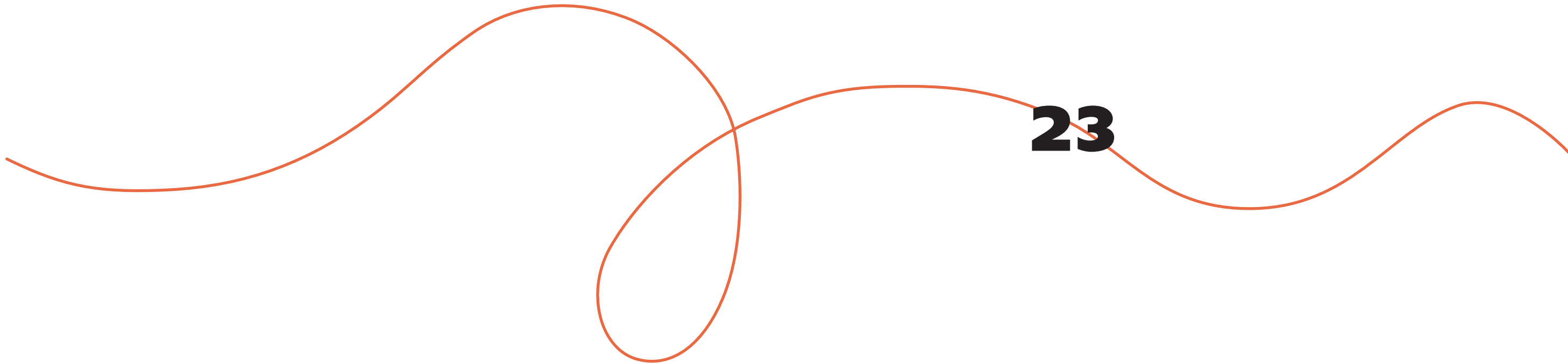
Sjednotit a zahladit cesty. Otevřít prostor a nastavit jeho účel. Ztotožnit studenty s prostorem.

Prostor navrhujeme především pro studenty. Měl by představovat místo, kam se uchýlíte ve volném čase mezi přednáškami, místo, kde si sednete s nootebookem a projedete si poslední zápisky před zkouškou. Místo setkávání se s lidmi z jiné fakulty.

CESTA

23

K SOBĚ

SÍTĚ

AU KATARINA SUMKOVÁ
ADÉLA SKÁCELOVÁ
KA AGÁTA HUŠKOVÁ

V dnešním uspěchaném světě, kde nestíháte do školy, protože jste zmeškali metro, nebo běžíte do menzy, abyste se stihli najíst před další přednáškou, či se dokonce spěcháte na pivo do Prostoru v NTK, kde na vás netrpělivě čekají přátelé, může být něco, co má vaše okolí zlepšovat, vnímáno jako bariéra. O bariérách v životě víme své. Může to být vzdálenost, která rozdělí na první pohled nerozlučná přátelství, nebo jazyk, který má dost podobností na to, abychom si rozuměli, ale ne dost na to, abychom si vždy porozuměli. Když se nám ale tyto bariéry podaří odstranit a překonat, může vzniknout něco malého, jako například náš tým, nebo něco velkého, jako například naše myšlenka pro tento projekt.

Jakmile se zastavíte a věnujete zelenému prostoru mezi naší školou a knihovnou chvílku na zamyšlení, přijdete na to, na co i my. I přes příjemnou polohu přímo naproti nádvoří naší školy, bezprostřední blízkost kavárny Prostor přímo v NTK a častý pohyb lidí, není toto místo dostatečně a efektivně využité. Důležitou součástí našeho návrhu je tedy vytvořit pobytové plochy, které by nabídly možnost na odpočinek, posezení, občerstvení a hlavně rozvíjení vztahů. Jen si to představte: právě jste začali studovat na Fakultě architektury. Jste obklopeni novými lidmi a možná jste i v novém městě, které pořádně neznáte. Teď se ocitnete před dveřmi školy se svými novými spolužáky a máte před sebou obraz lidí sedících v sítích, obklopených zelení a užívajících si stále teplý zářivý den. Nezní to lákavě?

Naše „hnízdečka“ jsou rozmístěna tak, aby oživila prostor na severovýchodním konci (ten je zakončen pobytovým, uměle vytvořeným trávnatým nánosem) a nabídla místo na sezení mezi cestičkami a u kavárny. Při tom se myslí i na zachování „výstavního plácku“, který se nachází mezi komunikačními trasami. Navrhujeme také kompletní výměnu trávy a v oblastech, kde se nebude chodit, vysadit okrasné trávy.

Další téma, kterou jsme se zabývali, je již zmíněné bourání bariér. Chtěli bychom vytvořit přehledný, volně plynoucí prostor. Když se postavíte na kteroukoliv špičku naší zelené plochy, co je první vizuální bariéra, na kterou narazíte? Můžeme vám s jistotou říci, že je to jedna ze dvou věcí:

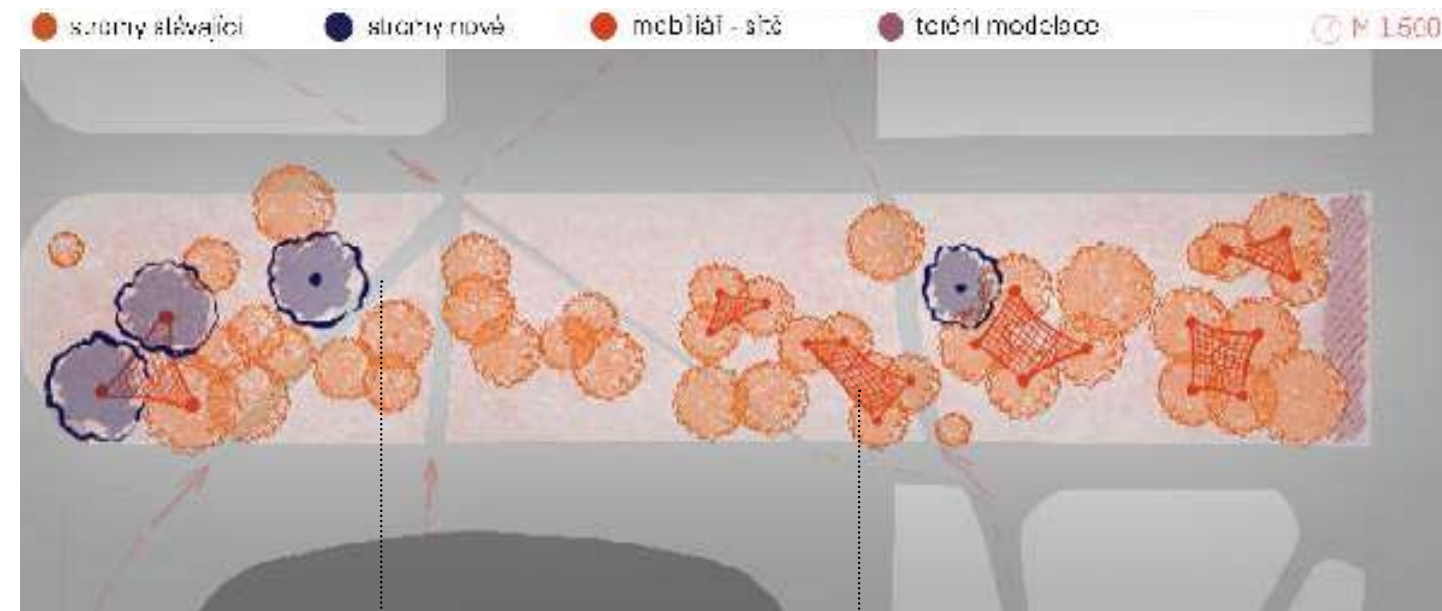
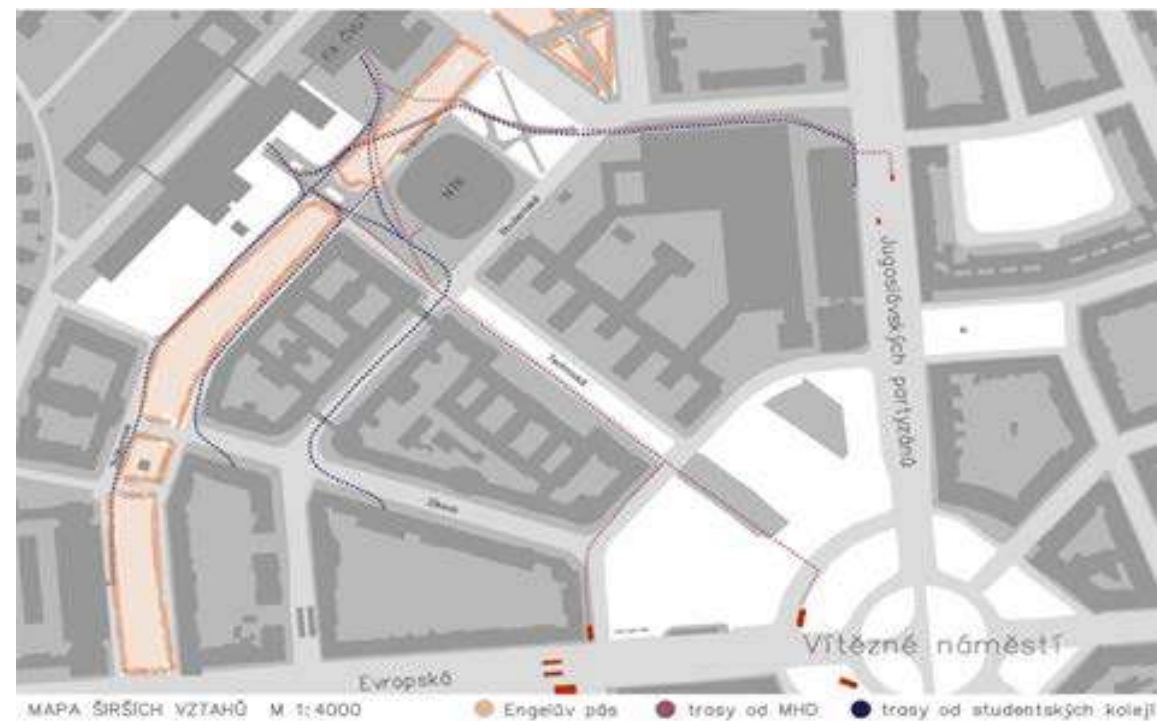
bud' dřevěný tunel, který vede k technické menze, nebo řada keřů vysazených u bláznivé cesty. Těchto překážek jsme se rozhodli zbavit.

Co se samotných cestiček týče, při jejich řešení jsme pokračovali v duchu lehkosti a vzdušnosti. Cesty jsme redukovali na 4 základní trasy, určili jsme si podle jejich důležitosti jejich šířku a vytvořili tak dvouproudové i jednoproudové trasy. Všechny cesty jsme odlepili od země a postavili je na nožky. Vytvořili jsme tak roštové lávky, přes které prorůstá zeleň. Jsou snadno rozebíratelné, přemístitelné a vyměnitelné. Kovový rošt je inspirován materiálem použitým i přímo v prostorách školy. Když jsme si všimli nedostatečného osvětlení, přidali jsme na cestičky svítící LED pásy, které podsvětlují všechny trasy.

Celkově jsme se snažili o co největší záběr na prostor a přistupovali jsme k projektu s citem a ohleduplností vůči širším i bližším vztahům.

ENGELŮV PÁS

podlahové rošty
(pororošt)

sítě

STROMY

Acer platanoides
Acer pseudoplatanus
Larix decidua
Pinus strobus
Prunus mahaleb
Tilia
Quercus
Sambucus nigra
Taxus baccata
Tilia

OSVĚTLENÍ CEST

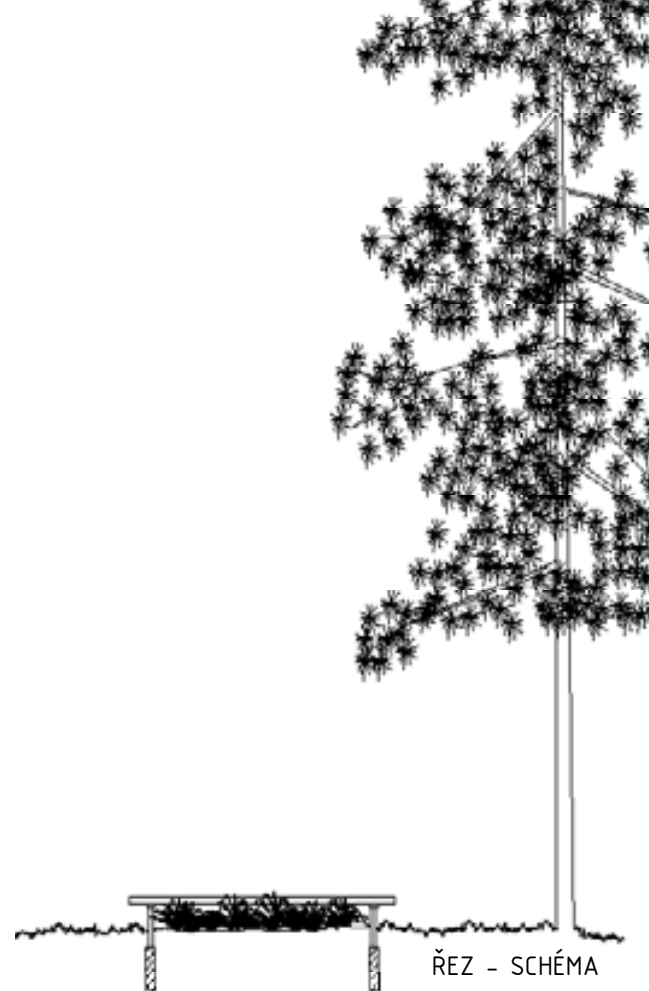

inspirace: střešní zahrada na objektu TENIS HOTEL
VITALITY, a.s.

INSPIRACE

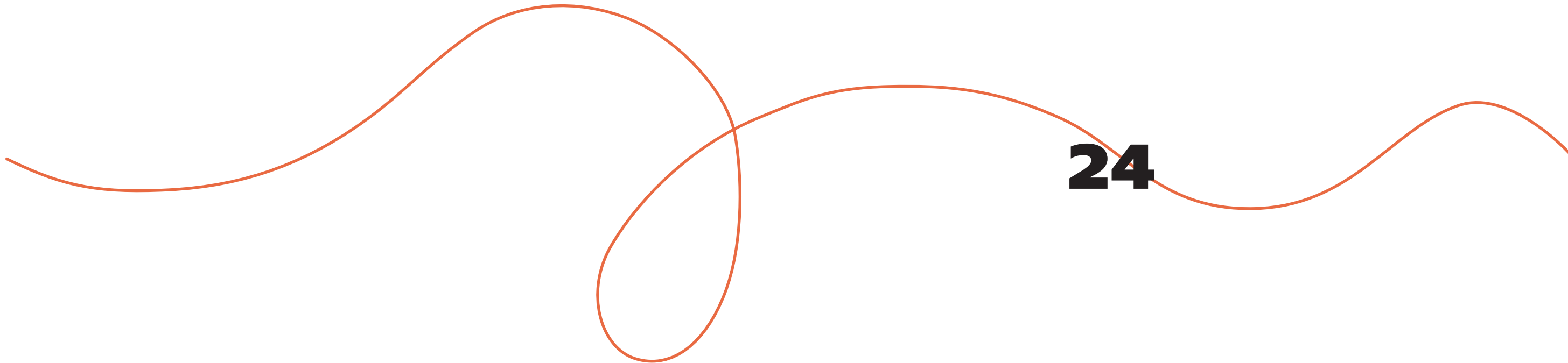

podhledy na FA

NEPROSTUPNOST
TEMNO
TRASOVÁNÍ
NEVYUŽITÝ
POTENCIÁL
NÍZKOÚČELOVÉ

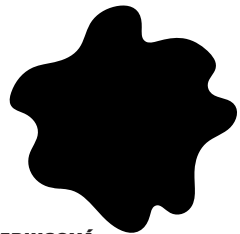
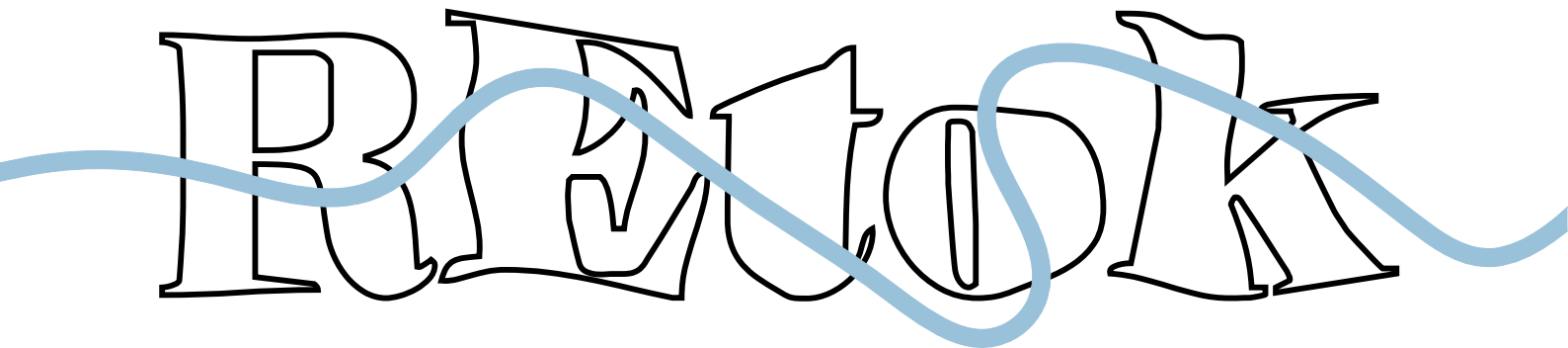
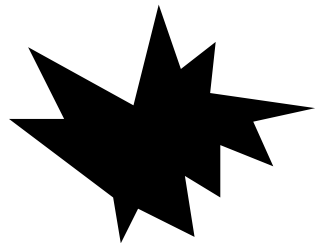
CESTA

24

K SOBĚ

RETOK

AU ROZÁLIE M. KRAMERIUSOVÁ
RADOVAN MAREK
KA BARBORA JEŘÁBKOVÁ
D FILIP KOVÁČIK

Kiki a Bouba

Kiki a bouba jsou už nějakou dobu v tzv. talking stage. Oba mají rádi techniku a vědu, ale jejich cesta k sobě není úplně samozřejmá. Kiki má trochu problémy se sebevědomím a tak si postavila obelisk, aby bylo jasné, že je chytřejší než vedlejší budova. Boubě to ale nevadí a má rádo Kiki i tak. Ovšem když se chtějí sejít, nemají moc kde. Jejich cesta k sobě je blátivá a nemají si kde sednout než v podniku nebo na studené schody. Při cestě na oběd si musí vyšlapávat nové cesty, aby se tam dostali. Ted' si ale řekli dost.

Dejvický potok

Kiki jednou někdo povídal, že park Indiry Gándhiové je součástí Engelova zeleného pásu, a když si o tom začalo víc zjišťovat, hodně ho překvapilo, že tudy dříve tekla Dejvický potok. Ten je teď někde hluboko pod zemí v trubkách. Engels o zapomenutém potoku věděl, a vedl proto zelený pás nad ním. Kiki se myšlenka potoka přímo pod našima nohama moc líbila, a tak chtělo potok také nějak připomenout. Protože dostávat potok zpět na povrch by bylo velmi náročné a až takřka nemožné, řeklo si, že to bude chtít jít jinou cestou. Cestou, to je ono! Proč by potok nemohla připomínat právě cesta?

Reuse

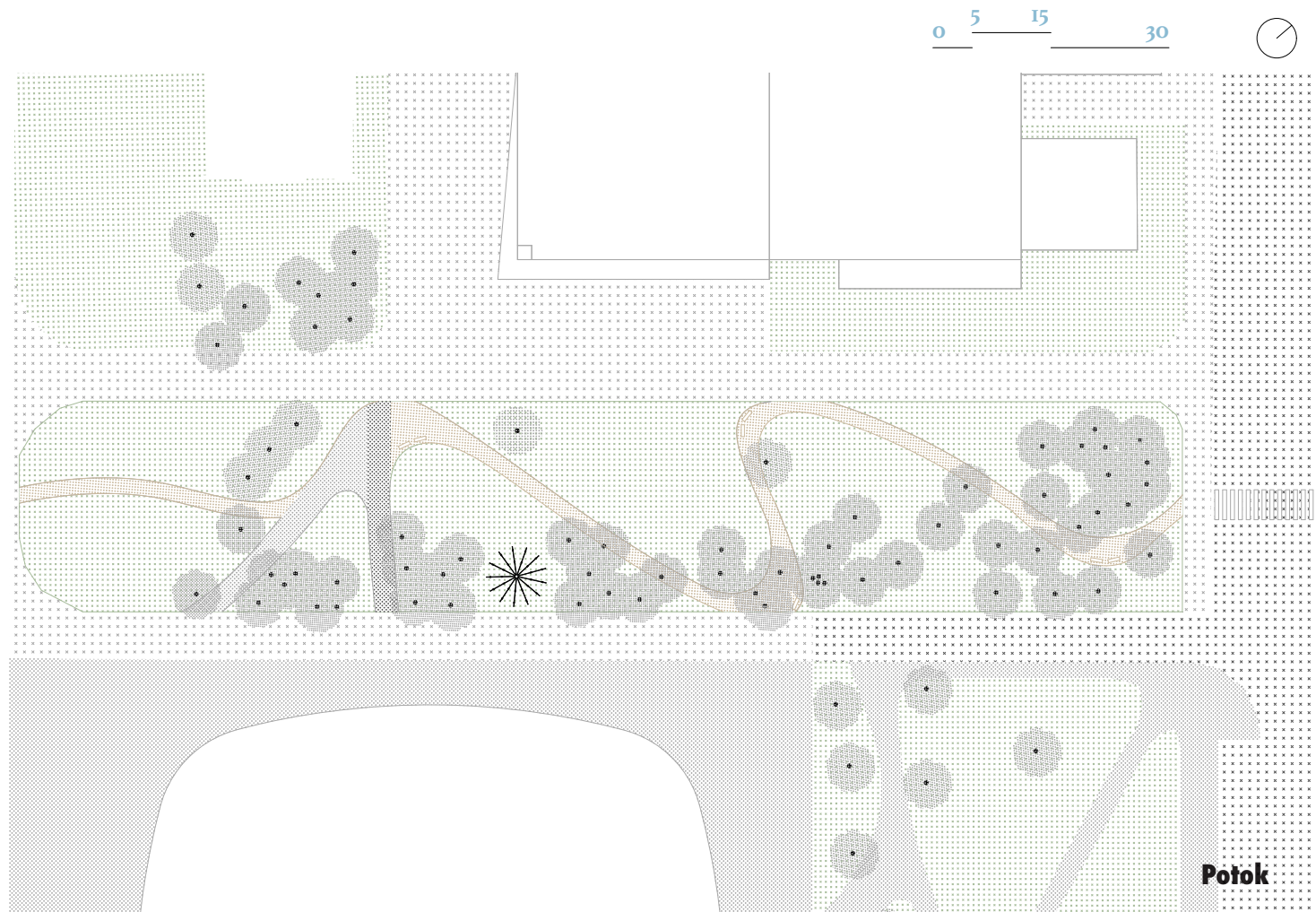
Bouba mezi tím přemýšlelo o spoustě dalších věcech. Například o tom, že se mu ten zelený prostor mezi ním a Kiki moc líbí, ale že mu něco schází. A taky že si tam často hrají děti a lidé venčí psy a že by bylo moc hezké, kdyby tam mohli trávit svůj čas všichni, ať už malé děti, nebo studenti, nebo kdokoli z kolemjdoucích. Taky přemýšlel o tubusu a tabulích na kreslení, o asfaltové cestě, kterou využívá málokdo, a naopak o blátivé cestě, kterou využívá lidí mnohem víc.

Chtělo s tím taky něco udělat. „Nejlepší by bylo dát to všechno pryč a začít od znova!“ pomyslelo si jednou. Ale to by nešlo, to by bylo moc jednoduché a navíc co by se s těmi všemi materiály, co tu jsou, stalo? Najednou ho taky něco napadlo! Nemusí se přeci všechno dávat vyložené pryč, ale stačilo by jenom to trochu přetvořit a použít znovu!

Cesta k sobě

Jak měli Kiki i Bouba plné hlavy nápadů, museli s tím hned za sebou jít. Málem se navzájem nepustili ke slovu, jak byli nadšení, že konečně trochu ví, co s tím vším udělat. Dali hlavy dohromady a všechno se jim to hezky pospojovalo. Cesty v parku předělají tak, aby každého dovedly co nejlépe tam, kam bude potřebovat. Tyto cesty se spojí v jednu, která bude meandrovat a připomínat takový jeden velký proud. Pod zemí proud Dejvického potoka a na zemi proudy kráječících studentů. Zároveň v meandrech tohoto pomyslného potoka bude cesta širší a vytvoří se tam místa k sezení, aby se proud mohl čas od času i zastavit. Domluvili se, rozeberou tunel a z jeho dřeva postaví altánek, kde se budou scházet a přivedou i své kamarády. Pro děti tam nechají tabule na kreslení, ale dají je na šířku, aby se jim tam toho vešlo víc a lépe na ně dosáhly.

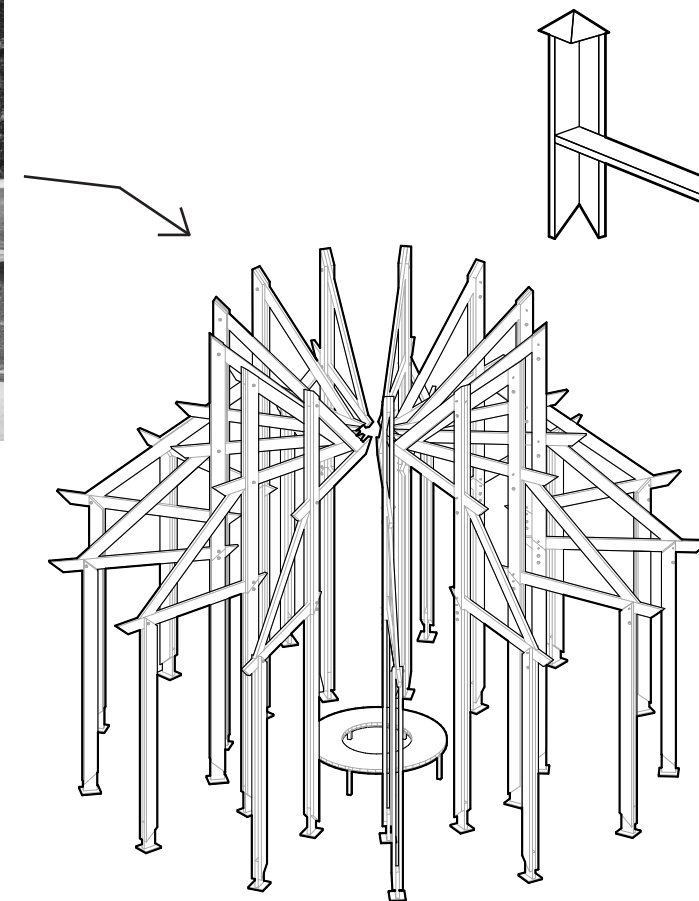
Kiki i Bouba se pro nápad tak nadchli, že úplně zapomněli na svoje rozdíly a jenom se těší, jak to všechno dopadne. Díky tvoření si našli cestu k sobě.

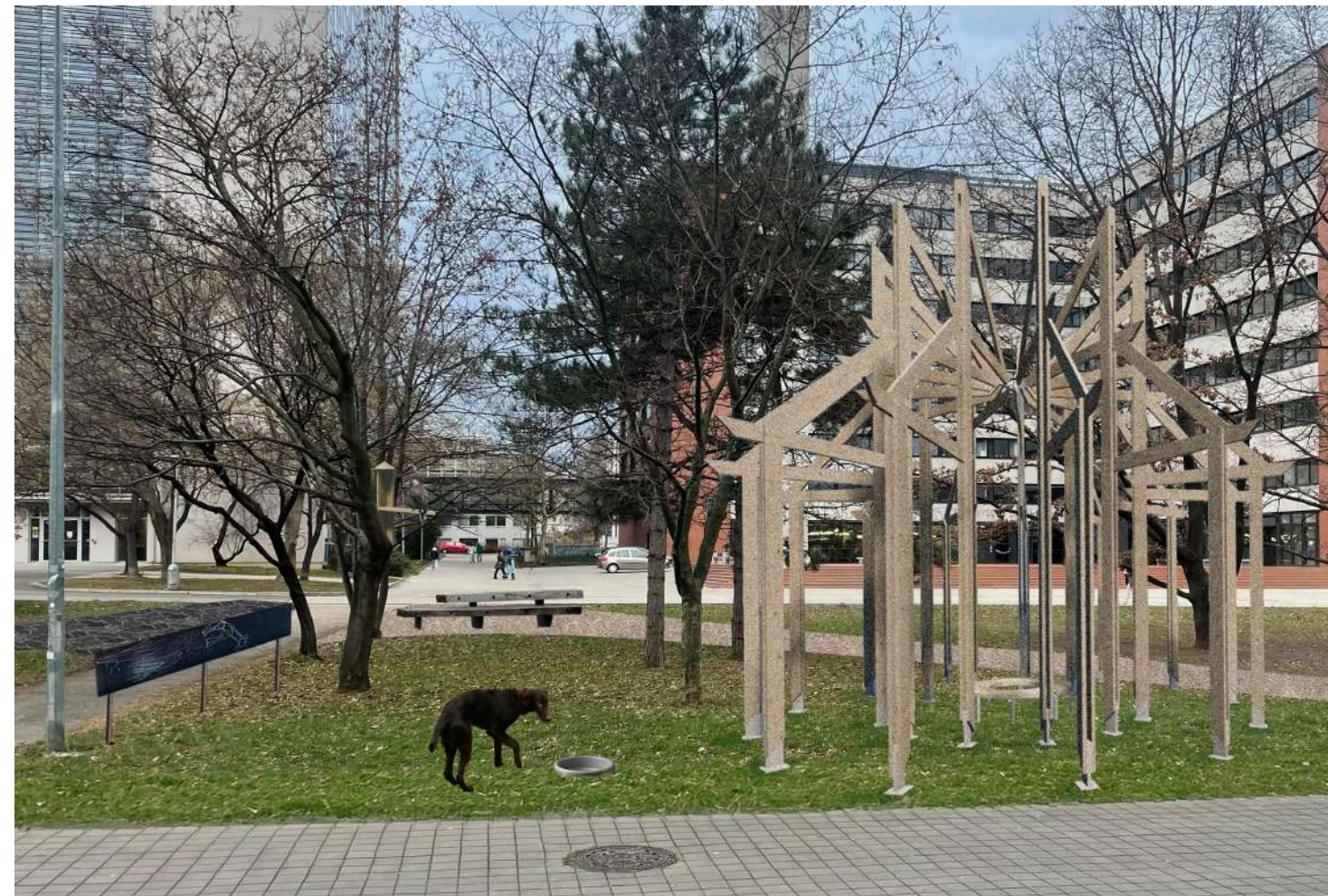
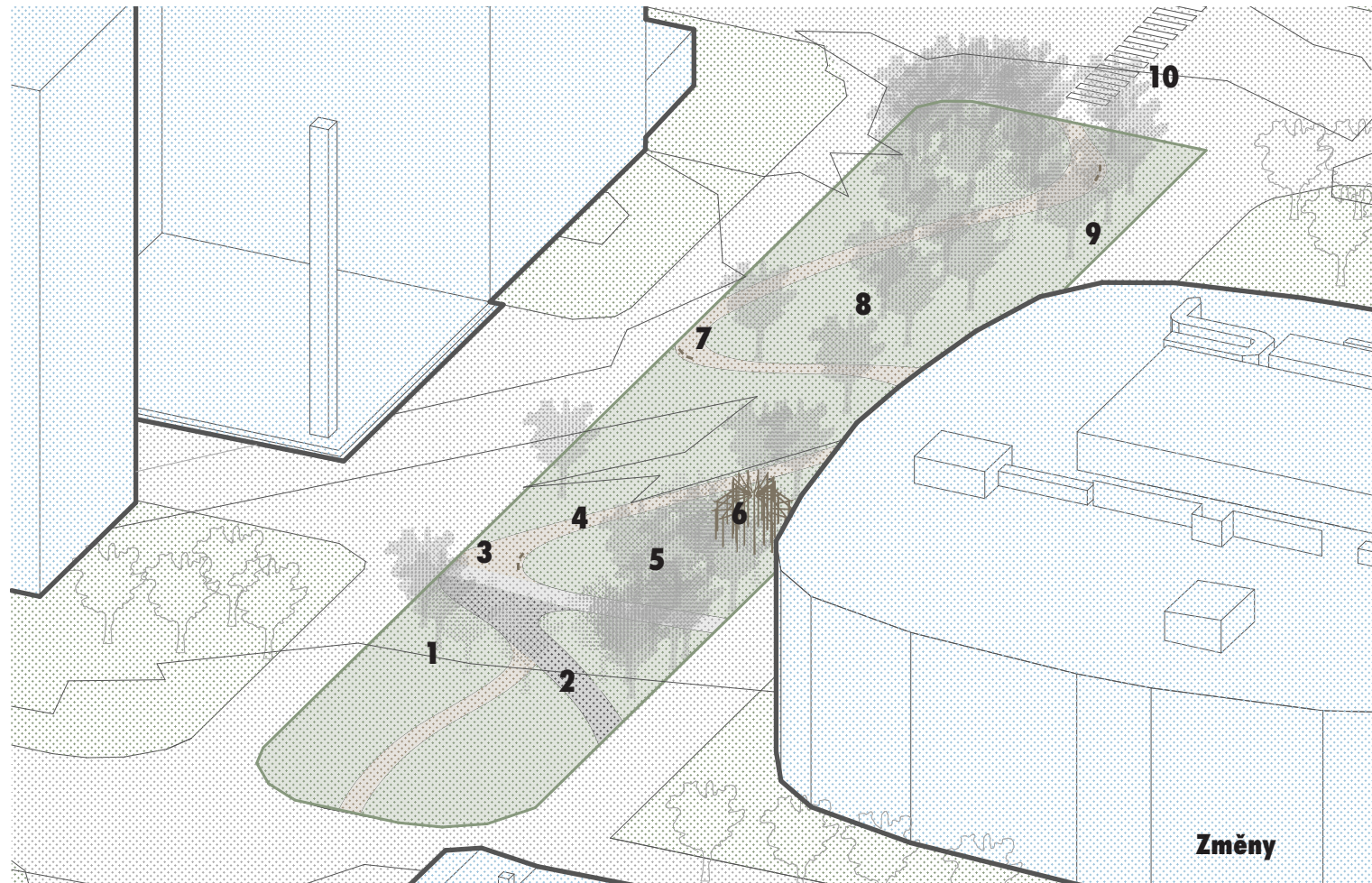

Reuse

- 1 pokácené tisy
- 2 nová cesta ze střepů té staré
- 3 lavičky
- 4 mlatová cesta
- 5 bidýlko na stromě
- 6 altán
- 7 zrušený tubus
- 8 pítka, misky na vodu
- 9 zrušený obrubník
- 10 přechod

CESTA

K SOBĚ

25

SLOUPHOUP

AU ALEXANDRA NIKOLIČ
NIKOLA BEKOVÁ
KA TINA MÁLKOVÁ

13.

Zítřka v 18:00

Sloup Houp dolů

Prague, Czech Republic

Informace

Diskuze

Podrobnosti

30 lidí zareagovalo

Událost pořádá **Sloup Houp**

Prague, Czech Republic

Veřejná · Kdokoli na Facebooku

Ahoj všichni z Dejvích i neDejvích!

V rámci workshopu Cesta k sobě
pořádáme s naším studentským t

Naším úkolem je vyřešit tzv. blát
odpoledne i večer klopýtá řada s
chodíme špinou? Co je to za záž
být beton? Na všechny tyto otázky
SPOLEČNĚ SLOUP, potkejme se,
máme z kontroverzní siluety pěkn
Podle našich technických výpočt
(jež je občasťněn vlastní wikiped
_obelisk) svou výškou výborně t

Doufáme, že si s garážovým výfu
betonové skulptury.
Cílem naší spolupráce je zamýšle
náleží Engelově zelenému pásu p
zelených ploch. Snažíme se vytvo
problémů v celé délce pásu.

Proto vyzýváme všechny duše, k
vztah, o diskuzi. Ať jste pro nebo
na piazzetě před školou potkat, z
činu protestovat.

Program:

18:00 sraz

18:30 kopání díry lopatou

20:00 pauza

20:30 výstelka díry

21:00 kácení sloupu

22:00 sloup do díry

23:00 konec akce, závěrečný briefing

23:15 odchod na afterparty

Nářadí, pívko a transparenty s sebou jsou výhodou.

Vaše NB, AN a TM Zobrazovat mň

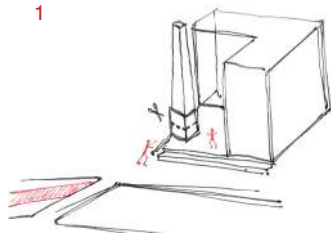
blátivá cesta před FA

použití obelisku jako
pochozí plochy

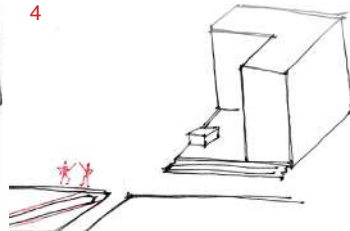
3

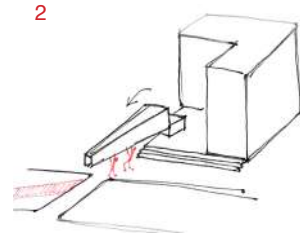
1

4

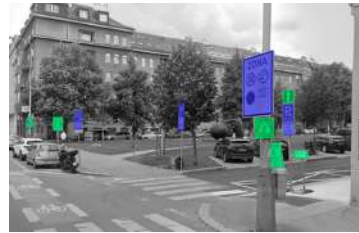
2

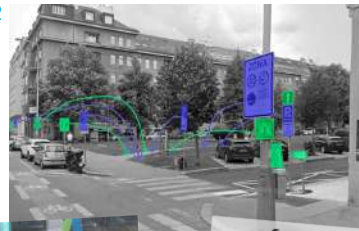
5

1

2

blátivá cesta u pomníku Nikoly Tesly

využití velkého množství cedulí upozorňujících na parkovací zónu

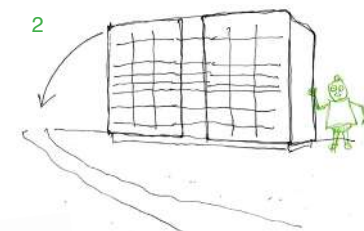
3

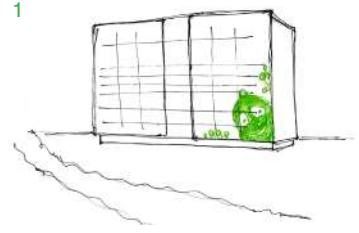
blátivá cesta u technické menzy

využití zásilkového boxu

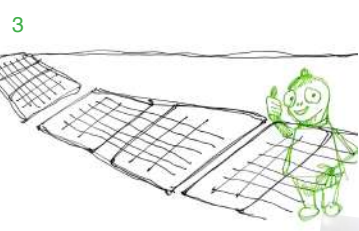
2

1

3

CESTA

K SOBĚ

26

SPOJENÍ

každý z nás zná to místo
ale sotva ho vnímáme
je blízko
a přesto nám vzdálené
procházíme jím, jako by neexistovalo
jako by tu bylo jen proto,
že musí být

ale co kdyby?
co kdyby se stalo víc než jen průchodem?
co kdyby nás spojilo?
co kdyby dýchalo?

děti—
letní smích
psi—
šťastní a volní
a my—
studenti, unavení světem
hledající útočiště,
které tu chybí

chtěli bychom hravost
a klid
místo,
ráno i odpoledne
lavičky, které se stanou úkrytem
prolézačky, co vypráví příběhy

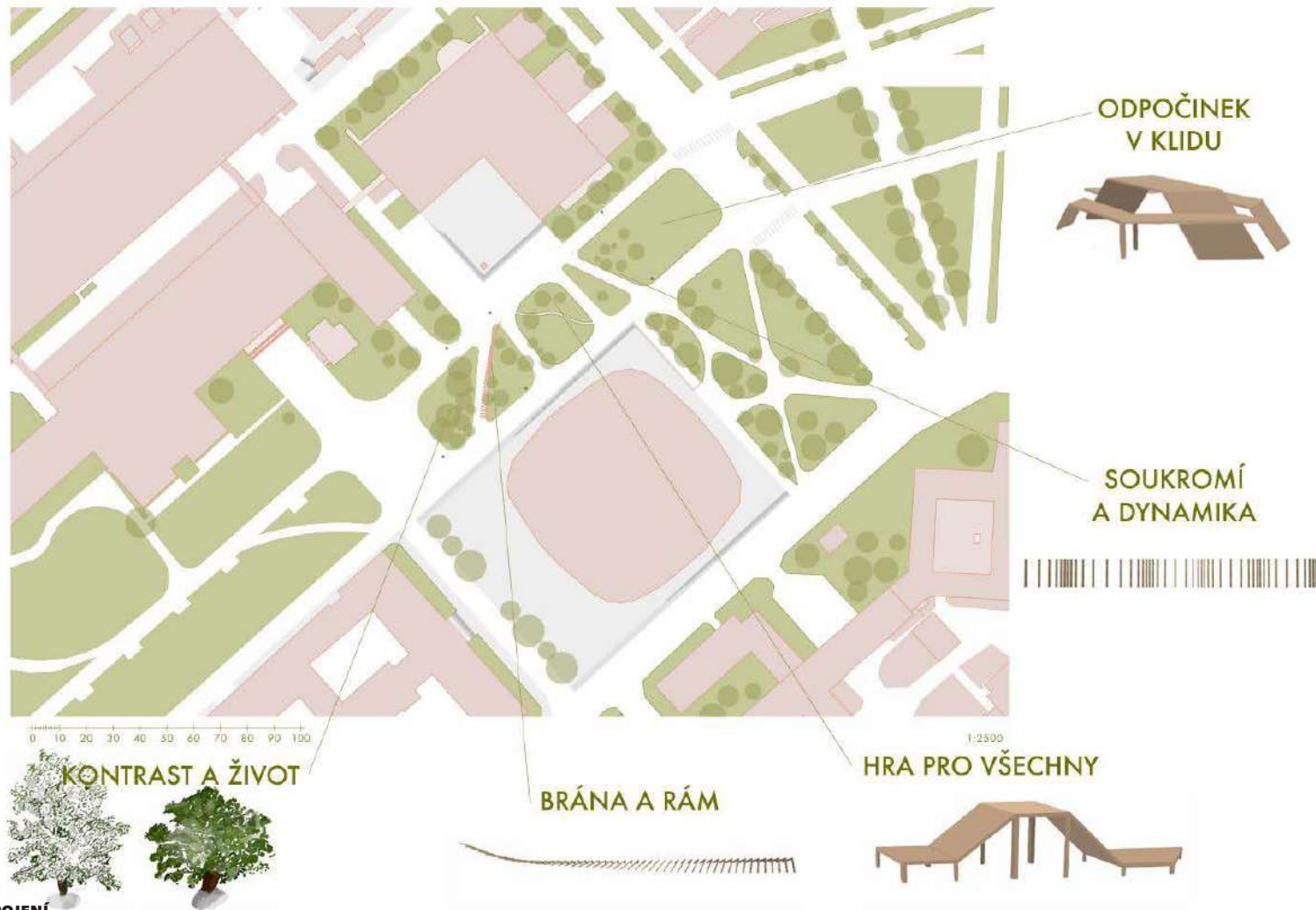
a lávka—
jak moc by nám chyběla,
je to most mezi světy
ochrana před chaosem
a přesto by měla zmizet?

proto alespoň kousek
z jejích žeber ponechat,
vytvořit její následníky,
které vzpomínají dál

a co ta cesta blátem?
průchod k naší škole
reprezentační, že?
akorát, že vůbec—
proměna obrazu rámem
zachycující pohled na ni,
fakultu architektury

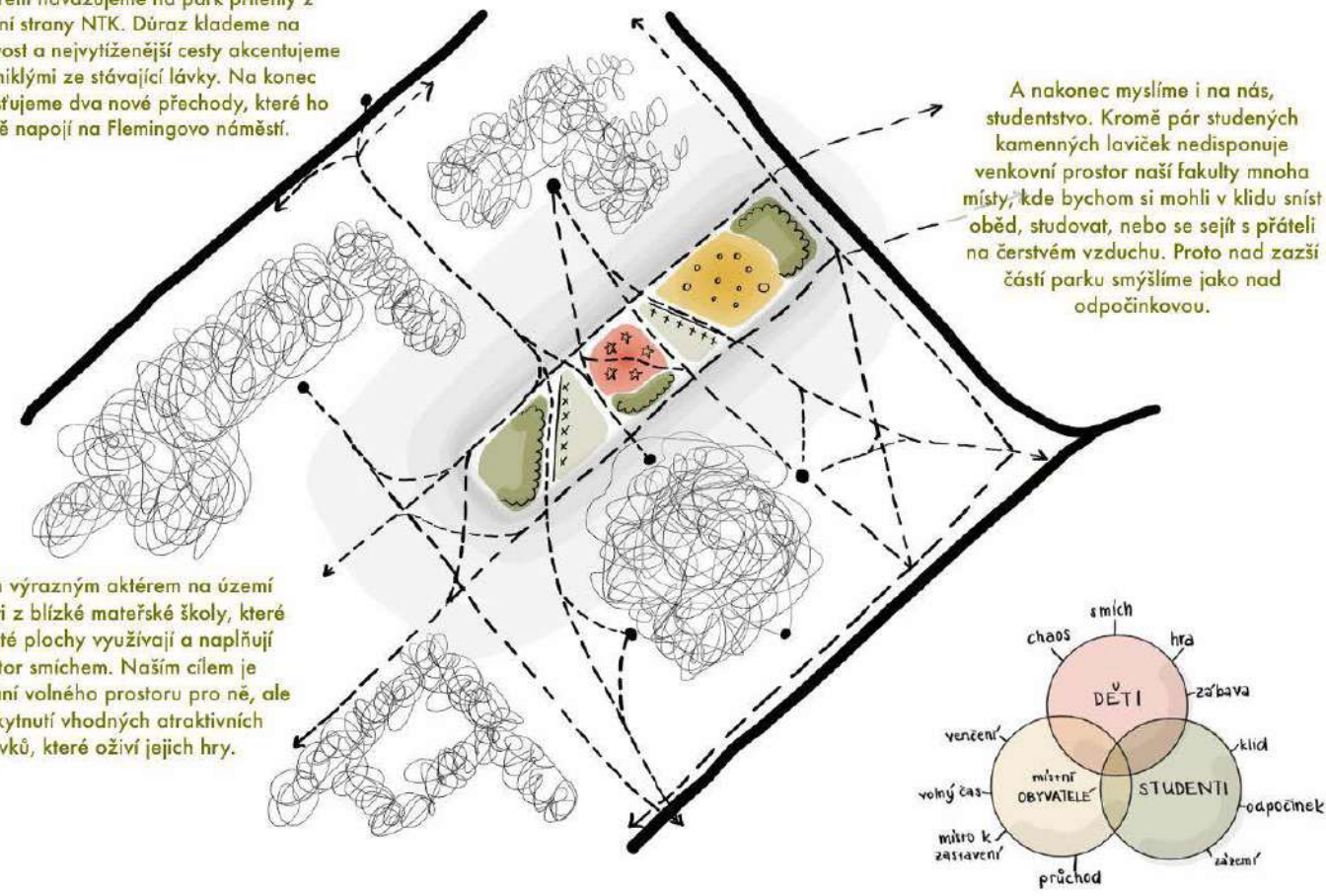
to místo není jen průchod
je to tělo s nevyužitým dechem
nechceme ho přetvořit
ale probudit
nechceme mu přidat krásu
ale vrátit důvod k bytí

Území je z velké části definováno pohybem lidí. Organicky vzniklé cesty zpevňujeme a jejich charakterem navazujeme na park přilehlý z východní strany NTK. Důraz klademe na bezbarierovost a nejvytíženější cesty akcentujeme prvky vzniklými ze stávající lávky. Na konec parku umísťujeme dva nové přechody, které ho vhodně napojí na Flemingovo náměstí.

1. POHYB

2. HRA

AUTORSKÝ MOBILIÁŘ

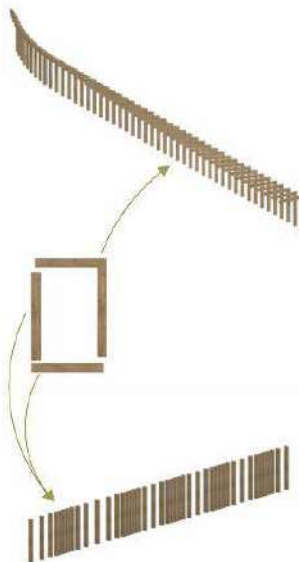
založený na elementární geometrii - symetrie dekonstruovaného šestiúhelníku vytváří společně s různými výškovými úrovněmi ploch rozmanité možnosti využití. Od hry přes sezení, odpočinek až po práci, konverzaci a jídlo.

LÁVKA?

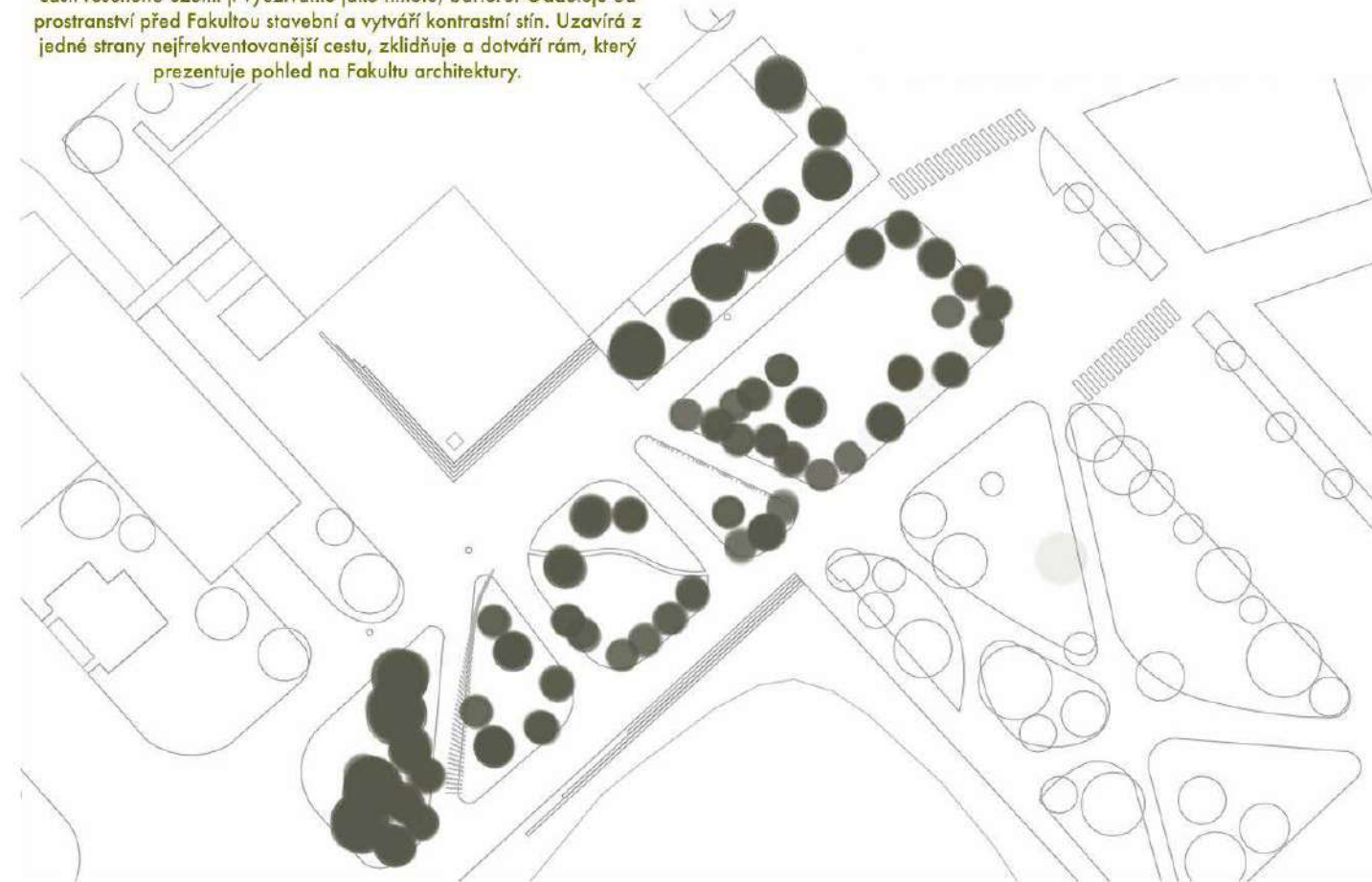
oživení konceptu oblíbeného prvku:

- vizuální oddělení
- brána a akcentování cesty
- hra s průhledy
- vnesení dynamičnosti
- recyklace

3. ZELEŇ

Stávající zeleň zachováváme, jemně doplňujeme a zejména na západní části řešeného území ji využíváme jako hmotu, bariéru. Odděluje od prostoru před Fakultou stavební a vytváří kontrastní stín. Uzavírá z jedné strany nejfrekventovanější cestu, zklidňuje a dotváří rám, který prezentuje pohled na Fakultu architektury.

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

1:1500

206 | 207

CESTA

27

K SOBĚ

PATH & PLACE

Konceptuální návrh úpravy prostoru mezi NTK a FA ČVUT

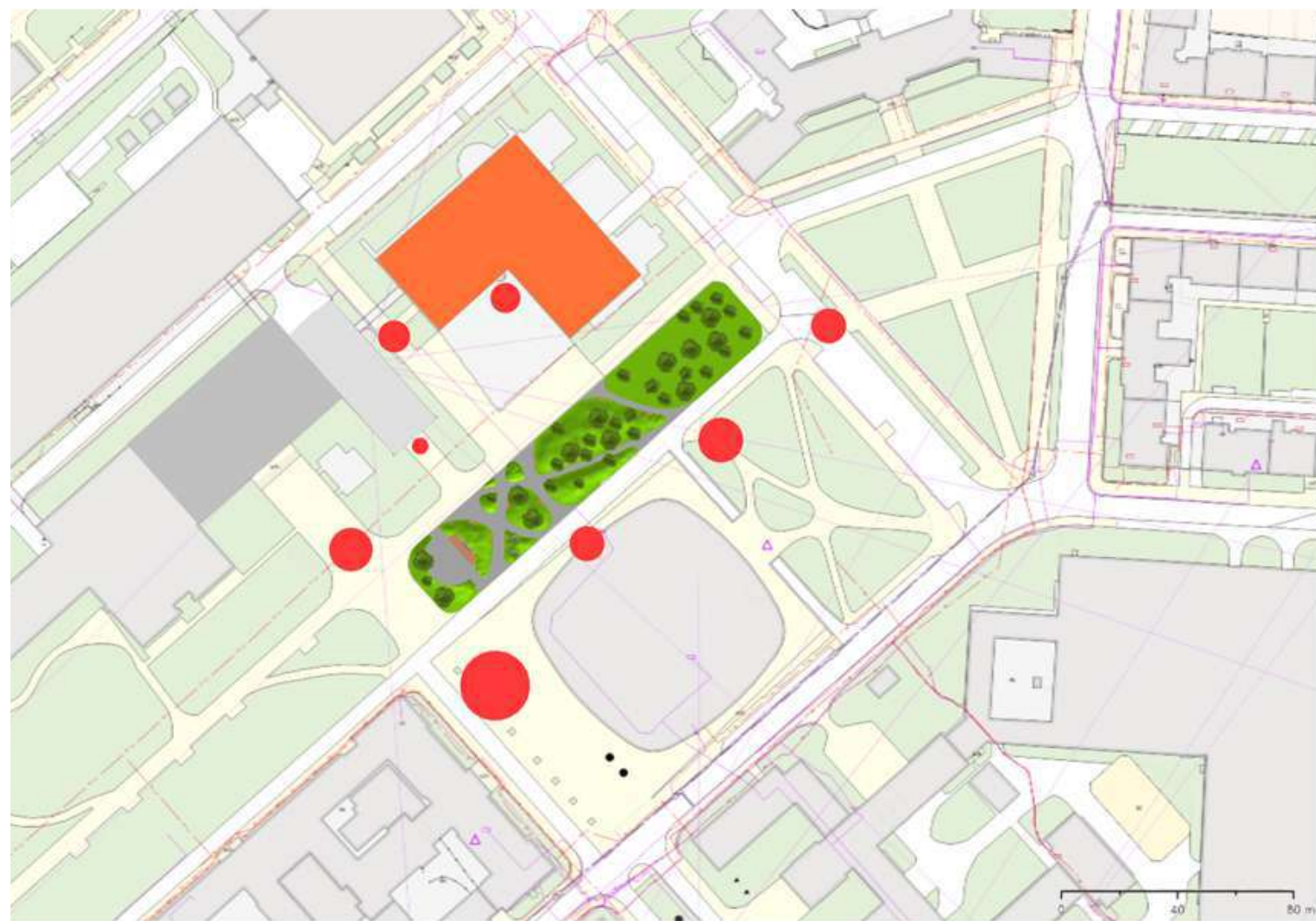
Hlavní myšlenkou našeho návrhu bylo vytvořit pohodlný a funkční prostor pro studenty a další uživatele kampusu. Snažili jsme se vytvořit místo pro odpočinek a setkávání mezi výukou, které přirozeně zapadá do stávajícího prostředí a minimálně narušuje přírodu.

Základem projektu bylo zachování přirozené plánované struktury prostoru. Nové pěší cesty byly navrženy tak, aby kopírovaly stávající vyšlapané stezky, které vznikly přirozeným pohybem studentů a návštěvníků. Tento přístup umožňuje zachovat obvyklé trasy a minimalizovat zásah do krajiny.

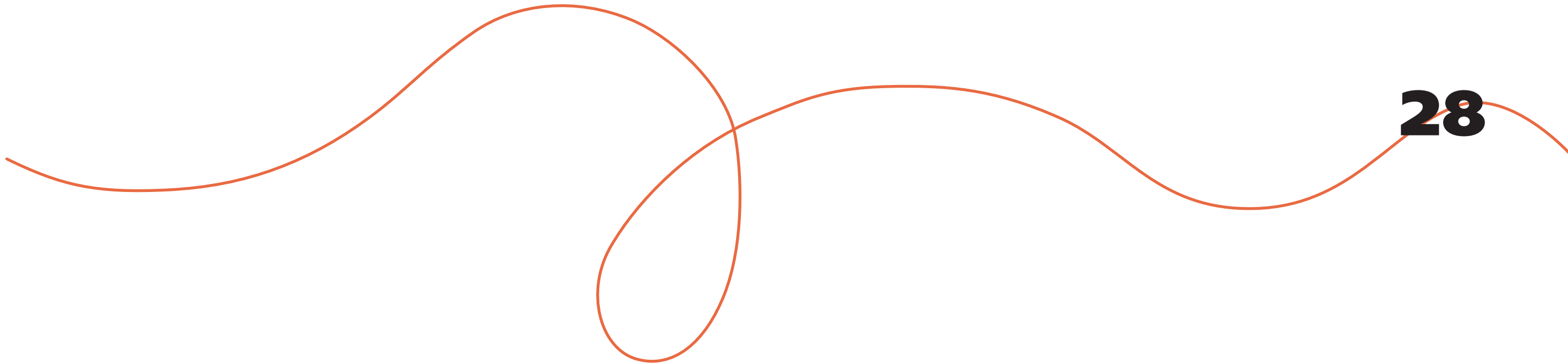
Klíčovým prvkem našeho návrhu je amfiteátr – univerzální prostor, který může sloužit jako místo pro přednášky, koncerty nebo jiné akce pod širým nebem. V době, kdy amfiteátr není využíván pro akce, se stává místem pro odpočinek: studenti a návštěvníci zde mohou sedět na schodech, setkávat se s přáteli, relaxovat nebo si například vychutnat nápoje. Naším cílem bylo vytvořit atmosféru, která podporuje neformální setkávání a zajišťuje pohodlí mezi vyučovacími hodinami.

Zvláštní pozornost byla věnována zachování zeleně. Stávající stromy zůstávají klíčovou součástí prostoru, poskytují stín, estetickou hodnotu a ekologickou udržitelnost. Zelená zóna mezi knihovnou a fakultou zůstane důležitou součástí zeleného pásu Dejvic, čímž zachová jeho přírodní hodnotu a ekologický význam.

V projektu byla využita paleta materiálů, která ladí s okolními zelenými zónami a architekturou. Vybrali jsme materiály jako beton, dřevo, kov a zeleň, abychom podtrhli přírodní charakter prostoru a vytvořili pevnou, odolnou infrastrukturu.

CESTA

28

K SOBĚ

KANÁL

Dočasné zásahy ve veřejných prostorech jistě svůj smysl mají a poskytují rychlé zlepšení situace, jelikož ale bylo zadání worksho- pu velmi volné, rozhodly jsme se na to jít více ze široka a koncepčně. Blátivou cestičku vnímáme jako vršek ledovce, je viditelným projevem mnohem většího problému – nefunkčnosti většiny zelených veřejných prostranství v rámci Engelova pásu. V tak krátkém čase navrhovat jen cestičkou vymezený prostor, který má ale mnohem větší potenciál, nám po dlouhých rozhovorech přišlo příliš nekonceptní. Proto přicházíme s návrhem zásad pro revitalizaci celého Engelova pásu, a poté konkrétněji k předprostoru fakult rozdělení zón popisující děje, atmosféry a působení.

Prostor mezi NTK a FA je nyní kanálem. Jak to u kanálů v urbánním prostředí bývá, můžeme sedět na schodech na jednom či druhém břehu, a koukat přes kanál. Dá se dobře chodit podél kanálu, ale to mimo jiné proto že v prostoru funguje jako překážka. Když se ho člověk odváží překročit, musí buď použít klenutou lávku, anebo skončí od bláta. Kdyby šlo alespoň o opravdový kanál vodní! To by bylo na co koukat. Současná situace je taková, že je to kanál plný “zeleně”. Ano, v tomto případě může být fér toto generické označení, protože tato plocha křičí: “Nevěděli, co s tou hlínou tady, tak sem frkli trávník a náhodné dřeviny.”

Pojďme udělat z nedostatků přednosti, z bezcharakterního kanálu kanál k nakousnutí, šperk Dejvic táhnoucí se od stromovky až ke hradu! Celý Engelův pás je nyní povětšinou vnímán jako prostor tranzitu, my z něj naopak chceme mít místo pobytu. Prostory pásu by vás měli vtáhnout svou přitažlivostí a inspirovat impulsem: “hele koukej, tady to je vlastně lineární park na sport i odpočinek”. Proto by mělo dojít k jeho kompletní revitalizaci vedoucí k zapojení po celé délce.

Aby došlo ke sdělení k návštěvníkům o návaznosti jednotlivých úseků, navrhujeme prvek stuhy. Různě provedená, jednou mozaikou v asfaltu, podruhé trvalkovým záhonem v trávníku, vlněním navléká jednotlivé prostory jako korálky.

Dále jsme se podrobněji zabývaly oblastí zhruba vymezenou budovami FSv, FA, NTK a rohové budovy VŠCHT. Pomocí zamyšlení se nad esencí a potřebami jednotlivých částí prostoru, jsme území rozdělyly do spolu komunikujících zón.

Celistvý pohled na Engelův pás nevyřeší jen jednu blátivou cestičku, ale všechny ostatní, kterých je v jeho rámci spousta a na nevhodně řešený prostor vždy upozorní.

ANALOGIE S VODNÍM KANÁLEM

POPIS SOUČASNĚHO STAVU

⊖ fungování plochy jako bariéry
problém „náhodné zeleně“
nevýhovující pravoúhlost

ENGELŮV PÁS

a osa
ke Kulatácku
křižovatka jako
těžiště změny

namísto tranzitu
místo pobytu

pobyt > propojení
→ cesta k /
sobe!

MEZIPROSTOR FA/NTK

a
BLÁTVÁ CESTIČKA

PROBLÉM

FUNKČNÍ POŽADAVKY

uživatelská příjemnost
všech skupin

pozitivní přírodní aspekt

→ knísa, estetika
→ zpomalení, psychologická pohoda

pohodlnost pěších směrů

+

lineární park

FORMA

před FA specificky mobiliár
umožňující práci venku

zrušení úrovně tam, kde nejsou
potřeba a upřednostnění nemotorové dopravy

udržitelné a koncepční vegetační úpravy
(travník jen tam, kde má smysl)

podpora umění ve veřejném prostoru
(park I. Grahdiové ← poukázat)

propojující prvek

(priority podle hlavní skupiny
uživatel v místě)

ZELENÁ POBYTOVÁ RELAXAČNÍ

1

země v klidu, prostor pro relax,
kde každý moment zpomalí čas,
pohoda v trávě, v tichu světa,
místo, kde v tichu příroda vše objímá

DYNAMICKY ZPEVNĚNÁ, VOLNĚ POCHOZÍ

2

přechod mezi částmi, kde se víc chodí,
zpevněné cesty tam, kde se to hodí,
kde méně kroků, půda volná zůstává,
blátivá cestička v inverzi se ukrývá,
ostrůvky, stoly, pro práci venku,
se zásuvkami, vše v přírodním tempu,
krok za krokem se vše propojí,
v harmonii příroda s městem se spojí

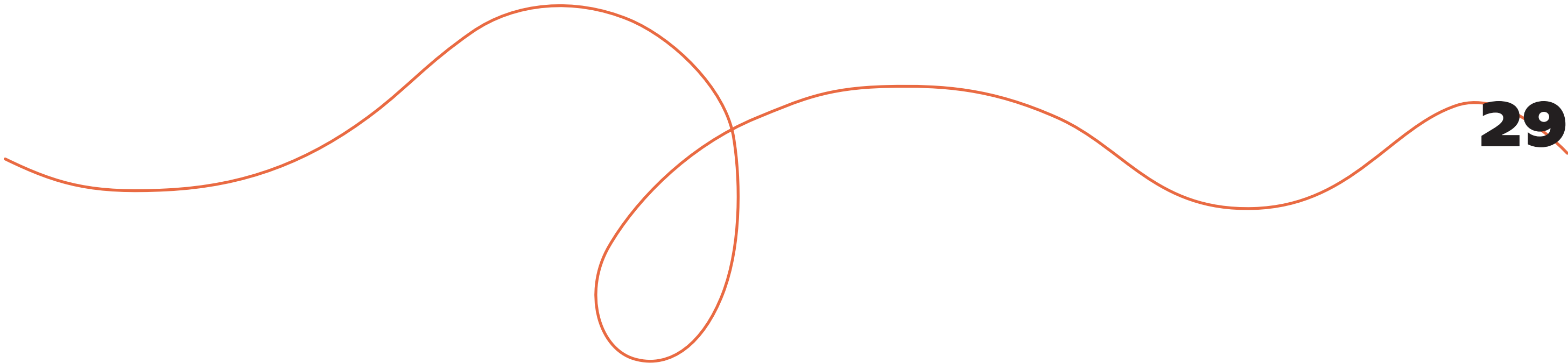
NÁMĚSTÍ POHYB DOMINANTA

3

těžiště, kde osa se v Dejvicích kříží,
vytváří náměstí, co ruch i klid spojí,
revize je nutná, aby vše hladce plynulo,
a prostor nabídl vše, co náměstí chtělo,
volný prostor pro umění, vodní prvek v něm,
osu podpoří a náměstí ozáří všem,
výstavy, akce, co místo ožíví,
prázdnota plochy nové nápady vzbudí

CESTA

29

K SOBĚ

A tak proudí text...

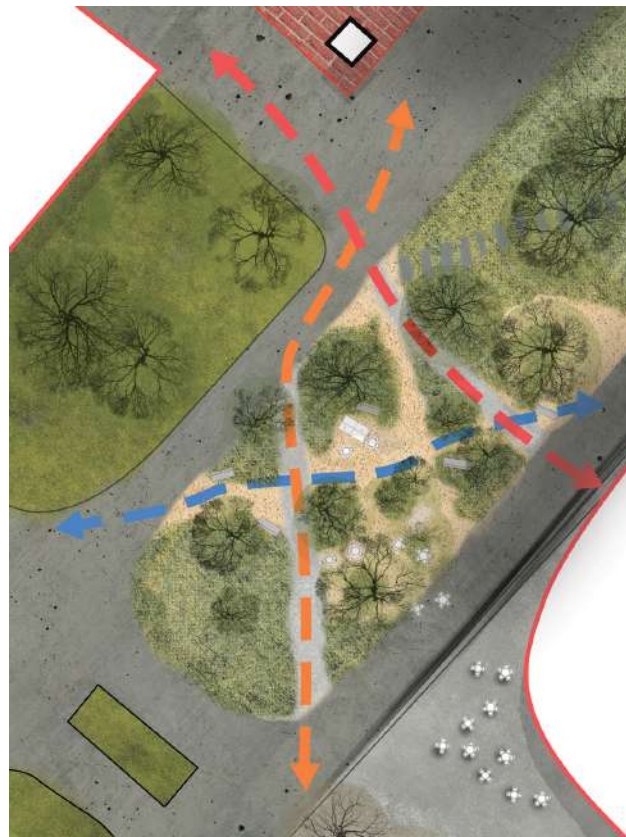
V dejvickém kampusu najdeme mnoho cest, velkých a rušných, malých a zapadlých. Denně tudy projdou stovky lidí, zejména studentů, s různými cíli; jdou pozdě na přednášku (nebo tam nejdou vůbec), utíkají na metro, povídají si v parku. Často ale hledají nejsnadnější cestu a tak si prošlapávají cestičky vlastní, které tak samovolně vznikají vedle těch zpevněných.

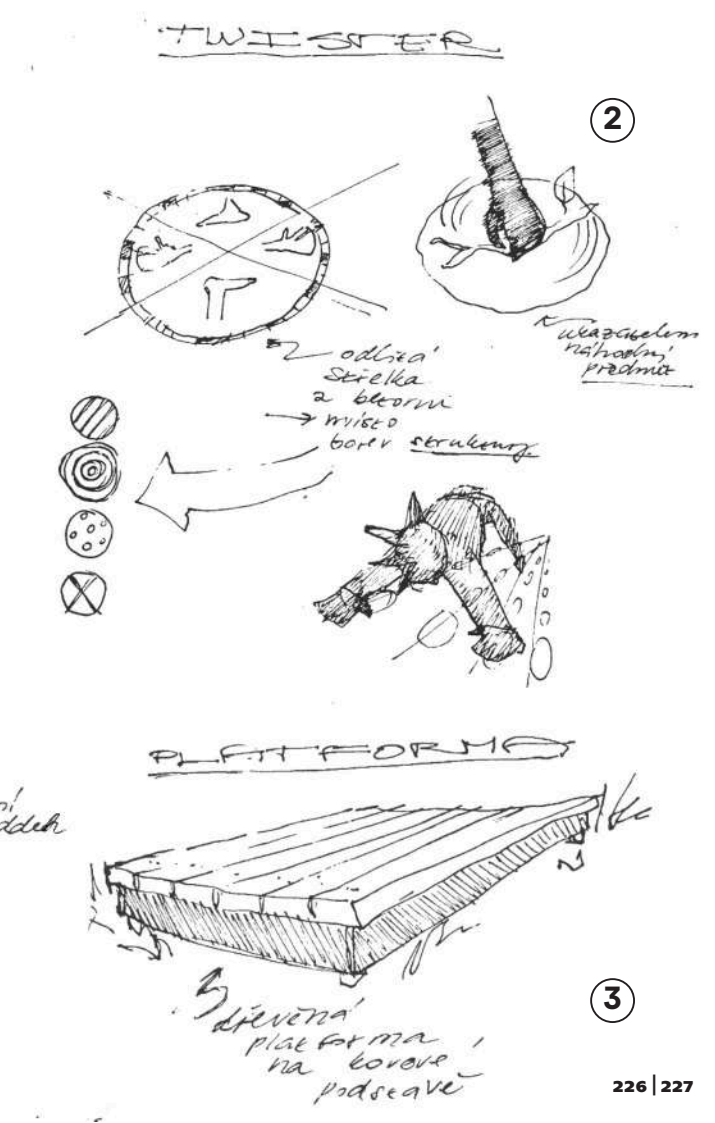
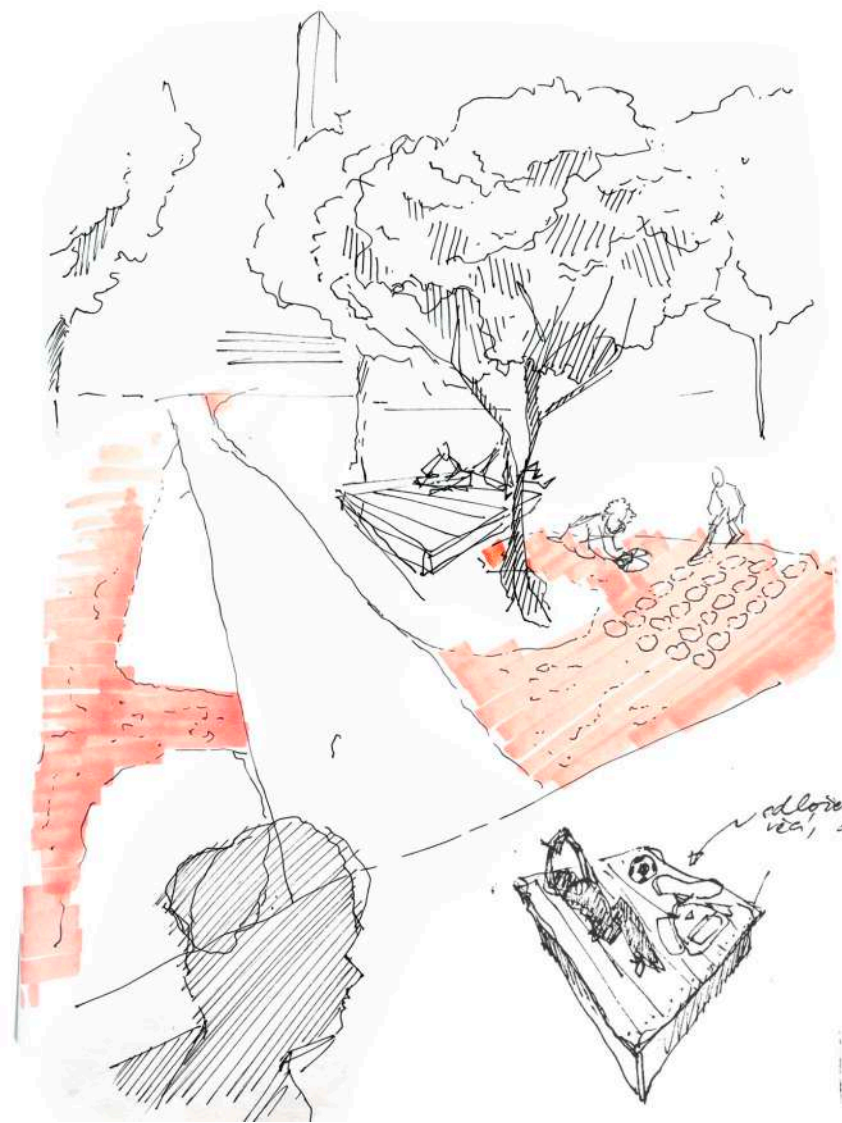
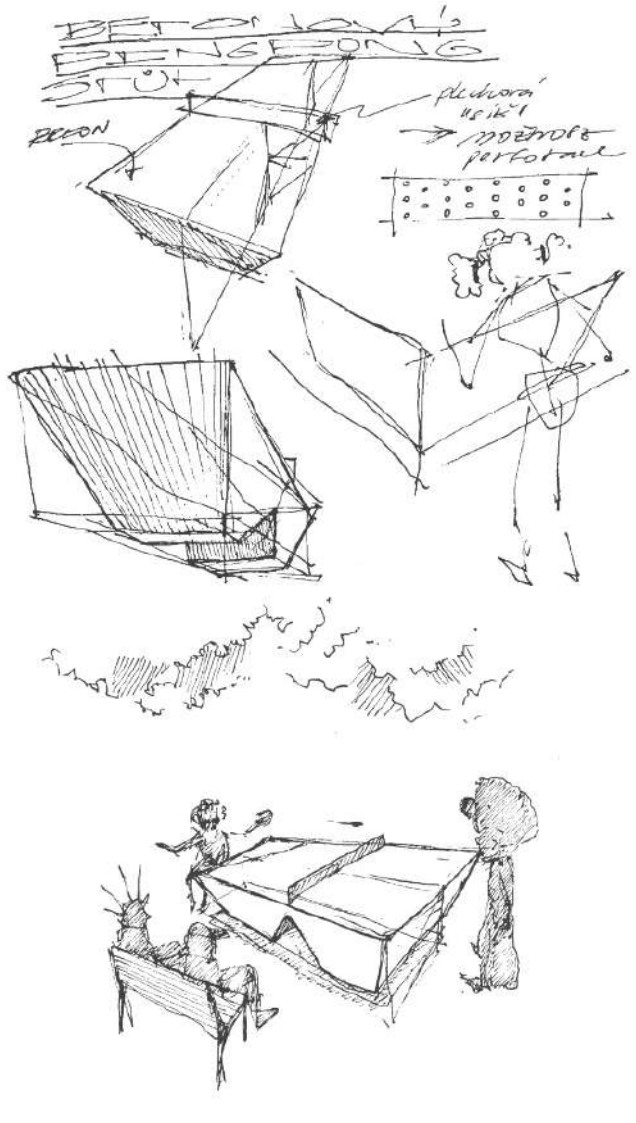
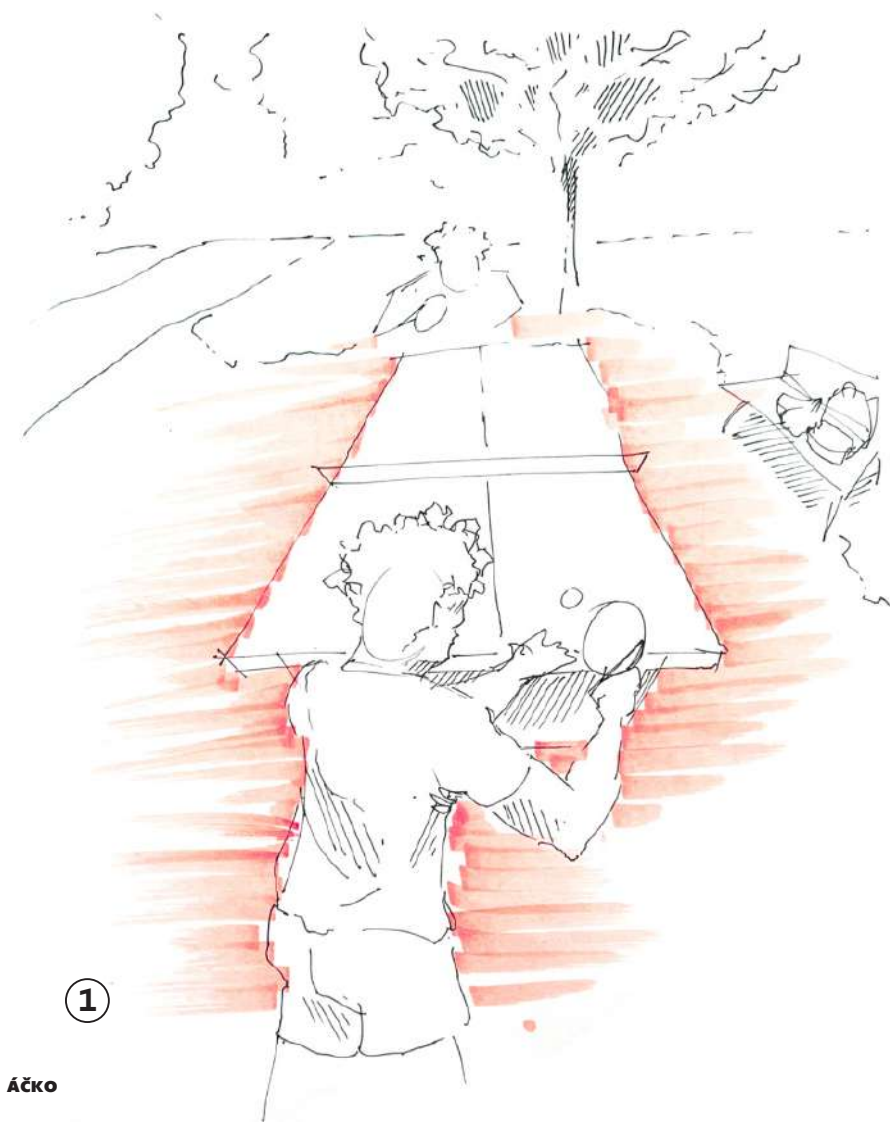
A právě takovou cestu můžeme najít i mezi knihovnou a naší fakultou, dokonce je jich tam víc, třeba cesta od metra k fáčku, od ntkáčka ke stavárně.

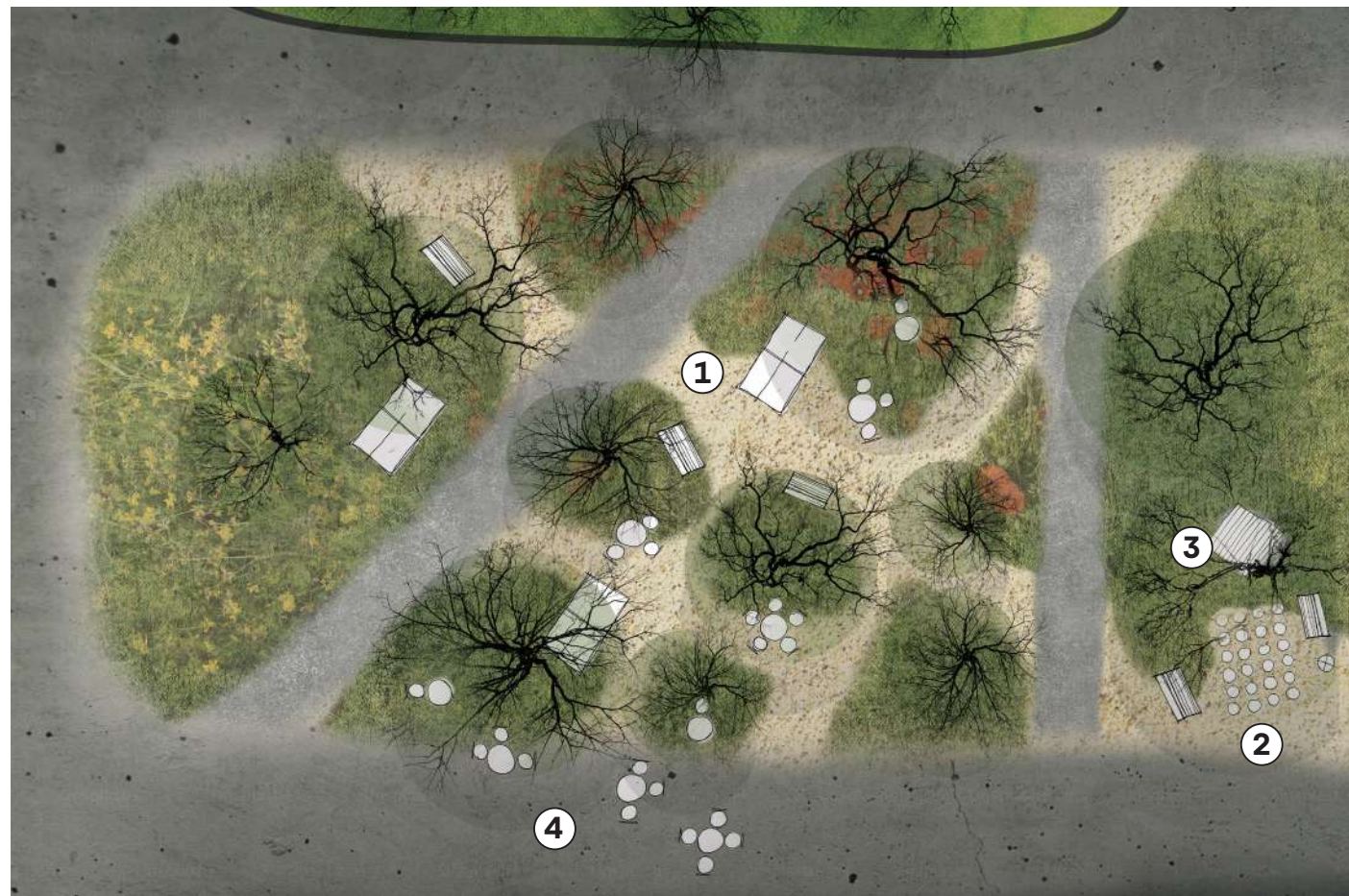
Lidé těmito vyšlapanými cestami pouze procházejí, ale už se v nich nezdržují, což je škoda. Naopak v jejich přímém okolí už ano - studenti pijí pivo v Prostoru a skicují na lavičkách, děti ze školky hrají fotbal, babičky venčí psy. Ačkoli areál kampusu během léta není tolik plný, začátkem semestru opět ožívá.

Jak jsme již zmínili, mezi knihovnou a fakultou lidé pouze rychle procházejí, ale už se tam dlouho nezdržují - my bychom ale chtěli místo probudit, tak aby naplňovalo nejen prvotní účel dostávání se z bodu do bodu, ale aby se stalo místem setkávání.

V našem konceptu jsme se zaměřili na propojení cest a odstranění překážek, jakou je třeba keř v prostředku. Do části parku jsme přidali maltovou plochou, která propojuje stávající cesty a vytváří zelené ostrůvky. Chtěli jsme reagovat na potřeby lidí a nabídnout jim možnost vybrat si pro ně co nejprůvětivější cestu a také něco navíc, kolemjdoucí si mohou sednout na lavičky, zahrát si ping pong nebo twister.

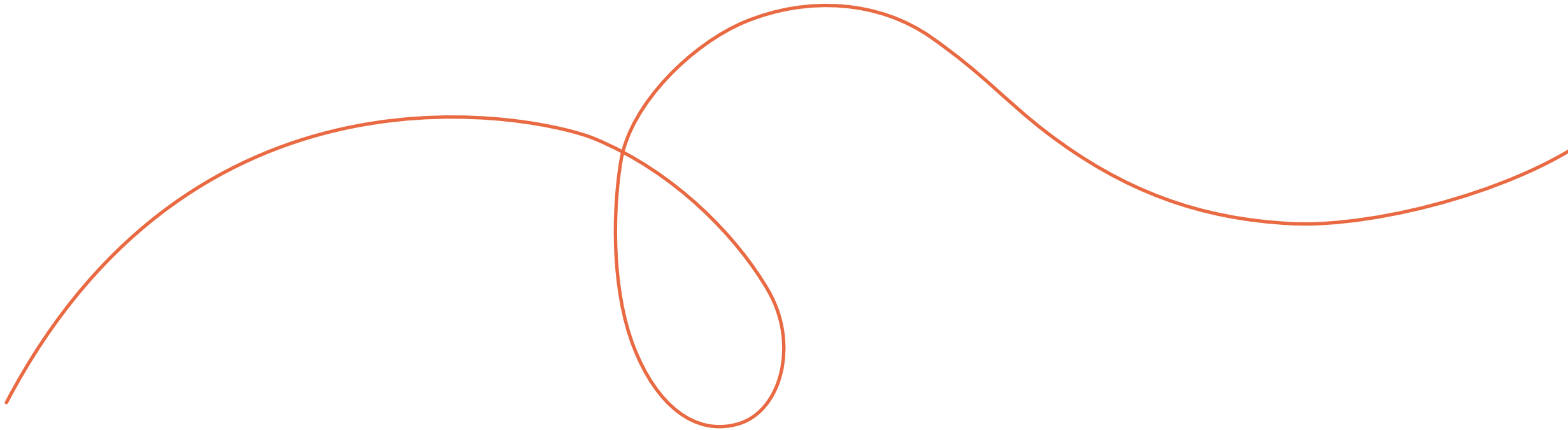
CESTA K SOBĚ

**V roce 2025 vydalo České vysoké učení technické v Praze
Zpracovala Fakulta architektury
Thákurova 9, 166 34 Praha 6 – Dejvice
1. vydání, 230 stran**

**Sborník vznikl za finanční podpory Akademické soutěže FA ČVUT
a Ústavu teorie a dějin architektury**

© **Vladan Klement (eds.), autoři/autorky jednotlivých návrhů**
© **grafika Kateřina Koňata Dolejšová**
© **2025 ČVUT v Praze, Fakulta architektury**

ISBN 978–80–01–07399–5

**Potkají se studující architektury,
krajinářské architektury a designu
a společně přemýšlí nad blátivou cestou...
To není začátek podivného vtipu,
ale obsah workshopu Cesta k sobě, který
na podzim 2024 proběhl na naší fakultě.
Filosof se ptá po myšlence, vyučující
ze všech oborů, co na fakultě najdete,
trpělivě naslouchají a dávají své rady.
Co byste si tak představovali v prostoru
mezi NTK a FA? Podívejte se, jak si s tímto
zadáním poradilo 29 týmů.
Který je Váš favorit? A máte lepší nápad?**

**FAKULTA
ARCHITEKTURY
ČVUT V PRAZE**